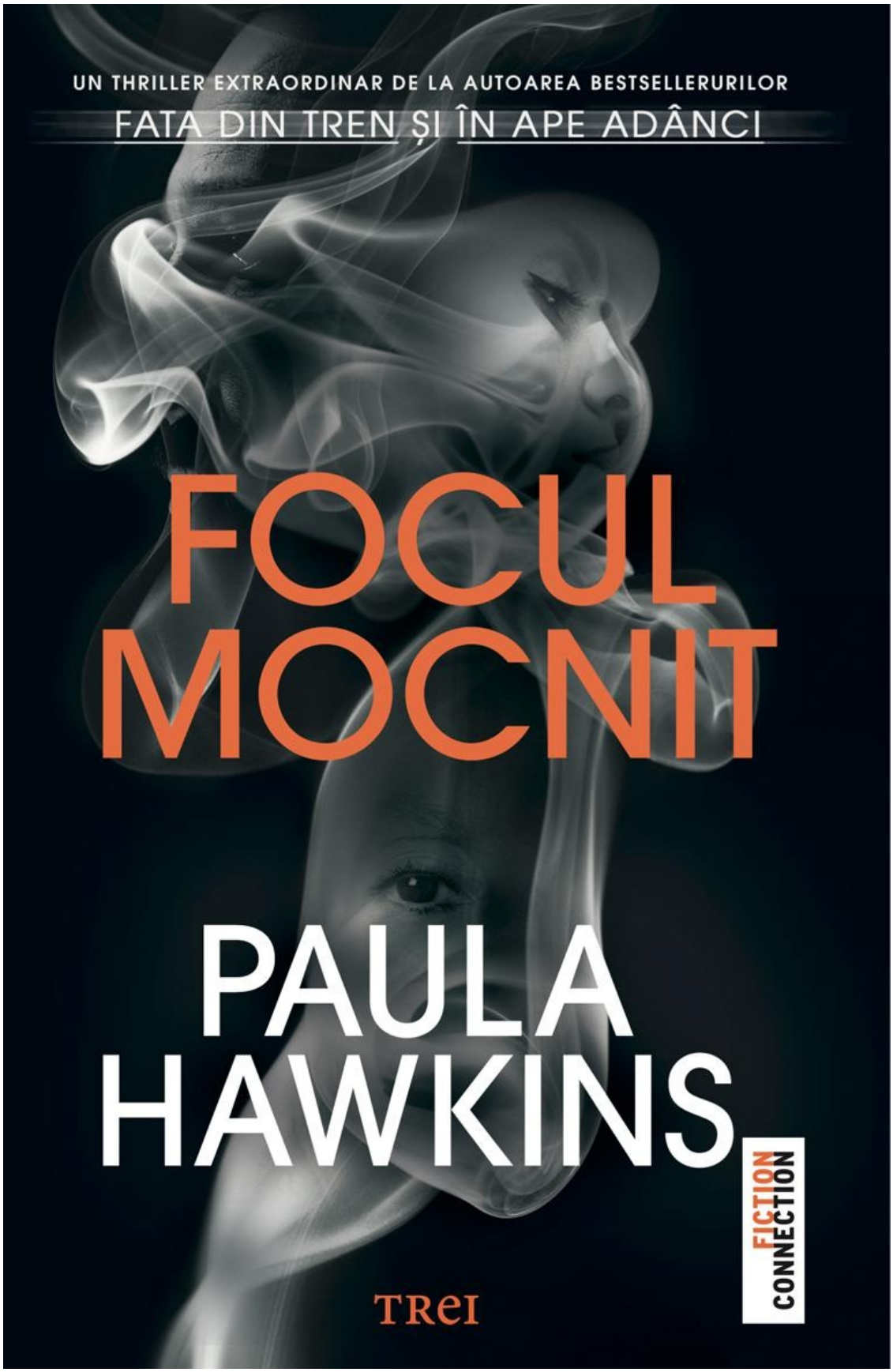
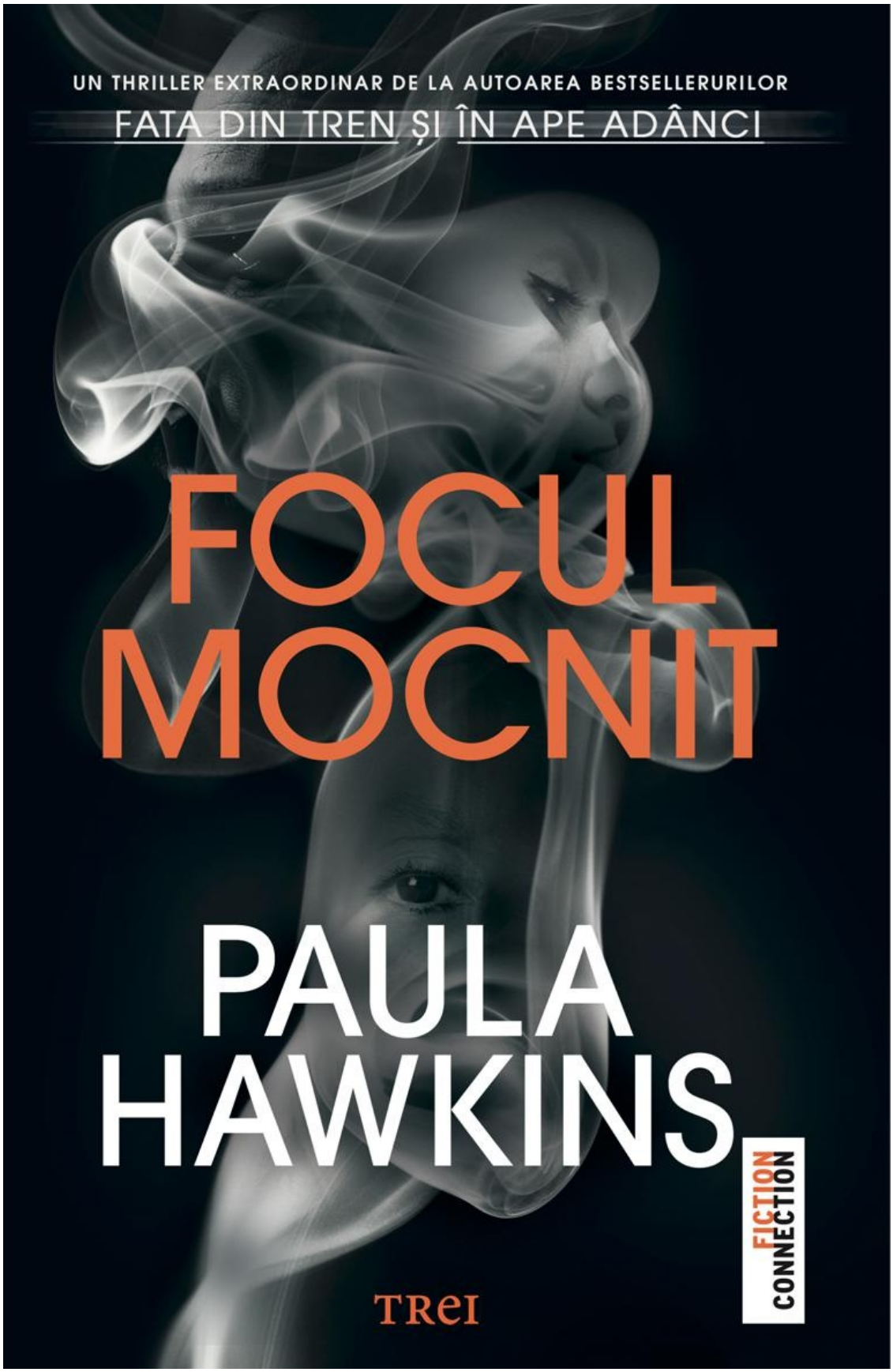

UN THRILLER EXTRAORDINAR DE LA AUTOAREA BESTSELLERURILOR
FATA DIN TREN ȘI ÎN APE ADÂNCI
FOCUL MOCNIT
PAULA HAWKINS
FICTION CONNECTION
TREI

UN THRILLER EXTRAORDINAR DE LA AUTOAREA BESTSELLERURILOR
FATA DIN TREN ȘI ÎN APE ADÂNCI
FOCUL MOCNIT
PAULA HAWKINS
FICTION CONNECTION
TREI

Cuprins

1

2

3

4

5

6

7

8

Cea care a scăpat cu viață

9

Cea care a scăpat cu viață

10

11

Cea care a scăpat cu viață

12

Cea care a scăpat cu viață

13

Cea care a scăpat cu viaţă

14

15

16

17

18

19

20

Cea care a scăpat cu viaţă

21

22

23

Cea care a scăpat cu viaţă

24

Cea care a scăpat cu viaţă

25

Cea care a scăpat cu viaţă

26

27

28

29

30

31

32

Cea care a scăpat cu viață

Cea care a scăpat cu viață

33

34

35

36

37

38

39

Epilog

Nota autoarei

Mulțumiri

Permisiuni

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Paula Hawkins

Focul mocnit

Traducere din limba engleză de
Bogdan Ghiurco

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mihaela Gavriloiu

Corectură:

Oana Apostolescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul

de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: A Slow Fire Burning

Autor: Paula Hawkins

Copyright © Paula Hawkins Ltd, 2021

Copyright © Editura Trei, 2021

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1177-0

ISBN (PDF): 978-606-40-1204-3

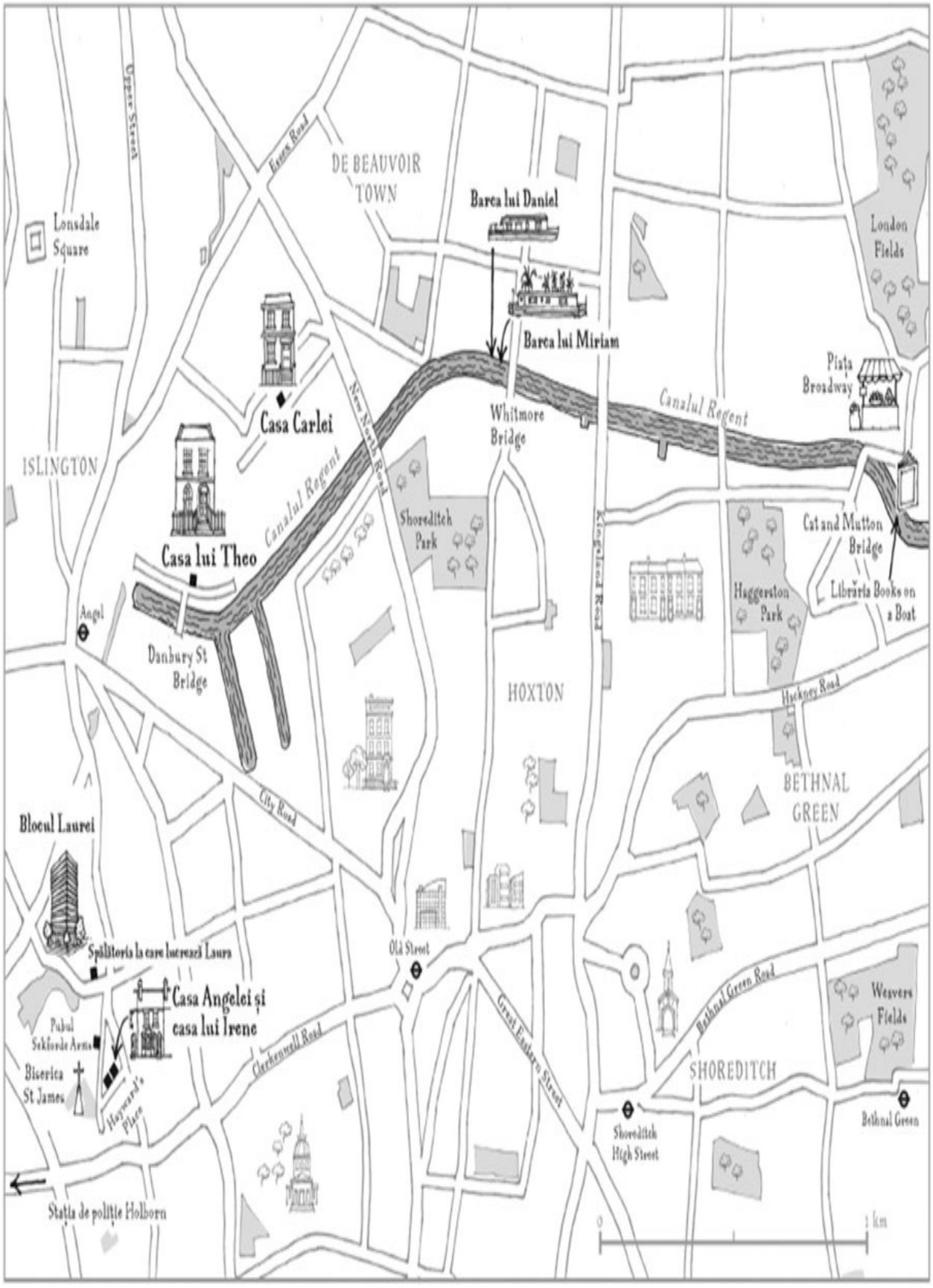
ISBN (EPUB): 978-606-40-1417-7

Dedic această carte memoriei lui

Liz Hohenadel Scott, a cărei strălucire

a transformat lumea într-un loc mai cald.

Ne va fi veşnic dor de ea.

Lonsdale Square
Upper Street
Essex Road
DE BEAUVOIR TOWN
Barca lui Daniel
Barca lui Miriam
London Fields
Piața Broadway
Canalul Regent
Whitmore Bridge
Casa Carlei
New North Road
ISLINGTON
Canalul Regent
Shoreditch Park
Kingsland Road
Cat and Mutton Bridge
Casa lui Theo
Haggerston Park
Librăria Books on a Boat
Angel
Danbury St Bridge
HOXTON
Hackney Road
City Road
BETHNAL GREEN
Blocul Laurei
Spălătoria la care lucrează Laura
Old Street
Casa Angelei și casa lui Irene
Great Eastern Street
Bethnal Green Road
Weavers Fields
Pubul Sekforde Arms
Clerkenwell Road
Biserica St James
Hayward's Place
SHOREDITCH
Shoreditch High Street
Bethnal Green
Stația de poliție Holborn
0
1 km

unii dintre noi sunt meniți să fie păsări necrofage și alții să li se dea târcoale.

Emily Skaja, „My History As“

Plină de sânge, fata merge clătinându-se prin întuneric. Hainele îi sunt vraişte şi îi atârnă pe trupul tânăr, scoţând la iveală petice de piele palidă. A pierdut un pantof, piciorul îi sângerează. E în agonie, dar nu mai remarcă durerea, fiindcă este eclipsată de alte suferinţe.

Chipul ei este o mască a terorii, inima, o darabană, respiraţia, ca gâfâitul chinuit al unei vulpi ascunse în vizuină.

Liniştea nopţii este străpunsă de un huruit nedesluşit. Un avion? Fata îşi şterge sângele de pe ochi şi ridică privirea spre cer, dar nu vede decât stelele.

Huruitul este tot mai puternic, mai grav. Un automobil care schimbă vitezele? A ajuns oare la şosea? Inima îi tresare şi, de undeva din rărunchi, îşi adună energia să o ia la fugă.

Mai mult simte decât vede lumina din spatele ei. Simte cum îi luminează silueta în beznă şi ştie că maşina vine din spatele ei. De la fermă. Se întoarce.

Încă dinainte să-l vadă, îşi dă seama că a găsit-o. Încă dinainte să-l vadă, îşi dă seama că în spatele volanului va zări chipul lui. Încremeneşte. Ezită pentru o clipă, apoi părăseşte şoseaua şi o ia la goană prin şanţ, peste gardul de scânduri. Se împiedică pe câmpul de alături şi aleargă orbeşte, căzând, ridicându-se, fără să scoată niciun sunet. La ce bun să ţipe?

Când o prinde, îi bagă mâna în păr şi o doboară la pământ. Îi simte mirosul respiraţiei. Ştie ce urmează să-i facă. Ştie pentru că l-a văzut deja în acţiune, l-a văzut făcându-i asta prietenei ei, cât de sălbatic a…

— Of, pentru Dumnezeu, murmură Irene cu voce tare, închizând zgomotos cartea şi trântind-o peste teancul de dus la magazinul de binefacere. Ce gogomănie!

1

-

Laura auzea în gând cuvintele lui Deidre. Problema ta, Laura, spunea ea, este că iei decizii proaste.

Al dracului de mare dreptate ai, Deidre. Nu era ceva ce se aştepta să spună sau măcar să gândească Laura în timp ce stătea în baie, tremurând necontrolat, cu sângele şiroindu-i fierbinte şi fără întrerupere din tăietura de pe braţ, dar trebui să admită că Deidre o nimerise. Se aplecă înainte, sprijinindu-şi fruntea de oglindă ca să nu-şi mai vadă ochii, numai că, uitându-se în jos, nu făcea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, pentru că vedea cum se scurge sângele din ea şi atunci o lua ameţeala şi simţea că îi vine să vomite. O grămadă de sânge. Tăietura era mai adâncă decât crezuse; ar trebui să meargă la urgenţe. Dar nici vorbă să meargă la urgenţe.

Decizii proaste.

Când sângele începuse parcă să curgă în sfârşit mai încet, Laura îşi scoase tricoul şi îl aruncă pe jos, îşi dezbrăcă pantalonii şi chiloţii şi se zbătu să-şi scoată sutienul, inspirând brusc printre dinţi când copca de metal îi râcâi tăietura. Şuieră:

— La dracu’ la dracu’ mama dracului!

Aruncă şi sutienul pe jos, intră în cadă, porni duşul şi rămase tremurând sub firicelul de apă opărită (duşul ei fie dădea apă foarte fierbinte, fie foarte rece, cale de mijloc nu exista). Îşi mângâie cu vârful încreţit al degetelor frumoasele cicatrici albe ca osul, înainte şi înapoi: şold, coapsă, umăr, ceafă. Iată-mă, îşi spuse încetişor. Iată-mă.

Mai târziu, înfăşurându-şi ineficient antebraţul într-un maldăr de hârtie igienică şi înfofolită în rest într-un prosop jerpelit, Laura se aşeză pe canapeaua urâtă din piele cenuşie din sufragerie şi îşi sună mama. Îi intră mesageria vocală şi închise. Nu avea rost să-şi irosească creditul. După asta, îi telefonă tatălui ei.

— Eşti bine, puiule?

Desluși zgomotul de fundal, radioul, știrile de la ora 5.

— Tată.

Simți cum i se pune un nod în gât și îl înghiți cu greu.

— Ce s-a întâmplat?

— Tată, ai putea să vii până la mine? Am… am avut o noapte proastă și mă întrebam dacă n-ai putea veni un pic până aici. Știu că e cam mult de condus, dar…

— Nu, Philip.

Deidre, pe fundal, șuierând printre dinții încleștați. Avem seară de bridge.

— Tată? Vrei să mă scoți de pe speaker?

— Draga mea, eu…

— Serios, mă scoți de pe speaker? Nu vreau să-i aud vocea, mă face să dau foc la toate…

— Haide, fii serioasă, Laura…

— Las-o baltă, tată, nu mai contează.

— Ești sigură?

Nu nu sunt nu nu sunt la dracu’.

— Da, sigur. Sunt în regulă. O să fiu în regulă.

În drum spre dormitor, călcă peste geaca pe care o aruncase pe jos în hol când se grăbea să ajungă în baie. Se aplecă și o ridică. Mâneca era ruptă, iar ceasul lui Daniel era încă în buzunar. Îl scoase, îl răsuci și și-l puse la încheietură. Pe hârtia igienică din jurul brațului se formaseră flori stacojii și mâna îi zvâcnea ușor pe măsură ce sângele i se scurgea pulsând din organism. O cuprinse o stare de leșin. În baie, dădu drumul ceasului în chiuvetă, smulse hârtia igienică și lăsă prosopul să cadă pe pardoseală. Intră din nou sub duș.

Răzuind sub unghii cu o foarfecă, privi apa roz care îi curgea la picioare. Închise ochii. Își aduse aminte glasul lui Daniel întrebând: Ce-i în neregulă cu tine? Și vocea lui Deidre: Nu, Philip, avem seară de bridge. Și vocea ei: Să dau foc la tot. Să dau foc. Să dau foc să dau foc să dau foc.

2

-

Din două în două duminici, Miriam curăța toaleta. Trebuia să ridice caseta micuțului WC din spatele bărcii (mereu surprinzător și neplăcut de grea), să străbată cu ea cabina, să iasă către chei și, de acolo, să o care 90 de metri până la toalete, unde trebuia să o răstoarne în WC-ul principal, să tragă apa și să o clătească de reziduuri. Unul dintre aspectele mai puțin idilice ale traiului pe barcă și o sarcină pe care prefera să o facă la prima oră, cât încă nu era nimeni prin preajmă. Foarte umilitor să cari rahatul printre străini, oameni care își plimbă câinii sau au ieșit la alergat.

Ieși pe puntea de la pupa ca să se asigure că are culoar liber — că nu o așteaptă tot felul de obstacole, biciclete sau sticle (oamenii pot fi extrem de antisociali, mai ales sâmbătă noaptea târziu). Era o dimineață strălucitoare, cam rece pentru luna martie, deși mugurii albi și lucioși ai platanilor și mestecenilor dădeau de înțeles că sosise primăvara.

Cam rece pentru luna martie și totuși observă că ușile de la cabina bărcii vecine erau deschise, așa cum fuseseră și cu o seară înainte. Ce ciudat! Și chestia era că-și dorise să stea de vorbă cu tânărul ocupant al ambarcațiunii despre depășirea perioadei de ședere. Era acostat de șaisprezece zile, cu două zile mai mult decât ar fi avut dreptul, și ar fi vrut să-l întrebe dacă n-o ia cumva din loc, deși nu era chiar sarcina sau responsabilitatea ei, însă — spre deosebire de cei mai mulți — ea era o prezență permanentă în zonă și asta îi insufla un oarecare simț civic.

Asta i-a povestit Miriam detectivului Barker ulterior, când a întrebat-o: Ce v-a făcut să mergeți să vedeți despre ce este vorba? Detectivul stătea în fața ei, cu genunchii aproape lipiți de ai ei, cu umerii lăsați, aplecat. O barcă nu este tocmai comodă pentru cineva înalt, iar el era foarte înalt, cu capul ca o bilă de biliard și o expresie distrată, ca și cum s-ar fi așteptat să facă altceva astăzi, ceva amuzant, să meargă cu copiii în parc, de exemplu. Iar acum era aici, cu ea, și nu era deloc încântat.

— Ați atins ceva? întrebă el.

A atins? A pus oare mâna pe ceva? Miriam închise ochii. Își aminti cum ciocănise cu putere la fereastra bărcii alb-albastre. Așteptase un răspuns: o voce

sau o perdea trasă într-o parte. Cum răspunsul nu venise, se aplecase, încercând să zărească ceva în cabină prin perdea și stratul de funingine din oraș și de pe râu, care părea adunat în cel puțin zece ani. Ciocănise încă o dată și, după câteva clipe, urcase la pupa strigând Alo? E cineva acasă?

Își aminti că întredeschisese ușa cabinei, surprinzând un damf, un iz metalic pronunțat, care îți stârnește foamea. Alo? Deschisese complet ușa, coborâse treptele spre cabină și ultimul alo i se oprise în gât când pricepuse despre ce era vorba: un băiat — nu un băiat, un tânăr, de fapt — zăcea pe podea, plin de sânge, cu un rânjet larg tăiat în beregată.

Își aminti cum se clătinase pe picioare, cu mâna la gură, aplecându-se pentru o clipă lungă, amețitoare, și întinsese mâna să se prindă de blat. O, Doamne!

— Am pus mâna pe blat, îi spuse detectivului. Cred că m-am sprijinit de blat, puțin, în partea stângă cum intri în cabină. L-am văzut și m-am gândit… de fapt, am simțit… am simțit că mi se face rău, adăugă ea și chipul i se îmbujoră. Dar nu am vomitat atunci. Afară abia… Îmi pare rău, eu…

— Nu vă faceți griji, spuse Barker, susținându-i privirea. Nu e cazul să vă faceți griji pentru asta. Ce-ați făcut după aceea? Ați văzut cadavrul, v-ați sprijinit de blat…?

O lovise mirosul. Pe lângă sânge, atât de mult sânge, mai era ceva, ceva mai vechi, dulce și rânced, ca atunci când lași prea mult crinii în vază. Mirosul și imaginea lui, irezistibilă, frumosul lui chip mort, ochii sticloși încadrați de gene lungi, buzele cărnoase care-i dezveleau dinții albi, uniformi. Trunchiul, mâinile și brațele erau o baltă de sânge, iar vârfurile degetelor erau chircite pe podea. Ca și cum s-ar fi agățat de ceva. Când se întorsese să plece, zărise pe jos un obiect care nu era tocmai la locul lui — o sclipire argintie împotmolită în balta neagră și lipicioasă de sânge.

Urcase treptele împleticindu-se și ieșise din cabină, trăgând avid aer în piept, sufocându-se. Vomitase pe chei, se ștersese la gură și strigase: „Ajutor! Să cheme cineva poliția!“ Dar era abia 7:30 într-o duminică dimineața și nu se afla nimeni prin preajmă. Debarcaderul era liniștit, la fel și drumurile de mai sus și nu se auzea niciun sunet cu excepția duduitului unui generator și a gâlcevii găinușelor-de-baltă care zburau încet pe deasupra. Ridicând privirea spre podul de peste canal, i se păruse că zărește pe cineva, pentru o clipă doar, dar apoi

dispăruse și rămăsese singură, cuprinsă de o frică paralizantă.

— Am plecat de acolo, îi spuse Miriam detectivului. Am coborât de pe barcă și… am sunat la poliție. Am vomitat, apoi am alergat la barca mea și am sunat la poliție.

— OK, OK.

Când ridică privirea, îl văzu cercetând încăperea, studiind cabina mică, îngrijită, cărțile de deasupra chiuvetei (Cum să gătești cu o singură oală, O nouă soluție pentru legume), ierburile de pe pervaz, busuiocul și coriandrul în ghivece din plastic, rozmarinul care începea să devină lemnos în vasul albastru smălțuit. Se uită la raftul plin de romane broșate, la crinul păcii prăfuit de deasupra, la fotografia înrămată a unei perechi care flanca o copilă solidă.

— Locuiți singură aici? întrebă el, dar nu era, de fapt, o întrebare.

Își dădea seama ce gândea: o fată bătrână și grasă, o hipiotă care îmbrățișează copacii, o pierde-vară care trage cu ochiul pe după perdele. Care-și bagă nasul în treburile altora. Miriam era conștientă de ce credea lumea despre ea.

— Ați… ați apucat să vă cunoașteți… vecinii? Îi putem considera vecini? Sau nu, ținând cont că nu rămân pe aici mai mult de două săptămâni?

Miriam ridică din umeri.

— Unii vin și pleacă la intervale regulate, au o zonă, o întindere de apă pe care le place să navigheze, așa că apuci să-i cunoști. Dacă vrei. Sau poți să-ți vezi de ale tale, cum fac eu.

Detectivul nu spuse nimic, o privi doar inexpresiv. Miriam înțelese că încerca să-și dea seama ce fel de persoană era, că nu o credea pe cuvânt, că nu accepta neapărat tot ce îi spunea ea.

— Dar despre el ce-mi puteți spune? Despre bărbatul pe care l-ați găsit dimineață?

Miriam scutură din cap.

— Nu-l cunoșteam. L-am văzut de vreo câteva ori și am făcut… mă rog, nici

măcar schimb de amabilităţi, de fapt. L-am salutat, i-am zis bună dimineaţa sau ceva de genul ăsta şi el mi-a răspuns. Asta a fost tot.

(Nu fusese chiar aşa: era adevărat că îl văzuse de vreo câteva ori de când ancorase şi că îl mirosise din prima că era amator. Şalupa era o mizerie — se cojea vopseaua, pragurile erau ruginite, coşul de fum, strâmb —, în vreme ce el arăta prea îngrijit pentru viaţa pe canal. Haine curate, dinţi albi, fără piercinguri, fără tatuaje. Cel puţin, nu vizibile. Un tânăr remarcabil, destul de înalt, brunet, cu ochi negri şi faţa osoasă. Când l-a văzut prima dată, i-a dat bună dimineaţa şi el s-a uitat la ea zâmbind, iar ei i s-a ridicat părul pe ceafă.)

Asta remarcase la momentul respectiv. Dar nu avea cum să-i mărturisească detectivului. Când l-am văzut prima dată, am avut un sentiment ciudat… Ar crede că-i lipseşte o doagă. În orice caz, acum îşi dădea seama despre ce era vorba, ce simţise. Nu fusese premoniţie sau ceva la fel de ridicol, ci recunoaştere.

Fusese o oportunitate. Îi trecuse prin cap când îşi dăduse seama cine era băiatul, dar nu ştiuse cum să profite. Acum însă, după ce murise, simţea că aşa fusese scris. O revelaţie.

— Doamna Lewis? întrebă detectivul Barker.

— Domnişoara, spuse Miriam.

Pentru o clipă, el închise ochii.

— Domnişoară Lewis. Vă amintiţi dacă l-aţi văzut în compania cuiva? Vorbind cu cineva?

Ea ezită, apoi încuviinţă.

— L-a vizitat cineva. De vreo două ori, parcă? S-ar putea să mai fi fost şi alţii, dar eu am văzut o singură persoană. O femeie, mai bătrână decât el, cam de vârsta mea, în jur de cincizeci de ani. Cu părul alb-argintiu, tuns foarte scurt. O femeie suplă, destul de înaltă mi s-a părut, de 1,73–1,75 metri înălţime, cu trăsături ascuţite…

Barker ridică o sprânceană.

— Aţi studiat-o bine, aşadar?

Miriam ridică din nou din umeri.

— Păi da. Am un simţ al observaţiei bine dezvoltat. Îmi place să fiu atentă la lucrurile din jur.

Se hotărî să-i confirme prejudecăţile.

— Dar era genul de femeie pe care aş fi remarcat-o oricum, pentru că era o apariţie frapantă. Tunsoarea, hainele… părea o femeie cu bani.

Detectivul încuviinţă din nou, notându-şi totul şi Miriam înţelese că nu va dura mult până îşi va da seama la cine se referise.

După plecarea detectivului, poliţiştii izolară cheiul între De Beauvoir şi Shepperton, mutând din zonă toate bărcile, mai puţin a lui, locul crimei, şi a ei. La început, încercaseră să o convingă să plece, dar ea le spusese clar că nu avea unde merge în altă parte. Poliţistul în uniformă cu care vorbise, un tânăr pistruiat cu voce piţigăiată, se arătă tulburat de această mutare a responsabilităţii de pe umerii ei pe umerii lui. Ridică ochii spre cer, coborî privirea spre apă, se uită în susul şi în josul canalului şi apoi din nou la ea, o femeie micuţă, grasă, inofensivă, între două vârste, şi cedă. Vorbi cu cineva prin radio şi apoi se întoarse să-i spună că putea rămâne.

— Puteţi să intraţi şi să ieşiţi din… hmm… reşedinţa dumneavoastră, dar nu mai mult de-atât, îi spuse el.

În după-amiaza aceea, Miriam se aşează pe puntea din spate a bărcii, sub soarele palid, profitând de liniştea neobişnuită a canalului închis. Cu o pătură pe umeri şi o ceaşcă de ceai la îndemână, îi urmări pe poliţiştii şi criminaliştii care se agitau de colo colo, aducând câini şi bărci, cercetând cheiul şi împrejurimile, scormonind prin apa tulbure.

Se simţea nefiresc de liniştită, ţinând cont prin ce trecuse în acea zi, şi era aproape optimistă când se gândea la noile drumuri care i se deschideau dinainte. Pipăi în buzunarul jerseului cheia prinsă pe inel, încă lipicioasă de sânge, cheia pe care o ridicase de pe podeaua bărcii şi a cărei existenţă nu o dezvăluise detectivului, fără să se gândească prea mult de ce.

Instinct.

O văzuse sclipind lângă trupul băiatului — o cheie. Prinsă de un mic breloc din lemn sub formă de pasăre. A recunoscut-o imediat, o văzuse agăţată la brâul blugilor pe care îi purta Laura de la spălătorie. Laura Nebuna, aşa i se zicea. Lui Miriam i se păruse dintotdeauna destul de prietenoasă şi câtuşi de puţin nebună. Laura, pe care Miriam o văzuse venind — abţiguită, bănuia ea — la şalupa ponosită a acelui tânăr frumos acum două nopţi? Trei? Trebuia să-şi verifice carneţelul — sosiri şi plecări interesante, genul de lucruri pe care şi le nota.

Pe la apus, Miriam îi văzu scoţând cadavrul, urcând treptele şi ajungând în stradă, unde fu preluat de o ambulanţă. Se ridică în picioare când trecură pe lângă ea; din respect, îşi aplecase capul şi spusese Du-te cu Dumnezeu, încet şi cu scepticism.

Miriam spusese în şoaptă şi „mulţumesc“. Pentru că, prin faptul că ancorase barca lângă a ei şi fusese omorât cu brutalitate, Daniel Sutherland îi oferise o ocazie pe care, pur şi simplu, nu avea cum s-o rateze: ocazia de a se răzbuna pentru răul care i se făcuse.

Rămasă singură, pe nesimţite, speriată un pic de întuneric şi de liniştea bizară, coborî în barcă, încuind uşa în urma ei. Scoase cheia Laurei din buzunar şi o puse într-o cutie din lemn pentru zorzoane pe care o ţinea pe raftul de sus al bibliotecii. Joi era ziua de spălat haine. Poate atunci o să i-o dea Laurei înapoi.

Sau poate nu.

Nu se ştie la ce s-ar putea să-i folosească, nu-i aşa?

3

—

— Doamnă Myerson? Vreți să vă așezați? Poftiți. Respirați, vă rog. Vreți să sunăm pe cineva, doamnă Myerson?

Carla se lăsă pe canapea. Se aplecă și-și apăsă fața de genunchi. Își dădu seama că scheuna ca un câine.

— Theo, reuși să rostească. Sunați-l pe Theo, vă rog. Soțul meu. Fostul meu soț. Găsiți numărul lui în telefonul meu.

Își ridică privirea, cercetând încăperea, dar nu zări telefonul.

— Nu știu unde este, nu știu unde l-am…

— E în mâna dumneavoastră, doamnă Myerson, spuse cu blândețe polițista. Țineți telefonul în mână.

Carla coborî privirea și constată că așa era, ținea strâns mobilul în mâna care îi tremura violent. Clătină din cap, întinzându-i polițistei telefonul.

— Înnebunesc, spuse ea.

Femeia își țuguie buzele zâmbind ușor și puse pentru o clipă mâna pe umărul Carlei. Ieși din încăpere ca să telefoneze.

Celălalt detectiv, inspectorul Barker, își drese glasul.

— Am înțeles că mama lui Daniel este decedată, corect?

Carla încuviință.

— Au trecut șase… nu, opt săptămâni, spuse ea și urmări sprâncenele detectivului ridicându-se brusc până acolo unde se aflase probabil cândva linia părului.

— Sora mea a căzut în casă, spuse Carla. Nu a fost… adică a fost un accident.

— Aveţi cumva datele de contact ale tatălui lui Daniel?

Carla scutură din cap.

— Nu cred. Stă în America. De mult timp. Nu are nicio legătură, nu s-a implicat niciodată în viaţa lui Daniel. E doar…

Vocea Carlei se frânse. Trase adânc aer în piept, apoi expiră încet.

— Nu mai rămăseseră decât Angela şi Daniel. Şi eu.

Barker încuviinţă. Rămase tăcut, stând ţeapăn ca o vergea în faţa şemineului şi aşteptând-o pe Carla să-şi revină.

— V-aţi mutat de curând aici? întrebă el după o pauză respectuoasă, aşa cum i se păru Carlei.

Ea ridică privirea, nedumerită, iar el întinse arătătorul lung spre cutiile de pe podeaua sufrageriei şi tablourile sprijinite de perete.

Carla îşi suflă zgomotos nasul.

— De aproape şase ani de zile vreau să agăţ tablourile astea pe perete, spuse ea. Într-o zi am să fac rost şi de agăţători pentru ele. Cutiile sunt de acasă de la sora mea. Scrisori, înţelegeţi, fotografii. Lucruri pe care nu am vrut să le arunc.

Barker încuviinţă. Îşi încrucişă braţele, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, şi deschise gura, dând să spună ceva, când fu întrerupt de uşa de la intrare, care se trânti zgomotos. Carla tresări. Detectivul Chalmers intră în cameră, clătinând din cap în semn de scuze.

— Domnul Myerson este pe drum. A spus că ajunge repede.

— Stă la cinci minute distanţă, spuse Carla. Pe Noel Road. Ştiţi strada? În anii 1960, acolo stătea Joe Orton. Dramaturgul. Acolo a fost ucis, omorât în bătaie, mi se pare, sau oare a fost înjunghiat?

Detectivii o priviră inexpresiv.

— Este… irelevant, spuse Carla.

Pentru o clipă îngrozitoare, crezu că s-ar putea să izbucnească în râs. În definitiv, de ce spusese așa ceva? De ce vorbea despre Joe Orton, despre oameni omorâți în bătaie? O lua razna. Detectivii păreau să nu fi observat sau poate că nu le păsa. Poate că toți oamenii se comportă ca nebunii când primesc vestea că le-a fost ucisă o rudă.

— Când l-ați văzut ultima oară pe nepotul dumneavoastră, doamnă Myerson? întrebă Barker.

Mintea Carlei era complet golită.

— Eu… Hristoase, l-am văzut… acasă la Angela. Acasă la sora mea. Nu departe de aici, la vreo douăzeci de minute de mers pe jos, de partea cealaltă a canalului, pe Hayward's Place. Îi sortasem lucrurile și Daniel a venit să ia câte ceva. Nu mai stătea acolo de-o veșnicie, dar mai lăsase niște lucruri în fostul lui dormitor, caiete de schițe, în primul rând. Era un artist destul de talentat. Făcea benzi desenate, știți? Romane grafice.

O străbătu un fior involuntar.

— Când să fi fost? Acum o săptămână? Două săptămâni? Isuse, nu-mi amintesc, creierul meu e vraiște, eu…

Își trecu mâinile peste cap, înfigându-și degetele în părul rar.

— Nu-i nimic, doamnă Myerson, spuse Chalmers. Ne ocupăm mai târziu de detalii.

— Și de cât timp locuia pe canal? întrebă Barker. Știți cumva când…

În ușă răsună o bătaie puternică și Carla tresări din nou.

— Theo, răsuflă ea, deja în picioare. Slavă Domnului!

Chalmers ajunse la ușă înaintea Carlei și îl invită în hol pe Theo, roșu la față și transpirat.

— Hristoase, Cee, spuse el, apucând-o pe Carla și strângând-o tare la piept. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Poliția trecu din nou totul în revistă: cum nepotul Carlei, Daniel Sutherland, fusese găsit mort în dimineața aceea pe o barcă ancorată lângă De Beauvoir, pe canalul Regent. Cum fusese înjunghiat în mod repetat. Cum fusese ucis probabil cu cel puțin 24 și cel mult 36 de ore înainte să fie găsit; cum vor reuși în cele din urmă să stabilească intervalul cu mai multă precizie. Polițiștii întrebaseră despre serviciul și prietenii lui Daniel și dacă știau să fi avut probleme cu banii sau drogurile.

Nu știau.

— Nu erați apropiați? sugeră Chalmers.

— Nu-l cunoșteam prea bine, spuse Theo.

Stătea lângă Carla, scărpinându-se în creștet cu degetul arătător, așa cum făcea când era îngrijorat.

— Doamnă Myerson?

— Nu eram apropiați, nu. Nu… mă rog. Știți, nu mă vedeam prea des cu sora mea…

— Cu toate că locuia puțin mai încolo, peste canal? interveni Chalmers.

— Așa este.

Carla scutură din cap.

— N-am… N-am mai stat de vorbă cu Daniel de foarte mult timp. Nu la modul serios. De când era mic. L-am reîntâlnit după ce a murit sora mea, după cum v-am spus. Trăia în străinătate de ceva vreme. În Spania, mi se pare.

— Când s-a mutat pe barcă? întrebă Barker.

Carla își strânse buzele, clătinând din cap.

— Nu știu, spuse ea. Chiar nu știu.

— Habar n-aveam că locuia acolo, spuse Theo.

Barker îl privi tăios.

— Totuşi, era foarte aproape de casa dumneavoastră. Staţi pe Noel Road, nu-i aşa? Cât înseamnă asta? Un kilometru şi ceva până în locul unde era barca?

Theo ridică din umeri şi se scărpină în frunte şi mai tare, pielea căpătând o nuanţă aprinsă de roz. Arăta de parcă ar fi stat în soare.

— Tot ce se poate, dar habar n-aveam unde era.

Cei doi detectivi se uitară unul la altul.

— Doamnă Myerson? o privi Barker.

Carla clătină din cap şi spuse încet:

— Habar n-am avut.

Se aşternu tăcerea pentru o perioadă destul de lungă. Detectivii aşteptau să spună ceva, ea sau Theo, se gândi Carla.

Theo se conformă.

— Aţi spus… 24 de ore, nu-i aşa? Între 24 şi 36 de ore?

Chalmers aprobă din cap.

— Estimăm că decesul s-a produs cândva între orele 20:00, vineri seara, şi ora 8:00, sâmbătă dimineaţă.

— Aa.

Theo îşi masa din nou capul, privind pe fereastră.

— V-aţi amintit ceva, domnule Myerson?

— Am văzut o fată, spuse Theo. Sâmbătă dimineaţa. Devreme — pe la 6, să zicem? Era pe chei, a trecut pe lângă casa mea. Stăteam în birou când am văzut-o; mi-o amintesc pentru că era murdară de sânge. Pe faţă. Cred că şi pe haine. Nu era plină de sânge din cap până-n picioare sau ceva de genul ăsta, dar… era sânge.

Carla se uită la el cu gura căscată, fără să-i vină să creadă.

— Ce vrei să spui? De ce nu mi-ai zis?

— Dormeai, răspunse Theo. M-am trezit, mă duceam să fac cafeaua şi am trecut să-mi iau ţigările din birou. Am văzut-o pe fereastră. Era tânără, probabil nu mai mult de douăzeci de ani şi se ducea de-a lungul canalului. Șchiopăta. Sau se clătina, poate? Mi s-a părut beată. Nu i-am… nu i-am prea dat atenție, că Londra e plină de ciudați și beți, nu-i așa? La ora aia, vezi de multe ori oameni care se duc spre casă…

— Mânjiți cu sânge? întrebă Barker.

— Mă rog, poate că nu. Poate că nu mânjiți cu sânge. De-asta mi-am adus aminte de ea. Am zis că se bătuse cu cineva sau căzuse. Am crezut…

— Dar de ce n-ai spus nimic? întrebă Carla.

— Dormeai, Cee, nu m-am gândit…

— Doamna Myerson dormea la dumneavoastră acasă, interveni Chalmers, încruntându-se. Am înțeles corect? Ați rămas peste noapte la domnul Myerson?

Carla dădu încet din cap, cu o expresie de consternare totală.

— Am luat cina împreună vineri şi am rămas peste noapte…

— Cu toate că suntem despărţiţi, avem în continuare o relaţie bună, ştiţi, şi de multe ori…

— Nu le pasă lor de asta, Theo, spuse Carla tăios şi Theo tresări.

Carla îşi băgă nasul într-un şervețel.

— Scuze. Vă cer scuze. Dar nu contează, nu-i așa?

— Nu putem şti niciodată ce contează şi ce nu, spuse Barker enigmatic şi o luă înspre hol.

Le dădu nişte cărţi de vizită, îi spuse ceva lui Theo despre identificarea oficială, despre ofițerul de legătură, despre cum să îi contacteze. Theo dădu din cap, strecurându-şi cartea de vizită în buzunarul pantalonilor şi strânse mâna

detectivului.

— De unde ați știut? întrebă brusc Carla. Vreau să zic cine v-a sunat… cine l-a găsit?

Chalmers se uită la șeful ei, apoi la Carla.

— O femeie, spuse ea.

— O femeie? întrebă Theo. Iubita lui? Tânără? Subțirică? Mă gândesc la persoana pe care am văzut-o, plină de sânge. Poate ea…

Chalmers clătină din cap.

— Nu, a fost cineva care locuiește tot pe o barcă, nu o tânără, o persoană de vârstă mijlocie, aș spune. A observat că barca nu se clintise din loc de ceva timp și s-a dus să vadă ce se întâmplă.

— Înseamnă că n-a văzut nimic, atunci? întrebă Theo.

— De fapt, ne-a fost de mare ajutor, spuse Barker. Are un simț al observației foarte dezvoltat.

— Bine, spuse Theo scărpinându-se în cap, asta e foarte bine.

— O oarecare doamnă Lewis, adăugă Barker și Chalmers îl corectă: Domnișoară.

— Așa e, spuse el.

Carla observă cum Theo pălește brusc în momentul în care Barker adăugă:

— Domnișoara Miriam Lewis.

4

-

— El a început, OK? Înainte să spuneți ceva. El a început.

O așteptau deja când ajunsese acasă. Mai mult ca sigur așa fusese, pentru că bătuseră în ușă, literalmente, la vreo treizeci de secunde după ce s-a întors ea de la magazinul Iceland. N-a apucat nici măcar să-și tragă sufletul — locuia la etajul 7 și iar nu mergeau lifturile — și, poftim, au și venit, ceea ce o scotea din sărite și o neliniștea. Așa că a început, ca proasta satului, să vorbească imediat, deși știa foarte bine că n-ar fi trebuit. Doar nu era prima oară când avea probleme.

Bineînțeles, de obicei era vorba despre altfel de probleme. Consum de alcool în public, furtișaguri, vandalism, tulburarea liniștii publice. O dată, fusese achitată pentru niște acuzații de agresiune. O acuzație de vătămare corporală era în pronunțare.

Dar acum nu era vorba despre așa ceva. Și a înțeles aproape imediat, pentru că, în timp ce stătea acolo, pufnind nervoasă și turuind vrute și nevrute, își zise: Stai puțin, ăștia sunt detectivi. Și-au dat numele, funcția și așa mai departe, informații pe care ea le-a uitat imediat, dar totuși: stăteau în fața ei îmbrăcați în civil, ceea ce însemna că problemele erau de un cu totul alt ordin.

— Vă deranjează dacă intrăm, domnișoară Kilbride? întrebă tipul, destul de politicos.

Era înalt, suplu, cu o chelie lucioasă.

— Ar fi mai bine să discutăm înăuntru.

Și se uită chiorâș la fereastra bucătăriei, pe care ea o bătuse neîndemânatic în scânduri.

Laura clătina deja din cap.

— Nu cred, nu. Nu cred. Trebuie să fiu asistată de un adult responsabil, mă înțelegeți, nu aveți voie să-mi puneți întrebări… Și de fapt despre ce este vorba?

Despre tipul din bar? Pentru că, știți, cazul este deja introdus în sistem. Am o citație, am prins-o de frigider cu un magnet. Puteți vedea și singuri dacă nu mă credeți… Nu, nu, nu, stați. Stați puțin. N-a fost o invitație să intrați, era doar o figură de stil…

— De ce aveți nevoie de asistența unui adult responsabil, domnișoară Kilbride?

Celălalt detectiv — o femeie, cu vreo treizeci de centimetri mai scundă decât colegul ei, cu părul negru, sârmos și trăsături înghesuite în mijlocul feței mari ca o lună — ridică din sprâncenele unite.

— Doar nu sunteți minoră?

— Am douăzeci și cinci de ani, după cum bine știți, se răsti Laura.

Nu reuși să-i oprească — Cap-de-Ou era deja la jumătatea coridorului, iar Sprânceană trecu pe lângă ea și o întrebă:

— De unde Dumnezeu să știm?

— Cine a început ce, domnișoară Kilbride? strigă Cap-de-Ou.

Intră în bucătărie, de unde venea vocea lui, și îl găsi aplecat, cu mâinile la spate, studiind citația.

Laura pufni zgomotos și se îndreptă spre chiuvetă, să-și ia un pahar cu apă. Trebuia să-și revină. Să gândească. Când se întoarse spre el, detectivul se uita la ea, însă își mută privirea peste umăr, la fereastră.

— Ați avut necazuri? întrebă polițistul ridicând din sprâncene nevinovat.

— Nu chiar.

Apăru și cealaltă polițistă, cu sprânceana ei proeminentă.

— Te-ai lovit, Laura? întrebă ea.

Laura înghiți repede apa, tuși și se încruntă.

— Nu mai sunt domnișoara Kilbride, ha? Gata, de-acum suntem tovarășe? Prietene la cataramă?

— Piciorul tău, Laura, interveni şi poliţistul. Cum te-ai rănit?

— A dat o maşină peste mine când eram mică. Fractură complexă de femur. Am rămas cu o cicatrice nasoală, spuse ea, îndreptându-şi degetele spre fermoarul blugilor şi înfruntându-i privirea. Vrei să vezi?

— Nu ţin neapărat, spuse el delicat. Dar la braţ?

Arătă cu degetul bandajul de la încheietură.

— Ăsta nu mai e din copilărie.

Laura îşi mușcă buza.

— Mi-am pierdut cheia, ce altceva? Vineri noaptea. A trebuit să sparg geamul când m-am întors.

Smuci capul pe spate, arătând spre fereastra bucătăriei, de unde se vedea pasarela exterioară, pe toată lungimea blocului.

— Nu prea m-am descurcat.

— Ceva copci?

Laura clătină din cap.

— N-a fost chiar aşa grav.

— Ai găsit-o?

Detectivul îi întoarse spatele şi trecu prin arcada care lega bucătăria şi livingul, rătăcind cu privirea ca şi cum ar fi vrut să facă o ofertă imobiliară. Puțin probabil; apartamentul era o magherniță. Știa că ar trebui să-i fie rușine de el, de mobilierul ieftin, de pereții goi, de scrumiera de pe podea pe care o răsturnase cineva, umplând covorul de scrum și dracu' știe de cât timp era așa, pentru că ea nici măcar nu fuma, iar musafiri nu mai avusese de-o veșnicie, dar nici nu-i păsa.

— Deci? Ai reuşit?

Sprânceană îşi încreţi nasul, privind-o pe Laura din cap până-n picioare, apoi în sens invers, uitându-se la colanții ei lăbărțați, la tricoul pătat, la oja decojită, la

părul gras. Se întâmpla ca Laura să uite să facă duș, uneori zile în șir. Câteodată apa era opărită, altădată nu era deloc caldă, ca acum, pentru că boilerul avea propria voință, uneori funcționa, alteori nici vorbă, or ea nu avea bani să plătească un instalator și indiferent de câte ori suna la primărie, pe ei tot în cur îi durea.

— Ce să reușesc?

— Să-ți găsești cheia, spuse Sprânceană, zâmbind vag, ca și cum ar fi prins-o cu mâța în sac. Ți-ai găsit cheia?

Laura luă o ultimă gură de apă, înghiți, își supse dinții. Preferă să ignore întrebarea.

— Îmi dai voie? se răsti ea, împingând-o pe Sprânceană cu cotul ca să-l poată urmări pe Cap-de-Ou.

— Te rog.

Stătea în mijlocul sufrageriei, uitându-se la singurul element de decor din încăpere, fotografia înrămată a unei familii: părinții și o fetiță. Înainte să fie înrămată și agățată pe perete, cineva se chinuise s-o mâzgălească, desenând coarne în creștetul tatălui și o limbă despicată în gura mamei. Copila avea trasate peste ochi niște X-uri și buzele colorate cu un roșu sângeriu. Cap-de-Ou ridică din sprâncene și se întoarse s-o privească.

— Portret de familie? întrebă el.

Laura ridică din umeri.

— Tata este un diavol, așadar?

Ea clătină din cap și îl privi fix în ochi.

— Un încornorat, spuse ea.

Cap-de-Ou își țuguie buzele, dând încet din cap și se întoarse din nou spre fotografie.

— Măi să fie, spuse el.

— Sunt un adult vulnerabil, repetă Laura, iar detectivul oftă.

— Ba nu eşti, spuse el obosit.

Întoarse spatele fotografiei şi se lăsă greoi pe canapea.

— Locuieşti singură, ai jumătate de normă la Sunshine Launderette de pe strada Spencer şi ştim cu certitudine că ai fost interogată de mai multe ori de poliţie în lipsa unui adult responsabil, aşa că hai să lăsăm vrăjeala, ce zici?

Avea ceva tăios în voce, hainele îi erau mototolite şi părea foarte ostenit, ca după o călătorie lungă sau un somn întrerupt.

— De ce nu stai jos? Povesteşte-mi despre Daniel Sutherland.

Laura se aşeză la măsuţa din colţul camerei, unde lua cina în timp ce se uita la televizor. Pentru o clipă se simţi uşurată. Îşi ridică umerii până în dreptul urechilor.

— Ce-i cu el? întrebă ea.

— Aşadar îl cunoşti.

— Evident că-l cunosc. Şi evident că mi-a făcut plângere. Care este un mare rahat, pot să spun, pentru că nu s-a întâmplat nimic şi, în orice caz, el a început.

Cap-de-Ou zâmbi. Avea un zâmbet surprinzător de cald.

— Nu s-a întâmplat nimic, dar el a început, repetă el.

— Exact.

— Şi când s-a petrecut nimicul ăsta pe care l-a început el? întrebă Sprânceană, trecând în cameră din bucătărie.

Se aşeză lângă colegul ei pe canapeaua sintetică urâtă, cu două locuri. Arătau ridicol unul lângă altul — ea mică şi îndesată, el înalt şi slab, ca Lurch şi grăsanul Fester. Laura zâmbi.

Sprânceană păru deranjată, pentru că se întunecă la faţă şi izbucni:

— Ce-ai găsit de râs? Ți se pare amuzantă situația asta, Laura?

Laura clătină din cap.

— Fester, spuse ea zâmbind. Semeni cu unchiul Fester, doar că ai păr. Ți-a mai zis cineva?

Femeia deschise gura să răspundă, dar Cap-de-Ou, nepăsător, i-o luă înainte.

— Daniel Sutherland nu ne-a spus nimic despre tine, repetă el, de data asta mai tare. Am venit să stăm de vorbă cu tine pentru că am prelevat două rânduri de amprente de pe un pahar găsit în barca lui Daniel și amprentele nu sunt ale lui, ci ale tale.

Laura simți brusc că i se face frig. Își duse mâna la claviculă și-și drese glasul.

— Ați prelevat… ce? Amprente? Despre ce e vorba?

— Ne poți spune despre relația ta cu domnul Sutherland, Laura? întrebă Sprânceană.

— Relație? râse Laura, fără să se poată abține. Cam mult spus. Ne-am futut de două ori vineri seară. Dar n-aș spune că avem o relație.

Sprânceană clătină din cap a dezaprobare sau îndoială.

— Și cum l-ai cunoscut?

Laura își înghiți nodul din gât.

— L-am cunoscut pentru că, știi, uneori o ajut pe o doamnă, Irene, locuiește pe Hayward’s Place, chiar lângă biserică, cum mergi spre micul Tesco. Am cunoscut-o acum câteva luni și, cum am zis, o ajut din când în când, pentru că este bătrână, suferă un pic de artrită, e uitucă și acum ceva vreme a căzut și și-a sucit glezna sau ceva de genul, așa că nu poate să se ducă întotdeauna până la magazin. Nu o fac pentru bani, deși îmi mai scapă câte o bancnotă de cinci lire din când în când, pentru timpul pierdut, înțelegi, așa e ea, amabilă… Mă rog. Mda, Dan — Daniel Sutherland — era vecin cu Irene, nu mai stă acolo de un secol, dar maică-sa tot acolo rămăsese, cel puțin până a murit și atunci ne-am cunoscut.

— L-ai cunoscut când a murit maică-sa?

— După aia, spuse Laura. Nu eram în cameră când a dat colțul.

Sprânceană îi aruncă o privire colegului ei, dar el nu se uită la ea, ci se întoarse din nou spre portretul de familie, cu o expresie tristă.

— OK, spuse Sprânceană. OK. Vineri erai cu domnul Sutherland, corect?

Laura încuviință.

— Am ieșit la o întâlnire romantică, spuse ea, ceea ce, în concepția lui, înseamnă două pahare de ceva într-un bar din Shoreditch, după care înapoi la epava lui, să ne-o tragem.

— Și… și te-a rănit? Sau… te-a obligat să faci ceva? Ce anume a început, mai exact? întrebă Cap-de-Ou aplecându-se și îndreptându-și toată atenția spre Laura. Ai zis că a început ceva. Ce anume?

Laura strânse din ochi. Își aminti, surprinzător de clar, uimirea de pe chipul lui când sărise la el.

— Totul era în regulă, spuse ea. Ne-am simțit bine. Cel puțin, așa am crezut.

Brusc, se înroși, simțind cum i se ridică din piept spre gât un val intens de căldură, care îi urcă apoi până în obraji.

— Și după aia, din senin, s-a răcit complet față de mine, de parcă nici n-ar fi vrut să mă mai vadă pe acolo. A fost… agresiv.

Se uită în jos, la piciorul bolnav și oftă.

— Sunt bolnavă. Sunt un adult vulnerabil. Știu că ai spus că nu sunt, dar sunt. Vulnerabilă.

— Deci te-ai certat cu el? întrebă Sprânceană.

Laura aprobă din cap. Ținea privirea în pământ.

— Mda, se poate spune și așa.

— V-aţi bătut? V-aţi lovit?

Avea o pată pe pantoful de sport, chiar deasupra degetului mic de la piciorul stâng. O pată maro-închis. O ascunse în spatele gleznei drepte.

— Nu, nu… Mă rog. Nu la modul serios.

— Deci au existat acte de violenţă, dar nu ceva ce tu ai califica drept violenţă serioasă?

Laura îşi frecă piciorul stâng de spatele gambei drepte.

— Nu a fost nimic, spuse ea. Doar o… ciorovăială.

Ridică ochii spre Cap-de-Ou, care îşi freca buzele subţiri cu arătătorul; acesta se uită, la rândul lui, la Sprânceană, şi ea la el, ca şi cum şi-ar fi transmis ceva fără cuvinte. O înţelegere.

— Domnişoară Kilbride, trupul lui Daniel Sutherland a fost găsit pe barca lui duminică dimineaţă. Ne poţi spune cu exactitate când l-ai văzut ultima oară?

Deodată, Laura îşi simţi gura chinuitor de uscată; nu mai putea înghiţi, urechile îi vuiau şi strânse ochii.

— Stai puţin…

Se ridică şi se sprijini de masă, pentru că se învârtea camera cu ea. Se aşeză din nou.

— Stai puţin, repetă ea, trupul lui? Vrei să spui că…?

— Că domnul Sutherland a murit, spuse Cap-de-Ou cu un glas domol şi echilibrat.

— Dar… nu are cum, nu-i aşa?

Laura auzi cu urechile ei cum îşi pierde vocea. Cap-de-Ou încuviinţă încet.

— Duminică dimineaţa? Ai spus duminică dimineaţa?

— Aşa e, răspunse Cap-de-Ou. Domnul Sutherland a fost descoperit duminică

dimineaţă.

— Dar…

Laura îşi simţea pulsul în gât.

— Dar l-am văzut vineri seară şi am plecat sâmbătă dimineaţă. Am plecat sâmbătă dimineaţă. Pe la ora 7, cred, poate şi mai devreme. Sâmbătă dimineaţă, repetă încă o dată, ca să se facă bine înţeleasă.

Sprânceană începu să spună ceva, cu un glas limpede şi melodios, ca şi cum ar fi povestit o anecdotă amuzantă şi tocmai ajunsese la poanta finală.

— Domnul Sutherland a murit din cauza unei hemoragii puternice. Avea răni de cuţit la piept şi la gât. Ora decesului nu a fost încă stabilită oficial, dar medicul nostru legist crede că s-a petrecut cu 24 până la 36 de ore înainte să fie găsit. Ai spus, aşadar, că ai fost cu domnul Sutherland vineri noaptea, nu-i aşa?

Pe Laura o usturau ochii şi-i ardea faţa. Ce proastă. Ce proastă fusese.

— Da, spuse încet. Am fost cu el vineri noaptea.

— Vineri noaptea. Şi aţi mers pe barcă, da? Ai făcut sex cu el, ai spus? De două ori, nu? Şi la ce oră mai exact ai plecat sâmbătă dimineaţă de la domnul Sutherland?

O capcană. Fusese o capcană şi căzuse drept în ea. Ce proastă! Îşi muşcă puternic buza inferioară. Nu spune nimic, îşi imaginează că i-ar zice un avocat. Nu vorbi cu nimeni. Clătină din cap şi un sunet slab îi ieşi din fundul gâtului, aparent fără voia ei.

— Poftim? Laura? Ai spus ceva, Laura?

— Îmi pare rău că a murit şi aşa mai departe, spuse ea, ignorând sfaturile care îi veneau în minte. Dar eu n-am făcut nimic. Aţi auzit? N-am făcut nimic. Nu am înjunghiat pe nimeni. Cine spune că a fost mâna mea minte. Era… nu ştiu, mi-a spus nişte chestii, nişte chestii care nu mi-au plăcut. N-am făcut nimic. Poate l-am lovit, poate…

Simţi în gură gustul de sânge şi înghiţi.

— Nu… să nu cumva să spuneţi că eu am făcut ceva, pentru că n-am avut nicio legătură. Poate că ne-am împins şi îmbrâncit puţin, dar asta a fost tot, să ştiţi. După care s-a dus şi asta a fost tot, să ştiţi. Cu asta, basta. Nu e vina mea, înţelegeţi, nu e vina mea, nici măcar… cearta sau ce-a fost, n-a fost vina mea.

Laura îşi auzea vocea turuind încontinuu, tot mai ascuţită, îşi dădea seama cum suna, ca o nebună în delir, ca ăia care stau la colţ de stradă şi urlă la Lună. Îşi dădea seama că aşa părea, dar nu se putea opri.

— S-a dus? întrebă Sprânceană. Ai spus: „după care s-a dus“. Ce-ai vrut să spui, Laura?

— Adică a şters-o. A plecat, a ieşit, doar ce credeai? După încăierarea noastră — mă rog, nu a fost o încăierare pe bune, înţelegeţi voi —, după asta, şi-a tras blugii pe el şi a plecat. M-a lăsat pur şi simplu acolo.

— La el în locuinţă… pe barcă, singură?

— Exact. Presupun că era genul care avea încredere în oameni, spuse ea şi izbucni în râs, ceea ce ştia că era complet aiurea, dar tot nu reuşi să se oprească, pentru că i se părea amuzantă încrederea lui.

În împrejurările date. Nu amuzantă de să te doară burta de râs, dar orişicât. Din momentul în care începu să râdă, realiză că nu se mai putea opri; simţi cum se înroşeşte la faţă, ca şi cum s-ar fi înecat.

Cei doi detectivi se uitau unul la altul, iar Sprânceană ridică din umeri.

— Mă duc să-i aduc un pahar de apă, spuse ea în cele din urmă.

Peste o clipă, Laura o auzi strigând, dar nu din bucătărie, ci din baie.

— Domnule, puteţi veniţi o clipă?

Chelul se ridică şi, în acea clipă, Laura simţi cum o inundă un val de panică, curmându-i râsul.

— Staţi puţin, n-am spus că aveţi voie să intraţi acolo.

Dar era deja prea târziu. Merse după ei până în pragul băii, unde Sprânceană

arătă mai întâi spre chiuvetă, unde pusese Laura ceasul (aparţinând, în mod inconfundabil, lui Daniel Sutherland, cu iniţialele sale gravate pe spate), şi apoi spre tricoul ei pătat de sânge, mototolit ca o minge în colţul încăperii.

— M-am tăiat, spuse Laura, roşie la faţă. V-am spus deja. M-am tăiat când am intrat pe fereastră.

— Aşa ne-ai spus, zise Cap-de-Ou. Vrei să ne povesteşti acum şi despre ceas?

— L-am luat, spuse Laura posacă. După cum se vede. I l-am luat. Dar nu este ceea ce pare. L-am luat doar ca să-l scot din sărite. Aveam de gând… nu ştiu, să-l arunc în canal, să-i spun să şi-l scoată singur de acolo. Dar apoi… nu ştiu, m-am gândit că poate are vreo semnificaţie, înţelegeţi, când am văzut gravura de pe spate, m-am gândit că i l-o fi dat mama lui înainte să moară sau ceva de genul şi poate era de neînlocuit. Voiam să i-l dau înapoi.

Cap-de-Ou se uită la ea cu tristeţe, ca şi cum ar fi avut să-i dea nişte veşti foarte proaste, ceea ce, într-un fel, aşa şi era.

— Acum te vom conduce la secţia de poliţie ca să răspunzi la câteva întrebări. Vei răspunde sub jurământ, înţelegi ce înseamnă asta? Şi-ţi vom lua, de asemenea, nişte probe, pentru comparaţie cu ceea ce s-a găsit la locul crimei.

— Probe? Ce înseamnă asta?

— Un poliţist de la secţie îţi va răzui sub unghii, îţi va pieptăna părul după urme de fibre textile, chestii din astea, nimic invaziv, nimic de speriat…

— Şi dacă nu vreau?

Vocea Laurei tremura. Voia să o ajute cineva, dar nu ştia cine.

— Pot refuza?

— E totul în regulă, Laura, îi spuse Sprânceană pe un ton liniştitor. Totul este foarte simplu şi uşor, nu ai de ce să te temi.

— Minţi, spuse Laura. Ştii bine că minţi.

— Vom mai face încă un lucru, spuse Cap-de-Ou. Vom solicita un mandat de

percheziţie pentru locuinţa ta şi îţi dai seama că, în condiţiile de faţă, nu vom avea probleme să-l obţinem, aşa că, dacă tu crezi că trebuie să mai aflăm ceva, ar fi o idee bună să ne spui acum, OK?

Laura cântări întrebarea, încercând să-şi dea seama dacă ar fi cazul să le mai spună ceva, dar mintea ei era complet goală. Sprânceană îi spuse ceva, atingând-o pe braţ şi ea tresări.

— Hainele tale, Laura? Ne poţi arăta cu ce erai îmbrăcată vineri noaptea?

Laura culese la întâmplare nişte haine de pe jos din dormitor, le întinse o pereche de blugi pe care poate că îi purtase, poate că nu, şi aruncă oarecum în direcţia lor un sutien. Se duse la toaletă, lăsându-i pe cei doi în hol. Cap-de-Ou stătea aplecat să asculte ce-i spunea Sprânceană. Laura se opri lângă uşa băii şi o auzi pe femeie mormăind: gravat şi bizar şi nu e chiar în toate minţile, nu-i aşa?

Aşezată pe toaletă, cu chiloţii în jurul gleznelor, Laura zâmbi trist. Auzise şi mai rele. Nu e în toate minţile? Nu e în toate minţile era apă de ploaie, nu e în toate minţile era practic un compliment prin comparaţie cu celelalte porecle pe care le primise de-a lungul anilor: handicapată, anomalie, mototoală, oligofrenă, retardată, ţăcănită.

Psihopata pulii, îi spusese Daniel Sutherland când sărise la el, lovindu-l cu picioarele şi pumnii, şi încercând să-l sfâşie cu unghiile. El o înşfăcase, înfigându-şi degetele mari în carnea braţelor ei. „Psihopata pulii… javră nebună.“ Totul se schimbase brusc. La un moment dat, stătea întinsă pe patul lui, fumând o ţigară şi, peste câteva clipe, era deja pe chei, murdară de sânge pe faţă şi cu ceasul lui în buzunar.

Coborând scările escortată de detectivi, Laura se gândi cum să le spună care era de fapt situaţia: că luase ceasul de ciudă, într-adevăr, dar şi pentru că, în mod bizar, încă mai spera. Voise să-l pedepsească şi, pe de altă parte, să aibă un pretext să se întoarcă, să-l revadă.

Dar nicio şansă acum, nu-i aşa?

5

La secție, o polițistă — o tânără cu un zâmbet blând — răzui sub unghiile Laurei, îi luă cu un tampon de vată o mostră de salivă de pe interiorul obrazului și îi pieptănă părul, încet și delicat, creându-i o senzație care i se păru foarte liniștitoare și îi aminti atât de tare de copilărie, încât o năpădiră lacrimile.

Laura auzea din nou în gând vocea lui Deidre. Îți lipsește stima de sine, asta e problema ta, Laura. Deidre, sfrijita cu chip de piatră în brațele căreia tatăl ei, distrus sufletește, căutase consolare după ce mama Laurei îl părăsise, putea, la nevoie, să vină cu un întreg pomelnic al problemelor Laurei. Printre ele, stima de sine scăzută era la loc de cinste. Nu te prețuiești suficient, Laura. În principiu, asta este problema ta. Dacă te-ai prețui un pic mai mult, nu te-ai lua după oricine îți acordă puțină atenție.

La câteva zile după ce împlinise treisprezece ani, Laura se dusese la o petrecere acasă la o prietenă. Tatăl ei o surprinsese când se furișa înapoi în casă, la 6 dimineața. O apucase de umeri și o scuturase ca pe o păpușă.

— Unde ai fost? Mi-am ieșit din minți, am crezut că s-a întâmplat ceva! Nu-mi face una ca asta, puiule. Te rog, nu-mi face asta.

A îmbrățișat-o strâns și ea și-a sprijinit capul pe pieptul lui lat, simțindu-se din nou ca un copil, din nou normală.

— Îmi pare rău, tată, a spus încetișor. Îmi pare foarte rău.

— N-o doare nici în fund, a spus Deidre peste vreo oră, la micul dejun. Uită-te la ea. Fă bine și uită-te la ea, Philip. Ca pisica la oala cu smântână.

Laura îi rânjise peste castronul cu cereale.

— Ai expresia aia, spuse Deidre, țuguindu-și buzele dezgustată. Nu-i așa că are expresia aia? Cu cine ai fost aseară?

Mai târziu, i-a auzit certându-se.

— Nu are respect de sine, spunea Deidre. Asta este problema ei. Îți spun eu, Phil, că va rămâne cu burta la gură înainte de cincisprezece ani. Trebuie să faci ceva. Trebuie să faci ceva cu ea.

Vocea rugătoare a tatălui ei:

— Dar nu este vina ei, Deidre, știi bine. Nu e vina ei.

— Vai de mine, nu e vina ei. Cum să nu. Niciodată nu e vina Laurei.

Și mai târziu, când Deidre urcase în camera ei să o cheme la cină, o întrebase:

— Măcar te-ai protejat? Spune-mi, te rog, că n-ai fost chiar atât de proastă s-o faci fără prezervativ!

Laura stătea întinsă pe pat, privind fix în tavan. Fără să se uite, luase o perie de păr de pe noptieră și o aruncase înspre mama ei vitregă.

— Marș în mă-ta de-aici, Deidre, îi spusese.

— O, da, ce fermecător, nu-i așa? Pun pariu că nici gura ta spurcată nu e vina ta.

Se întorsese să plece, dar se răzgândise.

— Știi, Laura, care este problema ta? Nu te prețuiești suficient.

Respectul de sine scăzut era, într-adevăr, una dintre problemele Laurei, dar nu era singura. Avea o sumedenie de alte afecțiuni adiacente, printre care: hipersexualitate, control slab al impulsurilor, comportament social inadecvat, izbucniri agresive, pierderi de memorie pe termen scurt și un șchiopătat destul de pronunțat.

— Poftim, îi spuse polițista după ce termină. Ești gata.

Observă lacrimile Laurei și o strânse de mână.

— O să fie totul bine, draga mea.

— Vreau să-i telefonez mamei, spuse Laura. Am voie s-o sun pe mama?

Mama ei nu răspunse.

— Mai am voie la un telefon? întrebă Laura.

Poliţista de lângă ea clătină din cap, dar, văzând consternarea Laurei, aruncă o privire de-a lungul holului şi apoi încuviinţă.

— Dă-i drumul, spuse ea. Repede.

Laura îl sună pe taică-su. Ascultă telefonul ţârâind de câteva ori şi sufletul i se umplu de speranţă când cineva ridică receptorul, numai că i se înecară brusc toate corăbiile la auzul vocii lui Deidre.

— Alo? Alo? Cine e?

Laura închise telefonul şi, întâlnind privirea curioasă a poliţistei, ridică din umeri.

— Am greşit numărul, îi spuse.

*

Poliţista o conduse pe Laura într-o încăpere mică, sufocantă, cu o masă în mijloc. Îi oferi un pahar cu apă şi îi spuse că, într-un minut, îi va aduce cineva un ceai, dar promisiunea nu se mai materializă. Camera era supraîncălzită şi mirosea ciudat, a chimicale; o mânca pielea şi avea mintea înceţoşată de epuizare. Îşi încrucişă braţele şi îşi sprijini fruntea pe ele, încercând să adoarmă, dar în fundal răsunau voci: a mamei, a lui Deidre, a lui Daniel; când înghiţi în sec, i se păru că simte un gust metalic, putred.

— Ce mai aşteptăm? o întrebă în cele din urmă pe poliţistă, iar femeia îi ocoli privirea şi ridică din umeri.

— Un avocat din oficiu, cred. Se întâmplă uneori să dureze.

Laura se gândi la cumpărăturile pe care le făcuse, la pizza congelată şi mâncarea semipreparată de curry pe care cheltuise ultimele zece lire, rămase acasă pe blatul din bucătărie, dezgheţându-se încet.

După o aşteptare care i se păru că a durat câteva ore, deşi nu fusese probabil mai lungă de zece minute, detectivii îşi făcură apariţia fără avocat.

— Cât credeți că o să dureze chestia asta? întrebă Laura. Mâine am tură lungă la serviciu și sunt frântă de oboseală, la naiba.

Cap-de-Ou o privi lung și aspru, oftând ca și cum l-ar fi dezamăgit cu ceva.

— S-ar putea să dureze un pic, Laura, îi spuse el. E cam… În fine, situația nu este prea promițătoare, nu crezi? În plus, vezi tu, ai și cazier, nu-i așa?

— N-am niciun rahat. Cazier? Despre ce vorbești? Eu n-am înjunghiat pe nimeni, eu…

— L-ai înjunghiat pe Warren Lacey, interveni Sprânceană.

— Cu o furculiță. În mână. Băga-mi-aș, nu este deloc același lucru, spuse Laura și izbucni în râs, pentru că, sincer, era ridicol, oamenii ăștia adunau mere cu pere.

Numai că nu-i venea să râdă; dimpotrivă, îi venea să plângă.

— Interesant, spuse Sprânceană. E interesant, după părerea mea, că ți se pare totuși atât de amuzant episodul, Laura. Pentru că majorității oamenilor — în situația ta, vreau să zic — majorității oamenilor nu li s-ar părea chiar atât de amuzant…

— Nu. Nu mi se pare amuzant, nu… oftă frustrată Laura. Câteodată, îmi vine greu să-mi adaptez comportamentul exterior la starea emoțională reală. Nu mi se pare amuzant, repetă ea, dar nu reuși să-și potolească zâmbetul și Sprânceană îi zâmbi înapoi, oribil.

Dădu să mai spună ceva, dar, în sfârșit, fură întrerupți de mult așteptatul avocat din oficiu, un bărbat care părea hăituit, cenușiu la față, cu respirația mirosind a cafea și care nu inspira prea multă încredere.

După ce toată lumea își ocupă locurile și terminară cu prezentările și formalitățile, Sprânceană continuă:

— Vorbeam despre cum te chinui să-ți adaptezi comportamentul exterior la starea emoțională. Asta ai spus, nu-i așa?

Laura aprobă din cap.

— Trebuie să spui cu voce tare, Laura, pentru înregistrare.

Laura mormăi aprobator.

— Deci se poate spune că nu te poți controla în permanență? Ai unele izbucniri emoționale care îți scapă de sub control?

Laura confirmă.

— Și asta din cauza accidentului pe care l-ai avut în copilărie? Corect?

Laura răspunse din nou afirmativ.

— Ne poți spune mai multe despre accident, Laura? întrebă Sprânceană, cu o voce liniștitoare și convingătoare.

Laura își băgă mâinile sub coapse, ca nu cumva s-o plesnească peste față.

— Ne poți vorbi despre efectul accidentului asupra ta — din punct de vedere fizic, vreau să zic?

Laura se uită la avocat, încercând să-l întrebe din priviri Chiar trebuie?, dar părea că el nu reușește să o înțeleagă, așa că, suspinând adânc, își enumeră monoton rănile suferite:

— Fractură craniană, fractură de bazin, fractură compusă a femurului distal. Tăieturi, vânătăi. Douăsprezece zile în comă. Trei luni de spitalizare.

— Ai suferit un traumatism cerebral, nu-i așa, Laura? Ne poți spune mai multe despre asta?

Laura își umflă obrajii și dădu ochii peste cap.

— Dar n-ai Google, în pana mea? Isuse. Adică despre asta vreți să vorbim? Despre ceva ce-am pățit când aveam zece ani? Oare n-ar fi mai bine să mă duc acasă, pentru că, fiți sinceri, n-aveți niciun căcat de dovezi împotriva mea, nu-i așa? Nu mă aveți cu nimic la mână.

Detectivii o priviră impasibili, deloc impresionați de izbucnirea ei.

— Vrei să ne povestești despre natura leziunii tale la cap? întrebă Cap-de-Ou,

enervant de politicos.

Laura suspină din nou.

— Am suferit o leziune cerebrală. Mi-a afectat temporar vorbirea şi amintirea…

— Memoria? întrebă Sprânceană.

— Da, memoria.

Sprânceană se opri — pentru efect artistic, i se păru Laurei.

— Acest tip de leziune are unele consecinţe emoţionale şi comportamentale, nu-i aşa?

Laura îşi muşcă buza, nemilos.

— Am avut nişte dificultăţi de stăpânire a furiei când eram mai tânără, spuse ea, privind-o în ochi fără să clipească, provocând-o să o acuze de minciună. Depresie. Sufăr de dezinhibare, adică spun uneori chestii deplasate sau jignitoare, ca atunci când ţi-am zis că eşti urâtă.

Sprânceană zâmbi, depăşi momentul şi insistă mai departe.

— Nu-ţi poţi controla pornirile, nu-i aşa, Laura? Nu te poţi abţine, le vorbeşti urât oamenilor, încerci să-i faci să sufere. Asta vrei să spui, nu-i aşa?

— Mă rog, eu…

— Aşa că vineri noaptea, pe barcă, după ce domnul Sutherland te-a respins — când a fost, după cuvintele tale, rece şi agresiv — ţi-ai pierdut cumpătul, nu? L-ai atacat, nu-i aşa? Mai devreme ne-ai spus că l-ai lovit. Ai vrut să-l faci să sufere, aşa-i?

— Am vrut să-i sfâşii beregata, lua-l-ar dracii, se surprinse Laura spunând.

Lângă ea, avocatul tresări. Şi uite aşa: poliţiştii nu aveau, cum spusese ea, niciun căcat de dovadă, pentru că o aveau pe ea. O aveau pe Laura. Nu mai aveau nevoie de arma crimei, nu? Nu mai aveau nevoie de o dovadă incontestabilă. Puteau stabili motivul, puteau dovedi circumstanţele şi o aveau pe Laura, pe care

știau că se puteau baza că, mai devreme sau mai târziu, va spune o tâmpenie.

6

Irene o aştepta pe Laura, care întârzia, în fotoliul din camera din faţă, locul ei preferat pentru lectură. Fotoliul, care avusese cândva o pereche, de mult ajunsă la gunoi, era tras chiar în dreptul ferestrei camerei din faţă. Era locul în care soarele bătea aproape toată dimineaţa şi o bună parte a după-amiezii; locul de unde Irene putea vedea oamenii trecând şi aceştia o puteau vedea, la rândul lor, confirmându-şi astfel aşteptările de la persoanele în vârstă, care stau într-un fotoliu, singure în cameră, şi meditează asupra trecutului, a gloriei de altădată, a ocaziilor ratate, a felului cum erau odată lucrurile. Şi se gândesc la oameni morţi.

Ceea ce Irene nu făcea niciodată. Mă rog, aproape niciodată. În mare parte, aştepta să-i aducă Laura cumpărăturile săptămânale şi între timp sorta cărţile din cele trei cutii cu miros de mucegai pe care i le lăsase Carla Myerson. Cărţile aparţinuseră cuiva care murise — Angelei. Sora Carlei şi vecina lui Irene; şi totodată cea mai dragă prietenă a ei.

— N-au nicio valoare, îi spusese Carla lui Irene când i le lăsase săptămâna trecută. Sunt doar nişte romane broşate. Voiam să le duc la magazinul de caritate, dar apoi m-am gândit…

Aruncase o privire scurtă prin sufrageria lui Irene şi îi spusese încreţindu-şi nasul:

— M-am gândit că ar putea fi pe gustul tău.

O insultă voalată, presupuse Irene. Nu că i-ar fi păsat în mod deosebit. Carla era genul de om care ştia preţul tuturor lucrurilor şi valoarea niciunuia. Nu au nicio valoare? Asta demonstra cât o ducea capul.

Era adevărat că atunci când deschisese o parte dintre vechiturile de la Penguin, cu coperţile lor de un portocaliu aprins, deteriorate şi rupte, paginile începuseră să i se sfărâme printre degete. Cedaseră uzurii domoale a timpului, acidificării hârtiei care măcinase paginile, sfărâmându-le şi distrugându-le din interior. Era îngrozitor de trist când te gândeai la cuvintele, la poveştile care dispăreau încet-încet. În orice caz, pe astea trebuia să le arunce. Dar celelalte erau pe gustul ei — atât de mult, încât citise deja o parte dintre ele. Ea şi Angela făceau des schimb

de cărți, împărtășind aceeași pasiune pentru romanele polițiste (nu cele sângeroase, ci cele inteligente, de Barbara Vine sau P.D. James, de exemplu) și pentru genul de beletristică discutat la cluburile de lectură și la care alde Carla Myerson strâmba, fără îndoială, din nas.

Faptul că Irene citise majoritatea cărților nu conta. Cel mai important lucru — ceea ce Carla nu știa, probabil, deși era vorba de sora ei — era că Angela se purta ca un vandal cu volumele pe care le citea: le rupea cotoarele, îndoia paginile, făcea însemnări pe margini. Așa că dacă răsfoiai, să zicem, exemplarul Angelei Sutherland din Casa bântuită, observai că subliniase anumite rânduri (biata fată a avut parte toată viața doar de ură; de altfel, s-a și spânzurat); dacă răsfoiai Ochiul învățat cu întunericul, descopereai cât de puternic simpatizase Angela cu sentimentele Verei față de sora ei: Întocmai! mâzgălise ea în dreptul frazei: Nu există un ucigaș mai mare decât disprețul și disprețul pentru ea mă învălui ca un potop fierbinte. Din când în când, descopereai câte o frântură din trecutul Angelei — un semn de carte, un bilet de tren, o bucată de hârtie cu o listă de cumpărături: țigări, lapte, paste. În Nu există țară pentru bătrâni, găsi o carte poștală cumpărată de la muzeul Victoria și Albert, fotografia unei case cu un gard micuț, de culoare albă; în Pădurea, descoperi un desen pe o bucată de hârtie: doi copii ținându-se de mână. În Grădina de ciment, găsi o felicitare aniversară, alb-albastră, cu imaginea unei bărci, uzată de câte ori fusese citită. Dragului meu Daniel, scria în mesaj, toată dragostea mea, cu ocazia împlinirii vârstei de zece ani. Pupici, mătușa Carla.

Nu au nicio valoare? Asta demonstra ce-i putea capul Carlei. Adevărul era că, atunci când citeai o carte care aparținuse anterior Angelei Sutherland, luai parte la o conversație. Și de vreme ce, din păcate, discuțiile reale cu Angela nu mai erau posibile, pentru Irene cărțile acestea erau foarte valoroase. De neprețuit.

Dacă n-ar fi fost îngrijorată în legătură cu Laura, Irene ar fi fost de-a dreptul mulțumită, bucurându-se ca o șopârlă de soarele dimineții, sortând cărțile, urmărind salariații și mamele cu copii care treceau în grabă pe stradă.

Căsuța lui Irene avea două camere la etaj și două la parter și era situată pe Hayward’s Place, străduță aflată chiar în inima orașului. Nefiind decât o simplă alee ce făcea legătura între două străzi mai mari, Hayward’s Place era flancată într-o parte de cinci căsuțe identice (Irene locuia la numărul 2) și de cealaltă parte de locul în care fusese cândva teatrul Red Bull (despre care se crede că a fost distrus în Marele Incendiu din Londra și care fusese transformat acum într-

un spațiu de birouri fără niciun haz). Era o scurtătură la îndemână, cel puțin în timpul săptămânii, circulată zi și noapte.

Oare unde era Laura? Parcă stabiliseră că vine marți, nu? Venea de obicei marțea, pentru că era ziua când începea mai târziu turele la spălătorie. Era oare marți? Irene așa crezuse, dar începea să se îndoiască. Se ridică grijuliu din fotoliu — își scrântise glezna nu demult, acesta fiind, de altfel, unul dintre motivele pentru care avea nevoie de ajutor la cumpărături —, ocoli cu efort grămăjoarele de cărți de pe podea, cele citite și cele necitite, preferatele sau cele destinate să ajungă la Oxfam, și străbătu sufrageria mobilată simplu, cu fotoliul ei, o canapea mică, un dulap pe care stătea un televizor mic, învechit, rareori folosit și o bibliotecă deasupra căreia se găsea un aparat radio. Porni radioul.

La ora 10, crainicul confirmă, într-adevăr, că era marți: marți, 13 martie, mai exact. Anunță apoi că premierul Theresa May îi acordase prim-ministrului rus termen până la miezul nopții să explice cum a fost otrăvit un fost spion în Salisbury; spuse că un parlamentar laburist negase că ar fi plesnit o alegătoare peste fese; anunță că o tânără femeie era interogată în legătură cu uciderea lui Daniel Sutherland, un bărbat de douăzeci și trei de ani, găsit duminică mort pe o barcă de pe canalul Regent. Crainicul continuă și cu alte știri, dar Irene nu mai reușea să-l audă din cauza sângelui care îi zvâcnea în urechi.

I se năzărise. Mai mult ca sigur. Daniel Sutherland? Imposibil. Cu mâinile tremurând, Irene opri radioul, apoi îl deschise iarăși, dar crainicul vorbea deja despre altceva, despre vreme și apropierea unui front atmosferic rece.

Poate era vorba de un alt Daniel Sutherland? Câți Daniel Sutherland existau oare? Nu-și cumpărase ziarul în acea dimineață, nu-l mai prea cumpăra în ultima vreme, așa că nu putea verifica informația. Auzise că puteai să găsești orice pe telefonul mobil, dar nu era sigură cum se face și, oricum, nu-și mai amintea pe unde îl văzuse ultima oară. Pe la etaj, probabil. Cu bateria moartă, probabil.

Nu, trebuia să rezolve lucrurile ca pe vremuri, adică să meargă la chioșc și să-și cumpere ziarul. Oricum, dacă nu venea Laura, avea nevoie de lapte și pâine. Își luă de pe hol haina, geanta și cheia de la casă, observând la țanc, când dădea să deschidă ușa, că era încă în papuci. Se întoarse în sufragerie să-și pună pantofii.

Era cam zăpăcită, atâta tot. Bizar, totuși, cât de neliniștită se simțise când ieșise din casă în ultimele zile — pe vremuri, era plecată tot timpul, la cumpărături, la

bibliotecă, ca voluntară la magazinul Crucii Roşii de pe bulevard, dar constată că, după o perioadă de stat în casă, te dezobişnuieşti repede. Trebuia să fie atentă. Nu voia să ajungă ca babele alea care se tem să iasă din casă.

Evita bucuroasă supermarketurile, trebuia să recunoască — mereu pline de tineri nerăbdători, nechibzuiţi, cu capul în nori. Nu că i-ar fi displăcut tinerii. Nici genul acela de babă nu voia să devină — înverşunată, încuiată la minte, care se complace să-şi comande din ultimele pagini ale suplimentelor de duminică sandale bej pentru vârstnici. Irene purta adidaşi New Balance albastru-portocalii, care se prindeau cu scai. Îi primise de Crăciun de la Angela. Nu avea nimic cu tinerii, doar fusese şi ea cândva tânără. Numai că tinerii îşi dădeau cu presupusul, nu-i aşa? Unii tineri. Presupuneau că eşti surdă, oarbă, neputincioasă. Unele lucruri erau adevărate (altele, nu — Irene avea auzul unui liliac. De fapt, de multe ori şi-ar fi dorit să nu audă atât de bine, ţinând cont de pereţii subţiri ca o foaie de hârtie ai casei). Totuşi, datul cu presupusul o scotea din sărite.

Întoarsă de la magazin, nu găsi nimic în ziar despre Daniel Sutherland (mai mult decât atât, îşi dădu seama că uitase să cumpere marmeladă pentru pâinea prăjită, aşa că ieşirea fusese un fiasco). Îşi găsi în cele din urmă telefonul (în baie), dar bateria era (aşa cum anticipase) descărcată şi nu-şi putea aminti nici în ruptul capului unde pusese încărcătorul.

Exasperant.

Dar nu-şi pierdea minţile. Nu era senilă. Asta era concluzia pe care o trăgea lumea despre oamenii bătrâni şi uituci, ca şi cum tinerii nu şi-ar rătăci niciodată cheile sau nu ar uita să cumpere câte ceva de pe listă. Irene era convinsă că nu era senilă. La urma urmei, nu spunea niciodată „prăjitor de pâine“ referindu-se la „faţa de masă“ şi nu uita drumul spre casă de la supermarket. Nu încurca (prea des) şirul unei conversaţii şi nu punea telecomanda în frigider.

Avea momente de cădere. Dar categoric nu era vorba despre senilitate, îi spusese medicul. Pur şi simplu dacă muncea prea mult, dacă uita să bea destulă apă şi să mănânce regulat, o cuprindea o stare de epuizare, apoi devenea confuză şi, pe nesimţite, uita pe ce lume se află.

— V-aţi epuizat resursele, doamnă Barnes, îi spusese medicul ultima dată când i se întâmplase aşa ceva. Sunteţi sever epuizată. Trebuie să aveţi mai multă grijă

de dumneavoastră, să mâncaţi sănătos, să vă hidrataţi în permanenţă. Dacă nu faceţi aşa, veţi avea ameţeli şi stări de confuzie! Şi s-ar putea să cădeţi din nou. Or nu ne dorim asta, nu-i aşa?

Cum să-i explice unui tânăr amabil ca el (care abia dacă-i vorbea de sus), cu vocea lui blândă şi ochii lui albaştri, că uneori voia să uite de ea? Cum naiba să-l facă să înţeleagă că, deşi înfricoşător, sentimentul putea fi uneori palpitant? Că sărea din când în când peste mese, în speranţa că va retrăi sentimentul că lipseşte cineva şi că, dacă aşteaptă răbdătoare, se va întoarce?

Pentru că în astfel de momente uita că William, bărbatul pe care îl iubise, cu care împărţise patul mai bine de 40 de ani, murise. Pentru că reuşea să uite că trecuseră şase ani de la dispariţia lui şi se consola cu fantezia că el tocmai plecase la serviciu sau să se vadă cu un prieten la pub. Şi într-un târziu avea să-i audă fluieratul familiar pe alee, iar ea îşi îndrepta rochia şi îşi aranja părul, aşteptând ca într-un minut, nu mai mult, să bage cheia în uşă.

Irene îl aştepta pe William când o cunoscuse pe Laura. În ziua în care găsiseră cadavrul Angelei.

Era o zi îngrozitor de friguroasă. Irene era îngrijorată, pentru că se trezise şi William nu era acolo, iar ea nu reuşea să înţeleagă unde dispăruse. De ce nu venise acasă? Coborâse la parter, îşi luase halatul şi ieşise afară, unde, vai, era ger, dar nici urmă de el. Nici ţipenie de om pe alee. Unde era toată lumea? Irene dăduse să intre înapoi în casă, dar constatase că uşa s-a blocat în urma ei, ceea ce nu era o problemă, pentru că ţinea mereu o cheie de rezervă în buzunar, mai ales după ce pătimise ultima oară. Dar apoi — ce ridicol — pur şi simplu nu reuşise să bage cheia în broască. Mâinile i se chirciseră din cauza gerului şi pur şi simplu nu reuşise să descuie. Caraghioslâcul situaţiei o făcuse să izbucnească în lacrimi. Era extrem de frig, era singură, iar de William nu ştia nimic. Strigase, dar nu apăruse nimeni şi atunci îşi amintise de Angie! Angela locuia alături, nu-i aşa? Şi dacă bătea uşor în uşă, nu risca să-l trezească pe băiat.

Aşa şi făcuse. Deschisese portiţa vecină şi ciocănise uşor în uşă, strigând:

— Angela! Eu sunt. Irene. Nu pot să intru înapoi în casă. Nu reuşesc să deschid uşa. Vrei să mă ajuţi?

Nu primise niciun răspuns, aşa că ciocănise din nou, tot fără niciun efect. Moşmondise din nou cheia, dar o dureau degetele. Aburul respiraţiei era alb,

picioarele îi amorţiseră şi când se întorsese, se împiedicase de poartă şi se lovise la şold, după care ţipase şi începuse să plângă.

— Eşti bine? Dumnezeule, normal că nu ţi-e bine. Gata, gata, e în regulă, hai să te ajut.

Era o fată. O fată ciudată, îmbrăcată bizar, cu o pereche de pantaloni înfloraţi şi o geacă argintie voluminoasă. Era scundă şi subţirică, cu părul blond-argintiu şi nasul pistruiat. Avea nişte ochi albaştri enormi, cu pupilele ca nişte găuri negre.

— Futu-i mama mă-sii, femeie, ai îngheţat.

Cuprinsese mâinile lui Irene în palmele ei şi i le frecase uşor.

— Of, ţi-e frig, nu-i aşa? Aici locuieşti? Te-ai încuiat pe dinafară?

Irene simţise mirosul de alcool din respiraţia fetei — nu era sigură dacă avea vârsta legală să poată bea, dar nu mai puteai şti în ziua de astăzi.

— E cineva înăuntru? Hei! strigase ea, mergând pe alee şi lovind cu pumnii în uşa Angelei. Hei! Lasă-ne să intrăm!

— Oo, nu aşa tare, spusese Irene. E foarte târziu şi nu vreau să trezesc băieţelul.

Fata o privise chiorâş.

— E 6 şi jumătate dimineaţa, spusese ea. Dacă au copii, ar fi trebuit să-i trezească deja.

— Vai… nu, răspunsese Irene.

Nu putea fi adevărat. Nu putea fi 6 şi jumătate dimineaţa. Fiindcă asta însemna că William nu venise acasă toată noaptea.

— Vai, icnise ea, ducându-şi la gură degetele îngheţate. Unde e? Unde-i William?

Fata păruse nedumerită.

— Îmi pare rău, scumpo. Nu ştiu.

Scosese un șervețel mototolit din buzunar și îi tamponase fața.

— Dar lasă că-i dăm noi de capăt, bine? Aflăm noi. Dar mai întâi trebuie să te bag în casă. Ești rece ca gheața.

Fata dăduse drumul mâinilor lui Irene, se întorsese spre ușa Angelei și o lovise puternic cu pumnul, apoi se ghemuise, luase o pietricică și o aruncase în fereastră.

— Vai de mine, spusese Irene.

Fata n-o băgase în seamă. Îngenunchease și își strecurase degetele prin fanta pentru corespondență ca s-o deschidă.

— Hei! strigase ea, apoi alunecase brusc pe spate, plutind în aer pentru o clipă, înainte să cadă și să-și lovească fundul schilod. Ah, fir-aș a naibii, spusese ea, uitându-se la Irene cu niște ochi incredibil de mari. Iisuse Hristoase, aici stai? De cât timp… Iisuse Hristoase. Cine e înăuntru?

Se ridicase în picioare și cuprinsese din nou mâinile lui Irene, de data asta cu precipitare.

— Cine e înăuntru?

— Nu e casa mea, e a Angelei, spuse Irene, tulburată de comportamentul ciudat al fetei.

— Dar tu unde stai?

— Păi, alături, evident, spusese Irene și îi întinsese cheia.

— Ce dracu’ e atât de evident? întrebase fata, dar luase cheia, o cuprinsese pe Irene de după umeri și o condusese acasă, unde descuiase ușa fără probleme. Haide, intră, îți aduc imediat o cană de ceai. Învelește-te cu o pătură sau ceva, bine? Trebuie să te încălzești.

Irene intrase în sufragerie, se așezase ca de obicei în fotoliu și așteptase cana de ceai promisă, numai că în zadar. Auzise, în schimb, sunete din hol: fata suna pe cineva de pe telefonul ei din hol.

— Îl suni pe William?

— Sun la poliţie.

Irene o auzise spunând: „Da, e cineva aici“ şi „Nu, nu, nu, nicio şansă, imposibil, sută la sută sigur. Miroase de la o poştă“.

Apoi dispăruse. Nu imediat — mai întâi îi adusese lui Irene o ceaşcă de ceai cu două cuburi de zahăr, după care îngenunchease la picioarele ei, îi cuprinsese mâinile în palme şi îi spusese să stea liniştită până ajunge poliţia.

— Când o să vină, spune-le să meargă alături, bine? Să nu te duci singură. OK? Şi ei o să te ajute să-l găseşti pe William, bine? Numai… nu mai ieşi din casă, OK, îmi promiţi?

Se ridicase din nou în picioare.

— Trebuie s-o şterg, îmi pare rău, dar am să mă întorc.

Se ghemuise din nou lângă ea.

— Mă cheamă Laura. Am să vin să te văd mai târziu. Bine? Tu fii pe fază, ai înţeles?

*

Până să vină poliţia — două tinere în uniformă — Irene uitase deja numele fetei. Aparent, nu avea mare importanţă, pentru că poliţistele nu erau interesate de ea, ci doar de casa vecină. Irene se uitase din prag cum se ghemuiesc şi se uită prin fanta pentru corespondenţă, aşa cum făcuse şi fata, şi cum se trag înapoi, la fel ca ea. După asta, comunicaseră ceva prin staţie, o convinseseră pe Irene să intre din nou în sufragerie, una dintre ele pusese ceainicul la fiert şi adusese o pătură de la etaj. Ceva mai târziu, îşi făcuse apariţia un tânăr cu o jachetă viu colorată, îi luase temperatura şi o ciupise uşor, îi pusese o mulţime de întrebări, printre care când a mâncat ultima oară, în ce zi erau şi cine era prim-ministru.

La ultima întrebare, ştia răspunsul.

— Of, May, femeia aia îngrozitoare, spusese ea cu amărăciune. Nu-mi place deloc. Nici dumitale nu-ţi place, nu-i aşa?

Bărbatul zâmbise și clătinase din cap.

— Nu, mi-am imaginat eu, ținând cont că ești din India.

— Sunt din Woking, răspunsese tânărul.

— Aa, bine.

Irene nu era prea sigură cum să reacționeze. Era tulburată, zăpăcită și o stânjenea că tânărul era atât frumos, foarte frumos, de fapt, cu ochi negri și gene extrem de lungi, avea mâinile moi și delicate, iar când îi atinsese încheietura mâinii, simțise că roșește. Zâmbea frumos și avea maniere, chiar și atunci când o admonestase cu blândețe că nu-și poartă de grijă, spunându-i că era foarte deshidratată și trebuia să bea multă apă cu electroliți, cum îi spusese și medicul ei de familie.

Bărbatul frumos plecase și Irene făcuse ce i se ceruse — mâncase o felie de pâine prăjită cu miere, băuse două pahare mari cu apă, fără electroliți pentru că nu avea așa ceva, și când, în cele din urmă, începuse să-și vină puțin în fire, auzise de undeva de afară o bufnitură înfiorătoare, un sunet terifiant. Cu inima bubuindu-i în piept, se apropiase grăbită de fereastra sufrageriei. Afară erau niște bărbați în uniformă, care foloseau un berbec metalic ca să spargă ușa lui Angie.

— O, Doamne, rostise Irene cu voce tare, gândindu-se — prostește — că Angela nu va fi deloc încântată de treaba asta.

Încă nu-i trecuse prin minte că pe Angela n-o va mai încânta niciodată nimic. Înțelesese abia când o altă polițistă, de data asta fără uniformă, venise și-i explicase că Angela a murit, că se împiedicase pe trepte și își frânsese gâtul.

După ce polițista îi povestise că Angela era probabil moartă de câteva zile, poate chiar de o săptămână, Irene amuțise de rușine. Biata Angela, să zacă alături, singură, perete în perete cu ea, și ea — din cauza crizei, din cauză că se lăsase pradă confuziei — nici măcar să nu-i simtă lipsa?

— N-a strigat, spusese Irene când își recăpătase, în sfârșit, glasul. Aș fi auzit-o. Pereții ăștia sunt subțiri ca foaia de hârtie.

Polițista i-a explicat atunci amabilă că, foarte probabil, Angela murise pe loc.

— Dar puteți să vă dați seama, cu siguranță, când a murit, nu?

Irene avea ceva cunoștințe de criminalistică din cărțile ei. Femeia îi răspunsese însă că încălzirea era pornită la maximum și că trupul Angelei zăcuse chiar lângă caloriferul din capătul scărilor, făcând imposibilă stabilirea cu exactitate a momentului în care se produsese decesul.

De fapt, nimeni n-avea să afle exact ce s-a întâmplat. Poliția declarase cazul un accident, iar Irene acceptase, deși i se părea ceva suspect și concluzia i se păruse cam pripită. Angela trecuse prin niște conflicte, deloc puține: se certase cu sora ei, cu fiul ei — sau, mai bine zis, lui Irene i se păruse că Angela fusese hărțuită de unul sau altul, ceea ce o supărase și-o făcuse să-și înece amarul în băutură. Le menționase polițiștilor motivele certurilor — banii, situația lui Daniel —, dar aceștia nu se arătaseră interesați. Angela era alcoolică. Băuse prea mult, căzuse și își fracturase gâtul.

— Se întâmplă mai des decât ați crede, îi spusese polițista amabilă. Dar dacă vă mai amintiți ceva, ceva care vi se pare relevant, sunați-mă la orice oră, îi spusese, întinzându-i o carte de vizită cu numărul ei de telefon.

— Am văzut-o cu un bărbat, spusese Irene brusc, tocmai când polițista pleca.

— OK, răspunsese polițista cu precauție. Și când a fost asta?

Irene nu mai știa. Nu-și mai amintea. Mintea ei era complet goală. Nu, nu goală, încețoșată. Nu uitase totul — avea încă amintiri, unele importante —, numai că era cuprinsă de o stare de toropeală și nu reușea să se concentreze asupra niciunui lucru.

— Acum două săptămâni, poate? îndrăznise să spună cu speranță.

Polițista își țuguiase buzele.

— OK. Vă mai amintiți ceva despre acest bărbat? Ni-l puteți descrie sau…

— Au stat de vorbă acolo, pe alee. Se întâmplase ceva rău. Angela plângea.

— Plângea?

— Da. Deși…

Irene se oprise, neștiind dacă se cuvenea să-și trădeze prietena sau să ascundă

adevărul.

— Deși plânge destul de des după ce bea un pic mai mult. Devine… melancolică.

— Am înțeles.

Polițista dăduse din cap, zâmbind, gata din nou de plecare.

— Dar nu vă amintiți cum arăta bărbatul, nu-i așa? Înalt, scund, gras, slab…?

Irene clătinase din cap. Era pur și simplu… normal, un om obișnuit.

— Avea un câine! spusese ea în cele din urmă. Un cățel. Negru cu cafeniu. Un Airedale, cred? Nu, un Airedale e mai mare, nu-i așa? Un Fox Terier, poate?

Asta se întâmplase în urmă cu opt săptămâni. Mai întâi murise Angela, iar acum, fiul ei. Irene habar nu avea dacă poliția se informase vreodată în legătură cu bărbatul pe care îl văzuse afară, stând de vorbă cu Angela; dacă au făcut-o, nu s-a ajuns la niciun rezultat, pentru că moartea ei fusese declarată accidentală. Se mai întâmplă accidente, mai ales cu bețivii. Dar și mama, și fiul, la opt săptămâni distanță?

Într-un roman, intriga asta n-ar sta niciodată în picioare.

7

Fereastra dormitorului lui Theo dădea spre o mică grădină împrejmuită de un zid, dincolo de care se găsea canalul. Într-o zi de primăvară ca aceasta, peisajul era plin de verdeață: strălucirea ierbii și a frunzelor proaspăt ieșite, stejarii înmuguriți, sălciile plângătoare, măslinii atârnând deasupra cheiului, lintița de culoarea limetei deasupra apei.

Carla stătea pe scaunul de la fereastră, cu genunchii sub bărbie, înfășurată în halatul de baie al lui Theo, șterpelit de la hotelul Belles Rives din Juan-les-Pins cu un secol în urmă. Trecuseră aproape șase ani de când se mutase de-aici și totuși ăsta era locul în care se simțea cel mai bine. Aici, în casa lui Theo, se simțea mai acasă chiar și decât în locuința grandioasă din Lonsdale Square în care copilărise, ca să nu mai vorbim de căsuța ei din josul străzii.

Theo stătea în pat, cu așternutul dat la o parte, butonând telefonul și fumând.

— Parcă ziceai că le-ai rărit, spuse Carla aruncându-i o privire și mușcându-și ușor buza de jos.

— Le-am rărit, spuse el, fără să ridice capul. Acum fumez doar postcoital, postprandial și la cafea. Asta înseamnă maximum cinci țigări pe zi, presupunând că mi-o trag cu cineva, ceea ce, o spun cu regret, nu mai este de mult ceva sigur.

Carla zâmbi fără să vrea.

— Trebuie să începi să-ți porți de grijă, spuse ea. Pe bune.

Theo se uită la ea, cu un rânjet leneș pe figură.

— Poftim? spuse el, mângâindu-și pieptul. Ți se pare că nu sunt în formă?

Carla dădu ochii peste cap.

— Nu, nu ești în formă, spuse ea, arătând cu bărbia spre burta lui. Nu e doar o părere. Ar trebui să-ți iei un alt câine, Theo. Când ai un câine, faci mult mai multă mișcare. Te scoate din casă, știi bine, altfel doar stai, mănânci, fumezi și

asculți muzică…

Theo începu să se uite din nou în telefon.

— Poate se întoarce Dixon, spuse încet.

— Theo.

Carla se ridică de pe scaun, se urcă din nou în pat și, când îngenunche în fața lui, halatul îi alunecă într-o parte.

— A dispărut acum șase săptămâni. Îmi pare rău, dar sărmanul de el nu se mai întoarce.

Theo o privi trist.

— N-ai de unde să știi, spuse el și îi puse ușurel mâna pe talie.

Era destul de cald ca să poată lua micul dejun afară, în curte. Cafea și pâine prăjită. Theo fumă încă o țigară și se văită de editorul lui.

— E un filistin, spuse el. Și are vreo șaisprezece ani. Nu știe nimic despre lume. Vrea să elimin toate chestiile politice, care sunt de fapt, dacă te gândești bine, sufletul romanului. Nu, nu sufletul, greșesc. Sunt baza romanului. Rădăcina lui. El vrea să-l dezrădăcinez. Să-l dezrădăcinez și să-l umplu de chestii siropoase! Ți-am spus? El crede că Siobhan are nevoie de o poveste de dragoste, ca s-o umanizez. Or ea este foarte umană! Este cel mai uman personaj pe care l-am creat vreodată…

Carla își lăsă scaunul pe spate, sprijinindu-și tălpile goale pe cel din față, cu ochii închiși, și îl asculta distrată. Mai auzise și altă dată acest discurs sau o variantă a lui. Știa că nu avea rost să-și spună punctul de vedere, pentru că, în cele din urmă, el oricum va face tot cum îl tăia capul. După un timp, Theo tăcu și rămaseră amândoi fără să mai spună nimic, ascultând zgomotele cartierului: copiii care strigau pe stradă, clinchetul clopoțeilor de bicicletă pe chei și, din când în când, ciorovăiala găinușelor-de-baltă. Pe masă zbârnâi un telefon. Al Carlei. Îl ridică, se uită la el și, oftând, îl puse la loc.

Theo ridică o sprânceană.

— Un admirator nedorit?

Ea clătină din cap.

— Poliția.

Theo o privi lung.

— Nu le răspunzi?

— O să răspund. Mai târziu.

Își mușcă buza.

— O să răspund, doar că… nu vreau să mă tot gândesc la asta sau să tot revăd ce s-a întâmplat. Să îmi tot imaginez.

Theo își așeză palma peste mâna ei.

— E în regulă. Nu trebuie să vorbești cu ei dacă nu vrei.

Carla zâmbi.

— Cred că vreau.

Își coborî picioarele de pe scaun și le strecură în șlapii mult prea mari împrumutați de la Theo. Se aplecă și își turnă o jumătate de ceașcă de cafea, luă o înghițitură și constată că era rece. Se ridică și începu să strângă masa după micul dejun, așezând pe tavă ibricul argintiu de cafea și cănile și urcând cu ele treptele de piatră spre bucătărie. Peste o clipă, își făcu din nou apariția, cu o sacoșă veche de la Librăriile Daunt pe umăr.

— Mă duc să mă schimb, spuse ea. Trebuie să mă întorc în Hayward’s Place.

Se aplecă și își lipi în treacăt buzele de ale lui.

— Tot n-ai terminat? întrebă el, prinzând-o de încheietură și căutându-i privirea.

— Mai am puțin, spuse ea, coborându-și pleoapele și desprinzându-se din strânsoarea lui. Încă puțin și gata.

Apoi îi strigă peste umăr, în timp ce intra în casă:

— Deci ai de gând s-o faci? O s-o umanizezi pe Siobhan? Ai putea oricând să-i dai un câine, mă gândesc, dacă nu vrei să-i dai un iubit. Un Staffie micuț, poate, un cățel salvat.

Theo râse.

— Are dreptate totuși, nu-i așa? Personajele trebuie să țină la ceva.

— Ea are destule lucruri la care ține. La munca ei, la arta ei…

— Ah, dar nu-i suficient, nu-i așa? O femeie fără bărbat, fără copil sau un cățeluș pe care să-l iubească nu are suflet, nu-i așa? Este rece, tragică și oarecum disfuncțională…

— Tu nu ești așa, spuse Theo.

Carla stătea în pragul bucătăriei. Se întoarse spre el, cu un zâmbet trist.

— Serios, Theo? Nu crezi că viața mea este tragică?

El se ridică, traversă peluza și urcă treptele în întâmpinarea ei, prinzând-o de mâini.

— Nu cred că așa-i toată viața ta.

La trei ani de la nunta lor, Theo publicase o carte, o tragicomedie plasată într-un oraș sicilian, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A fost nominalizat la tot felul de premii (fără să câștige niciodată nimic) și volumul a fost un bestseller uriaș. A urmat o adaptare cinematografică submediocră. Theo s-a umplut de bani.

La vremea aceea, Carla se întrebase dacă nu cumva cartea va marca sfârșitul căsniciei lor. Theo era plecat tot timpul, în turnee, pe la festivaluri, însoțit de editoare destul de tinere, interacționând cu autori ambițioși de douăzeci și ceva de ani care își promovau mult lăudatele volume de debut, bătându-se pe burtă la petreceri cu directori de dezvoltare de la Hollywood incredibil de fermecători. Carla lucra pe atunci în City, pentru o firmă de administrare de fonduri, la departamentul de vânzări. La petreceri, oamenii dădeau ochii peste cap când le

spunea cu ce se ocupa; la cocktailuri, se uitau peste umărul ei, în căutarea unor parteneri de discuţie mai interesanţi.

De fapt, nu avea de ce să se teamă că Theo îşi va pierde capul. Se săturase repede de viaţa în turneu, de entuziasmul chinuitor al lucrurilor inedite şi strălucitoare. Nu-şi dorea decât să stea cu ea acasă şi să scrie — plănuia o poveste a cărei acţiune se desfăşura înaintea celei din romanul său de succes, în care să relateze întâmplările din viaţa mamei protagonistului său în Primul Război Mondial. După ce Carla a rămas însărcinată, nu prea a mai vrut să călătorească şi, după naşterea copilului, şi-a dorit şi mai puţin acest lucru.

Theo ratase două termene de predare şi era pe cale să îl rateze şi pe al treilea când, imediat după ce fiul lui împlinise trei ani, Carla l-a anunţat că trebuia să meargă la Birmingham pentru o conferinţă în vânzări. Revenise de curând la muncă şi era vital, spunea ea, să facă astfel de excursii dacă nu voia să fie trasă pe linie moartă şi trecută la Categoria Mămici.

— Nu vrei să vin cu tine? sugerase atunci Theo. Noi doi şi Ben — o minivacanţă?

Carla tresărise — îşi făcuse tot felul de iluzii gândindu-se la orele pe care le va petrece singură, în cadă, fără să fie deranjată de nimeni, cu o mască cosmetică pe faţă şi pregătindu-şi un cocktail cu ce găsea în frigiderul din cameră.

— Ar fi minunat, spusese ea cu precauţie, doar că nu ştiu ce impresie aş face. Înţelegi, să vin cu soţul şi bebeluşul la pachet? Of, nu te uita aşa, Theo! Habar nu ai cum e în lumea mea. Dacă tu te prezinţi cu Ben la serviciu, primeşti premiul pentru Tatăl Anului. Dar dacă fac eu asta, vor spune că nu mă descurc, că nu-mi stă mintea la job, că sigur nu aş rezista şi cu alte atribuţii dacă mi s-ar oferi.

În loc să cedeze şi să spună, Bine, dragă, atunci rămân la Londra cu Ben, Theo îi sugerase să-l lase pe Ben la părinţii lui.

— În Northumberland? Cum să ajung cu el până vineri tocmai până în Alnmouth?

— Ar putea veni ei să-l ia. Ar fi încântaţi, Cee, doar ştii că mama îl adoră…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă tot ţii morţiş să vii, atunci îl las mai bine la soră-mea. Nu face faţa asta, doar şi Angie îl adoră, iar ea stă la cinci

minute de aici și nu am timp să organizez altceva.

— Dar…

— Îl lăsăm la Angie de data asta, iar data viitoare poate să meargă la maică-ta.

N-a mai fost însă o dată viitoare.

Duminică dimineață, au primit un telefon în camera lor de hotel. Își făceau bagajele ca să se întoarcă la Londra și se certau în privința traseului. Bărbatul de la telefon îi rugase să coboare la recepție, apoi păruse să se răzgândească, vorbise cu altcineva și le spusese că ar fi bine să aștepte în camera lor, că va veni cineva la ei.

— Despre ce naiba e vorba? întrebase Carla, dar nu primise niciun răspuns.

— Pun pariu că ne-a spart cineva mașina, spusese Theo.

Sosiseră doi polițiști, un bărbat și o femeie. Aceștia îi informaseră că a avut loc un accident acasă la sora Carlei. Ben căzuse de pe balconul de la primul etaj al casei pe treptele de la grădină.

— Dar ea ține ușa biroului închisă, spusese Carla consternată. Balustradele balconului sunt stricate, așa că ușa este întotdeauna închisă.

Însă ușa nu fusese închisă, iar micul Ben ieșise pe balcon și alunecase printre balustrade, căzând pe treptele de piatră de la 6 metri înălțime. L-a găsit vărul lui de opt ani, care se juca în grădină și care a sunat imediat la salvare.

— O să se facă bine? O să se facă bine?

Carla repeta întruna aceeași întrebare, iar Theo căzuse în genunchi, urlând ca un animal. Ochii polițistei se umpluseră de lacrimi și mâinile îi tremurau. Clătinase din cap și le spuse că îi părea foarte rău, dar, cu toate că medicii sosiseră în doar câteva minute, nu l-au mai putut salva.

— Dar o să se facă bine? întrebase din nou Carla.

După ce mama Carlei și a Angelei a murit, atât de tânără, de cancer de sân, tatăl lor a rămas în locuința familiei, o casă cu trei etaje din Lonsdale Square, deși,

evident, era prea mult spațiu pentru el, iar urcatul scărilor din biroul lui de la primul etaj până în dormitorul de la etajul al doilea devenea, de la zi la zi, tot mai dificil. Buruienile au năpădit grădina, jgheaburile au rămas necurățate, prin acoperiș a început să se infiltreze apa și ramele ferestrelor au putrezit. Iar balustradele din fier forjat de pe micul balcon Juliet al biroului lui au ruginit complet.

Tatăl lor s-a mutat într-un cămin de bătrâni cu șase luni înainte să moară și, de vreme ce Carla locuia deja cu Theo, s-a mutat Angela în locul lui. Avea planuri mărețe pentru casă, prevăzuse câțiva ani de renovare minuțioasă, proiectase niște tablouri murale cu care avea de gând să decoreze holurile și spațiul de deasupra scării. Totuși, primele pe listă erau reparațiile esențiale, prioritatea fiind acoperișul. În felul ăsta și-a cheltuit, desigur, toți banii, așa că restul a trebuit să fie pus pe lista de așteptare.

Până s-a născut Daniel, nu se gândise nimeni câtuși de puțin la balustradele ruginite. Din momentul în care a început să meargă de-a bușilea, Angela a încuiat ușa biroului și a lăsat-o așa. Regula era că ușa aia trebuia să stea închisă. La orice oră, ușa biroului era închisă.

— Dar unde era Angela?

Carla și Theo stăteau pe bancheta din spate a mașinii poliției; niciunul dintre ei nu era în stare să conducă.

— Unde era? șoptise cu greu Carla, cu ochii strânși. Pur și simplu… nu înțeleg. Unde era Angela?

— Era în dormitorul ei, îi spusese polițista. La etaj.

— Dar… de ce a trebuit să sune Daniel după ambulanță? Sora mea ce făcea?

— Se pare că dormea când s-a produs accidentul.

— Dormea pe naiba, spusese Theo. Era mahmură. Nu-i așa?

— N-avem de unde să știm, răspunsese Carla, dând să-l prindă de mână.

El și-o smuci într-o parte, ca ars.

— Chiar n-avem de unde?

Poliția i-a dus direct la spitalul Whittington. Au fost întâmpinați de o polițistă desemnată să păstreze legătura cu familia victimei, care a încercat să-i convingă să nu vadă cadavrul.

— Ar fi mult mai bine, spuse ea, să vă amintiți de băiețelul dumneavoastră când era fericit. Când alerga sau mergea cu bicicleta…

N-au ascultat-o. Nu aveau să-l mai vadă niciodată, așa că era o absurditate ce le cerea ea.

Au stat într-o încăpere rece și intens luminată mai bine de o oră, trecându-și trupul fiului lor de la unul la altul. I-au sărutat degetele dolofane și tălpile picioarelor. I-au încălzit carnea rece cu mâinile și lacrimile lor.

Apoi poliția i-a condus la casa lor de pe Noel Road, unde îi așteptau părinții lui Theo.

— Unde e? au fost primele cuvinte adresate de Theo mamei lui.

Aceasta făcuse un semn smucit cu capul în direcția scării.

— La etaj, răspunsese ea, cu vocea și fața încordate ca o tobă. În camera de oaspeți.

— Theo, spuse Carla, te rog.

Îl auzise strigând.

— Dormeai dracului, nu-i așa? Erai mahmură, zi! L-ai lăsat, l-ai lăsat singur, cu ușa deschisă, așa l-ai lăsat. L-ai lăsat. L-ai lăsat.

Angela plângea, suferind cumplit, dar Theo nu cedase.

— Pleacă din casa mea! Și să nu te mai întorci niciodată! Să nu te mai văd în fața ochilor.

Carla îl auzise pe Daniel, care plângea și el.

— Las-o în pace! Unchiule Theo! Te rog! Las-o în pace!

Angela și Daniel au coborât apoi, ținându-se de mână. Angela a încercat să-și îmbrățișeze sora, dar Carla a respins-o; s-a întors, și-a încovoiat umerii și s-a ghemuit, încolăcindu-se ca un animal care se apără de un prădător.

După ce au plecat și au închis ușa, mama lui Theo s-a întors spre Carla și a întrebat-o:

— De ce nu l-ai adus la mine? Aș fi avut eu grijă de el.

Carla se ridicase, își strânsese pumnii, ieșise prin bucătărie în grădina din spate, unde tricicleta fiului ei zăcea în mijlocul peluzei, și începuse să urle.

Carla și Theo și-au adus reproșuri și acuze nesfârșite; fiecare propoziție începea cu „dacă“.

Dacă n-ai fi mers la conferință…

Dacă n-ai fi insistat să vii…

Dacă nu ți-ai fi făcut atâtea griji cum te percepe lumea…

Dacă l-am fi dus la părinții mei…

Inimile lor s-au frânt pentru totdeauna și dragostea — oricât de profundă sau de aprigă ar fi fost — nu i-a putut alina.

8

La 23 de ore după ce o ridicaseră, polițiștii i-au spus Laurei că putea merge acasă. Cap-de-Ou a fost cel care i-a dat vestea.

— Va trebui, probabil, să mai stăm de vorbă, îi spuse el, așa că nu pleca nicăieri.

— O, da, nicio problemă, am să anulez excursia la Disney World pe care mi-o planificasem, nu-ți face griji, răspunse Laura.

Cap-de-Ou încuviință.

— Ar fi bine, spuse el, cu un zâmbet trist care o anunța că nu va urma nimic bun.

Trecuse de 10 când ieși din secție în burnița rece. Reuși să prindă autobuzul pe Gray's Inn Road și se prăbuși epuizată pe singurul loc liber de pe platforma inferioară. Femeia de lângă ea, lată în șolduri și îmbrăcată elegant, strâmbă din nas și se trase spre fereastră, încercând să reducă la maximum contactul cu nou-sosita udă leoarcă și urât mirositoare. Laura își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de spătar, și închise ochii. Femeia scoase un zgomot dezaprobator. Laura o ignoră, întorcându-și fața, să n-o mai vadă. Femeia oftă. Laura simți cum i se încordează maxilarul și își strânse pumnii. Numără până la zece, îi spunea tatăl ei, și așa și încercă să facă: Unu doi trei unu doi trei unu doi trei — nu reușea să treacă de trei, oricât s-ar fi străduit, iar femeia oftă din nou, fâțâindu-și fundul gras și Laura simți impulsul să țipe la ea: Nu e vina mea nu e vina mea nu e vina mea la dracu'.

Se ridică.

— Știu, se răsti ea, uitându-se urât la vecina sa. Put. Știu. Am stat 24 de ore la secția de poliție și înainte de asta am fost la cumpărături, după opt ore de serviciu, așa că n-am mai făcut duș de două zile. Nu e vina mea. Dar știi ce? Peste juma de oră, eu am să miros a trandafiri și tu vei fi în continuare o vacă grasă și proastă, știi?

Laura se întoarse cu spatele și coborî din autobuz cu trei stații mai devreme. Tot drumul spre casă, nu reuși să-și șteargă din minte expresia îndurerată a femeii și

felul cum se înroșise de rușine și-și mușcase interiorul obrazului ca să nu izbucnească în plâns.

Liftul era stricat. Se târî cu greu șapte etaje, chinuindu-se să-și înăbușe lacrimile: era obosită, o durea piciorul, tăietura de pe braț îi pulsa și era flămândă. Primise de mâncare la secție, dar, din cauza anxietății, nu reușise să ia nicio înghițitură. Lihnită și amețită, băgă cheia de rezervă în broască, o răsuci și deschise ușa. Bucătăria părea devastată — chiar fusese devastată de poliție, presupuse ea — cu sertarele și dulapurile deschise, cu oalele și farfuriile aruncate peste tot. Împrăștiată printre ele, mâncarea stricată pe care o cumpărase de la supermarket cu ultimii ei bani.

Se întoarse cu spatele. Stinse lumina și se duse în dormitor, fără să facă duș sau să se spele pe dinți. Se băgă în pat, plângând încetișor, și, încercând să se liniștească, începu să se mângâie singură pe ceafă, așa cum făcea tatăl ei ca s-o adoarmă când era amărâtă sau o durea ceva.

Viața ei nu dusese lipsă de amar și durere. Primii ani ai copilăriei, petrecuți în sudul murdar al Londrei, fuseseră lipsiți de evenimente. În așa măsură, încât nu-și mai amintea aproape nimic, cu excepția unei imagini ciudate, în culori sepia, cu o casă înșiruită aflată pe o stradă îngustă și a senzației pe care o avea vara pășind pe peluza uscată și țepoasă. Amintirile ei începeau să capete culoare abia de pe la vârsta de nouă ani, când se mutase cu părinții ei într-un sătuc din Sussex. Și când începuseră toate necazurile.

Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu locul. Laurei îi plăcea satul, care era pitoresc și frumos, cu căsuțe de piatră, meciuri de crichet pe pajiște și vecini politicoși cu copii blonzi și căței Labradoodle. Janine, mama Laurei, declarase locul imbecilizant, ceea ce, din câte se părea, era ceva rău. Dar Laurei îi plăcea. Îi plăcea școala din sat, unde erau doar cincisprezece copii în clasă și profesorii o considerau foarte avansată la citire. Îi plăcea să meargă cu bicicleta pe drumurile înguste de țară, complet nesupravegheată, și să caute mure.

Tatăl Laurei, Philip, obținuse o slujbă într-un orășel din apropiere. Renunțase la visul de a ajunge scenograf de teatru și se angajase pe un post de contabil, ceea ce o făcea pe Janine să dea ochii peste cap de fiecare dată când venea vorba despre asta.

— Contabil, șuiera ea, trăgând cu sete din țigară și pigulindu-și mânecile cămășii

populare cu care era îmbrăcată. Ceva mai distractiv nu puteai găsi?

— Viața nu poate fi mereu distractivă, Janine. Uneori, trebuie să te comporți ca un adult.

— Și Doamne ferește să se distreze și adulții, nu-i așa, Philip?

Laurei i se părea că părinții ei nu fuseseră întotdeauna așa. Își amintea vag că existaseră momente în care mama ei nu stătea îmbufnată la cină, cu brațele încrucișate la piept, abia ciugulind din mâncare și răspunzând morocănoasă la orice întrebare a tatălui ei. Existase o vreme când mama ei râdea. Și cânta!

— Ne-am putea întoarce la Londra, sugera Laura și mama ei zâmbea pentru o clipă și îi netezea părul, apoi privea melancolic în depărtare.

Iar tatăl ei îi răspundea — exagerat de vesel și prea vioi:

— Nu ne putem întoarce, puiule, acum am o slujbă aici. Și avem o casă atât de frumoasă, nu-i așa?

Noaptea, Laura îi auzea certându-se.

— Ai o slujbă în domeniul consultanței financiare! șuiera mama pe un ton îngrozitor. Doamne, măicuța Domnului, asta vrei să faci cu viața ta? Să numeri toată ziua banii altora?

Și:

— Cu ce-am greșit să duc o asemenea viață? Banală? La țară? În Sussex? Pentru că eu nu la asta m-am înhămat.

Și:

— Te-ai înhămat? E vorba de căsnicia noastră, Janine, nu de o povară.

Laura, o copilă plină de optimism, se prefăcea că nu aude certurile, convinsă că, dacă își dădea toată silința și se purta foarte frumos, atunci motivele de nefericire ale mamei ei se vor spulbera. Laura se străduia din răsputeri să-i facă pe plac, se grăbea să-i transmită complimentele primite de la profesori sau să-i arate desenele pe care le făcea la școală.

După-amiaza, Laura rămânea cu mama. O ajuta la curăţenie dacă era nevoie, stătea lângă ea în timp ce citea sau umbla după ea prin casă când trecea agitată dintr-o cameră în alta. Încerca să-i descifreze expresiile faciale, să-şi imagineze ce gândea, ce o făcea să ofteze sau să-şi sufle bretonul din ochi, încerca să înţeleagă ce ar putea face ca să-i smulgă un zâmbet. Uneori reuşea, alteori maică-sa urla la ea:

— Pentru numele lui Hristos, Laura, lasă-mă să respir puţin! Lasă-mă singură măcar un minut!

În toamnă, Janine începuse nişte cursuri de artă. Şi până la Crăciun ceva din atitudinea ei se schimbase. Vântul rece dinspre răsărit adusese cu el un cer albastru, dureros de frumos, un frig muşcător şi, ca din senin, un dezgheţ în atmosfera din familie. Se ajunsese, aparent, la un armistiţiu. Laura habar n-avea ce, dar ceva era altfel, pentru că scandalurile încetaseră. Tatăl ei nu mai părea amărât şi hăituit. Mama ei zâmbea în timp ce spăla vasele şi se cuibărea lângă Laura când se uitau seara la televizor, în loc să stea deoparte, în fotoliu, cu cartea ei. Fuseseră chiar şi la Londra, o dată la un magazin de jucării şi o dată la grădina zoologică.

Noul an începuse sub o aură de optimism. Mama îi zâmbea dimineaţa când îşi lua rămas-bun de la ea şi pleca la şcoală. Mai mult, îi promisese că, în weekend, vor ieşi cu toţii cu sania dacă o să fie zăpadă.

De nins, a nins, dar n-au mai mers cu sania.

În vinerea aceea, în mai puţin de o oră, stratul de zăpadă a depăşit şase centimetri, suficient cât să anuleze antrenamentul de fotbal. Puţin după ora 3, Laura cobora dealul spre casă, lăsând bicicleta liberă la vale şi mergând pe mijlocul drumului, unde zăpada se topise datorită traficului. Se întuneca deja, iar ea nici nu văzu, nici nu auzi maşina care tocmai ieşise în şosea. Parcă de nicăieri.

Impactul a proiectat-o aproape 4 metri mai încolo şi a căzut pe spate; maică-sa, care stătea pe aleea din faţa casei, a auzit pocnitura căştii pe pământ. Laura a suferit o fractură craniană şi fracturi severe ale bazinului şi piciorului. Şoferul care o lovise nu oprise.

Au urmat necazurile şi durerea. Şase operaţii, luni întregi petrecute în spital, ore nesfârşite de terapie fizică chinuitoare, epuizantă, sesiuni de logopedie şi de consiliere psihologică. În cele din urmă, se vindecase. Mai mult sau mai puţin.

Dar sămânța rea fusese sădită, așa încât, deși totul mergea spre bine, Laura se simțea tot mai rău. Era mai lentă, mai nervoasă, mai puțin adorabilă. Privind neputincioasă cum i se îngustează orizontul cândva nelimitat, în suflet îi înflorise o amărăciune întunecată.

Dimineață, Laura băgă toată mâncarea dezghețată în cuptorul cu microunde și îl porni la putere maximă. Înghiți cât o ținu stomacul, aruncă restul la coș și se îmbrăcă pentru serviciu.

— Ce-i în capul tău? o întrebă Maya, șefa de la spălătorie, când intră în camera din spate și o găsi Laura scoțându-și haina și agățând-o de cuierul din spatele tejghelei.

— E tura mea, spuse Laura. E miercuri.

— Așa, și ieri a fost marți. Tot tura ta, dar n-ai binevoit să vii, sau mă înșel cumva?

Laura dădu să răspundă, dar Maya ridică palma.

— Nu, nu mă interesează. Îmi pare rău, dar nu mă interesează, Laura. Nu-mi pasă cu ce scuze mai vii de data asta. M-am săturat…

— Maya, îmi pare rău…

— Știi ce zi a fost ieri? Știi? Ieri, nepoțelul meu a împlinit cinci ani și maică-sa l-a dus într-o excursie specială la grădina zoologică. Și trebuia să fiu și eu acolo, numai că, ghici ce, n-am fost, nu-i așa? Pentru că am fost aici, să-ți fac treaba și tu nici măcar n-ai catadicsit să mă suni.

— N-am putut, Maya. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău că te-am lăsat baltă…

— N-ai putut să dai un telefon? De ce? Te-au băgat la zdup, nu-i așa?

Laura își lăsă capul în jos.

— Of, cred că glumești, fir-ar al naibii! Iartă-mi limbajul, dar nu-mi spune că te-au arestat din nou!

Maya ridică ambele mâini, în semn de capitulare.

— Îmi pare rău, scumpo, dar mi-a ajuns. Nu mai pot. M-am săturat până-n gât. Ți-am suportat toate toanele. Și doar te-am avertizat, să nu spui că nu! În mod repetat. Întârzii, nu se poate baza omul pe tine și te porți urât cu clienții…

— Dar, Maya, n-am…

— Știu! Știu ce vrei să spui. N-a fost vina ta. Nu e niciodată vina ta. Poate că așa e. Poate că nu e vina ta, dar nici a mea nu-i, am sau nu dreptate, la naiba?

Laura vomită pe trotuarul din fața spălătoriei. Împrăștie în jur crochete de pește și bucățele de pizza.

— N-am făcut-o intenționat! îi strigă prin fereastră Mayei, care o privea îngrozită, cu gura căscată.

N-o făcuse intenționat. Doar nu putea vomita la comandă — numai că își băgase cardul în bancomatul de lângă spălătorie, care îi confirmase că mai avea în cont șapte lire și cincizeci și șapte de penny, sumă care, împreună cu mărunțișul de patru lire din poșetă, era toată averea ei. Și tocmai fusese dată afară. Atunci avu revelația, ca un pumn în plexul solar — dacă fusese dată afară, însemna că puteau urma și alte sancțiuni. Îi puteau tăia ajutorul social pentru chirie; cunoștea oameni care o pățiseră, chiar și mai multe luni la rând. Ar ajunge în stradă, se gândi, asta dacă n-o arestau cumva pentru crimă. Atunci vomitase. Se șterse la gură și se îndepărtă, mușcându-și buza de jos și încercând să-și înăbușe senzația de panică pură stârnită în stomacul proaspăt golit.

Imediat ce ajunse acasă, o sună pe maică-sa, pentru că, oricât de tare și de des ar fi dezamăgit-o, Laura o iubea în continuare și spera de fiecare dată că lucrurile se vor schimba.

— Mamă? Mă auzi?

Se auzea zgomot în fundal și pârâituri pe linie.

— Mamă?

— Laura! Ce faci, draga mea?

— Mamă… Nu mă simt prea bine. Poți să vii până la mine?

Urmă o pauză lungă.

— Mamă?

— Poftim, draga mea?

— Am întrebat dacă poți să vii până la mine.

— Momentan, suntem în Spania, așa că s-ar putea să fie nițel complicat!

Izbucni într-un hohot de râs grav, gutural, care o săgetă pe Laura drept în inimă.

— Dar ne întoarcem în câteva săptămâni și poate ne vedem atunci.

— Oo. Câteva săptămâni? Nu… unde sunteți?

— Sevilla. Știi tu, ținutul portocalelor.

— Da, am auzit de Sevilla, răspunse Laura și înghiți cu greu. Ascultă, mamă, s-a întâmplat ceva nasol și am cam dat de necaz…

— Of, Laura! Din nou?

Laura își mușcă buza.

— Da, din nou. Îmi pare rău. Dar… mă gândeam dacă nu poți să-mi împrumuți niște bani până trec peste hopul ăsta. Am avut, efectiv, ghinion, chiar nu e vina mea.

— Laura…

Se auzi din nou un pârâit pe linie.

— N-am auzit ce-ai spus, mamă.

— Spuneam că nu e un moment prea bun pentru noi, nu stăm tocmai bine cu banii.

— În Sevilla?

— Da, în Sevilla. Richard a expus niște lucrări la un târg de artă de aici, dar e

genul ăla de târg la care trebuie să-i plăteşti dealerului o chirie pentru spaţiu, aşa că…

— N-a vândut nimic încă?

— Deocamdată.

— OK.

Urmă o pauză lungă, un alt pârâit. Laura auzi oftatul mamei şi, în acel moment, cedă. Simţi cum dezamăgirea îi cuprinde inima ca un pumn.

— Laura, plângi? Of, Laura, nu. Te rog. Nu face asta. Doar ştii că nu suport să mă manipuleze cineva emoţional.

— Nu plâng, spuse Laura, deşi plângea în hohote. Nu plâng.

— Ascultă-mă, spuse mama ei pe un ton energic şi oficial. Plângi şi descarcă-te, apoi sună-mă din nou, ai înţeles? Am să vorbesc cu Richard despre bani. OK? Laura? Hai, ai grijă de tine.

Laura mai plânse un pic şi, după ce termină, epuizându-şi toate emoţiile, îl sună pe taică-su, care nu îi răspunse. Îi lăsă un mesaj. „Salut, tata. Mda, m-au arestat ieri, sunt suspectă de crimă. Deocamdată, mi-au dat drumul, nu m-au pus sub acuzare, dar m-au dat afară de la serviciu pentru că am lipsit, fiindcă eram în arestul poliţiei şi toată mâncarea pe care mi-am cumpărat-o s-a stricat şi nu mai am niciun căcat în portofel, aşa că poate mă suni înapoi. Hai, sănătate. Apropo, Laura la telefon.“

Cea care a scăpat cu viață

-

Când se trezește în acea dimineață, nu-și imaginează cum va decurge ziua lui sau cum se va sfârși, cu bune și cu rele. Nu-și închipuie, în timp ce se bărbierește în oglinda murdară din baia din spate, în mirosul de căcat din jur și cu apa ruginie în chiuvetă, nu-și închipuie că va întâlni o fată atât de încântătoare.

Cum să-și închipuie așa ceva? Cum îl va tachina, va flirta cu el, îl va face să sufere, apoi se va întoarce grăbită, făcând autostopul, căutându-i compania, tânjind, pe bancheta din față a mașinii, după mâna lui pe coapsa ei fermecătoare și moale.

Când se trezește în acea dimineață, nu-și poate imagina talmeș-balmeșul de mai târziu, entuziasmul, nerăbdarea.

9

-

Patru zile pe săptămână, Miriam lucra la Books on a Boat, o librărie plutitoare de pe canal, chiar lângă Broadway Market. Librăria, care vindea de-a valma cărți noi și la mâna a doua, dădea de ani buni târcoale falimentului. Nicholas, proprietarul său, fusese nevoit în ultima vreme să se bazeze — după cuvintele lui — pe bunătatea hipsterilor (strângere de fonduri) pentru a ține afacerea pe linia de plutire. (Lucru cât se poate de adevărat: de curând, strânseseră fonduri ca să repare carena bărcii care începuse să ia apă.)

Miriam se ocupa, în mare măsură, de treburile administrative — ținea contabilitatea, gestiona mare parte din afacere, aproviziona rafturile și menținea curățenia. Nu-i mai dădeau voie să servească clienții (prea nepoliticoasă) și nici să scrie indicatoarele de raft — mici prezentări făcute de angajații librăriei ultimelor apariții editoriale (prea brutală). În plus, era deranjantă. Nicholas nu-i spusese direct niciodată, dar nici nu era nevoie. Miriam știa foarte bine că nu era o prezență agreabilă, că oamenii nu se simțeau atrași de ea, că oricum s-ar fi numit opusul magnetismului, ea îl avea din belșug. Era conștientă de aceste lucruri și pregătită să le înfrunte. La urma urmei, de ce nu? Care era alternativa? Nu prea avea rost să pretindă că lucrurile erau altfel decât erau, că ea era altfel decât era.

Miercurea, Nicholas mergea la psiholog, așa că deschidea Miriam librăria. Întotdeauna punctuală, pentru că nu-și permitea să întârzie nici măcar cu un minut. În dimineața aceea, trecu pe sub podul Cat and Mutton la 9 fără un sfert fix și fu surprinsă să vadă că în fața magazinului aștepta deja un client, care încerca să se uite pe geam, cu mâinile făcute căuș în dreptul feței. Un turist, se gândi ea, dar când bărbatul se trase înapoi și se uită în direcția ei, Miriam încremeni, cuprinsă de un val de adrenalină. Theo Myerson.

Venindu-și în fire, își aminti: viermele ăsta se întorcea. Trase adânc aer în piept, își îndreptă corpul, 1,57 metri cu totul, și porni încrezătoare spre el.

— Pot să vă ajut cu ceva? strigă de departe.

Întunecându-se la chip, se întoarse în întâmpinarea ei.

— Da, chiar poți, spuse el.

Întâmplător, nu era prea mult trafic pietonal în zonă, așa că se treziră singuri pe chei. Având podul în spate și barca în față, Theo Myerson îi tăie calea.

— Nu am deschis încă, spuse ea și păși înspre apă, încercând să treacă pe lângă el. Deschidem la 9. Va trebui să vă întoarceți atunci.

Myerson se mișcă în aceeași direcție, blocându-i din nou calea.

— N-am venit aici pentru cărți, spuse el. Am venit să te avertizez să nu-ți bagi nasul în treburile mele. Să-mi lași familia în pace.

Miriam își îndesă în buzunare mâinile care-i tremurau.

— Nici nu m-am apropiat de familia dumneavoastră. Doar dacă… vă referiți la nepotul dumneavoastră?

Îl privi drept în ochi.

— Groaznică poveste.

Își scoase cheia din geantă și-l împinse ca să-și facă în cele din urmă loc.

— Sunt martor, v-a zis cineva? Poliția a venit la mine, mi-a pus o grămadă de întrebări, iar eu am răspuns.

Se întoarse spre Theo cu un zâmbet crispat pe figură.

— Ce-ați fi vrut să fac? Uite ce zic eu — băgă mâna în geantă și scoase mobilul —, să-i sun? Am numărul detectivului în telefon, mi-a spus să-l sun dacă îmi amintesc sau dacă observ ceva ciudat. Să-l sun acum? Să-i spun că ați venit la mine?

Miriam văzu consternarea de pe chipul lui și simți un val de plăcere intens și destul de surprinzător.

— Domnule Myerson?

Deci asta înseamnă să ai putere, își spuse Miriam.

Când se întoarse în seara aceea de la serviciu, înainte chiar să-şi pregătească o ceaşcă de ceai sau să se spele pe mâini, Miriam luă de pe raftul de deasupra sobei cutia de lemn în care îşi ţinea zorzoanele şi o aşeză pe masa din bucătărie. O deschise şi începu să aranjeze obiectele din ea, un ritual pe care îl practica din când în când pentru a-şi alunga anxietatea, un mod de a se linişti, de a-şi ordona gândurile, concentrându-se asupra lucrurilor cu adevărat importante.

Era o ciudată şi înţelegea asta, ştia cum era şi cum o vedeau oamenii. Se uitau la ea şi vedeau o femeie de vârstă mijlocie, grasă, fără bani, fără soţ şi fără putere. Vedeau o venetică, o străină care locuia într-o barcă, se îmbrăca de la second-hand şi se tundea singură. Unii se uitau la ea şi apoi şi-o scoteau din minte, alţii credeau că pot face orice le trece prin cap, îşi imaginau că era neputincioasă, incapabilă să se apere.

Miriam scoase din cutie o foaie A4, împăturită în jumătate şi apoi în sferturi; o desfăcu, o întinse în faţa ei şi-i netezi antetul cu podul palmei. Reciti cuvintele pe care le parcursese atât de des încât le ştia aproape pe de rost, cel puţin fragmentele cele mai scandaloase.

Dragă doamnă Lewis,

Vă scriu în calitate de avocat al editurii Harris Mackey, care publică operele lui Theo Myerson, ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră din 4 februarie. Vă scriu atât în numele companiei, cât şi al domnului Myerson, care a aprobat conţinutul acestei scrisori. Dorim să precizăm de la bun început că dl. Myerson neagă complet acuzaţiile de încălcare a drepturilor de autor pe care le formulaţi în scrisoare; plângerea dumneavoastră este complet nefondată.

Afirmaţia conform căreia romanul domnului Myerson Cea care a scăpat cu viaţă, publicat sub pseudonimul Caroline MacFarlane, copiază „teme şi porţiuni semnificative“ din memoriile dumneavoastră este eronată din mai multe motive.

Ca să poată fi demonstrată o încălcare a drepturilor de autor, trebuie să existe o legătură cauzală între lucrarea reclamantului şi presupusul plagiat; trebuie să demonstraţi că memoriile dumneavoastră au fost folosite de domnul Myerson pentru a scrie Cea care a scăpat cu viaţă.

Domnul Myerson recunoaşte că l-aţi rugat să citească manuscrisul dumneavoastră şi, în ciuda programului extrem de încărcat şi a diverselor solicitări pe care le primeşte, a fost de acord să facă acest lucru. Aşa cum v-a

explicat şi domnul Myerson când aţi fost acasă la domnia sa, pe 2 decembrie, a pus manuscrisul în valiză când a plecat cu avionul la Cartagena, pentru Festivalul Fânului; din păcate, bagajele domniei sale au fost rătăcite de British Airways şi nu au mai fost recuperate. Prin urmare, domnul Myerson nu a apucat să vă citească manuscrisul.

Similitudinile pe care le reclamaţi între Cea care a scăpat cu viaţă şi memoriile dumneavoastră nu sunt decât nişte teme şi idei generice…

Nu considerăm nici necesar, nici oportun să abordăm individual comparaţiile nefundamentate pe care încercaţi să le faceţi…

Aţi formulat acuzaţii grave şi false la adresa domnului Myerson…

Orice demers juridic din partea dumneavoastră ar fi inadecvat şi nejustificat, iar domnul Myerson se va apăra cu fermitate; dumnealui va solicita recuperarea integrală a cheltuielilor de judecată, fapt care, în lumina celor de mai sus, nu ne îndoim că va fi aprobat de instanţă.

Iată, negru pe alb. Toate insultele aruncate în faţă, toate acuzaţiile neplăcute şi dureroase, respingerea fără drept de apel a demersului ei, considerat complet nefondat, eronat, slab, fals, inadecvat, nejustificat, întreaga esenţă a argumentelor ei, totul se rezuma la ultima propoziţie: noi avem banii şi, deci, şi puterea. Tu nu ai nimic.

Cu mâinile tremurând, Miriam împături scrisoarea şi o îndesă înapoi pe fundul cutiei, după care scoase carneţelul negru în care îşi nota sosirile şi plecările de pe canal. Locuia pe barcă de şase ani şi învăţase că trebuia să fie vigilentă. Existau tot felul de oameni: buni, cumsecade, harnici, generoşi, dar şi beţivi, drogaţi, hoţi şi aşa mai departe. Trebuia să rămână cu capul pe umeri. Trebuia să fie cu ochii în patru. Trebuia să fie atentă la prădători. (Miriam ştia asta mai bine decât oricine.)

Aşa că îşi nota totul. De exemplu, îşi notase ora la care Laura Nebuna de la spălătorie îşi făcuse apariţia vineri împreună cu Daniel Sutherland; îşi notase, de asemenea, momentul în care venise în vizită Carla Myerson, mătuşa băiatului, cu hainele ei scumpe, coafura elegantă şi dantura ei impecabilă. Miercurea trecută. Cu două zile înainte de moartea lui Daniel. Venise cu o sticlă de vin în mână.

După asta, luă cheia — cheia Laurei Nebuna, găsită pe podeaua bărcii

mortului — și o răsuci între degete, pipăindu-i marginile încă lipicioase de sânge. Miriam avea sentimentul că, indiferent ce făcuse, Laura trebuia protejată. La urma urmei, și ea era o persoană lipsită de orice putere, nu? O, era frumușică, cu ochi strălucitori și zveltă, dar săracă și cu probleme. Era ceva în neregulă cu ea: șchiopăta și nu era în toate mințile. Nu era întreagă la cap. Unii pot profita de cineva ca ea, tânără, mică, neputincioasă, la fel cum profitaseră de Miriam.

Dar balanța puterii se schimbă, nu-i așa? Uneori, în moduri neașteptate. Balanța puterii se schimbă și viermii se întorc.

Cum ar fi dacă Miriam n-ar fi văzut-o pe Laura? Cum ar fi dacă, așa cum spusese poliției, n-ar fi văzut-o decât pe Carla Myerson cu Daniel Sutherland? Dacă stătea să se gândească mai bine, cum ar fi dacă ar fi văzut-o pe Carla Myerson de mai multe ori? Doar detectivul o rugase să ia legătura cu el dacă își amintea ceva, nu? Dacă-și amintea ceva, indiferent cât de neînsemnat, care ar fi putut fi semnificativ? Cum ar fi dacă — ah, acum îi era clar! — și-ar aminti că auzise ceva, voci ridicate, care i s-au părut la început vesele, dar care poate că erau altceva, poate că era o ceartă?

Miriam își pregăti o ceașcă de ceai și își băgă picioarele într-un lighean cu apă fierbinte, ronțăind metodic o jumătate de pachet de biscuiți digestivi, în timp ce se gândea ce trebuie să-i spună detectivului. Oare să-i pomenească, de exemplu, de întâlnirea de dimineață cu Myerson? Sau să păstreze asul ăsta în mânecă, pentru altă ocazie? Era extrem de conștientă că trebuia să aibă grijă cum gestionează lucrurile, că nu se cădea să fie nesăbuită sau să se lase îmbătată de puterea pe care tocmai o dobândise.

Formă numărul de mobil al detectivului și ascultă fraza de întâmpinare a mesageriei vocale.

— Alo, domnule detectiv Barker? Miriam Lewis la telefon. Ați spus să vă sun dacă îmi amintesc ceva? Ei bine, chestia este că… tocmai mi-am dat seama că femeia pe care am văzut-o, despre care v-am povestit deja, femeia aceea mai în vârstă? Tocmai mi-am amintit că am văzut-o vineri seara. Știți, am crezut inițial că era joi, pentru că tocmai mă întorsesem de la serviciu când am văzut-o trecând cu o sticlă de vin în mână, nu că ar conta treaba asta, dar chestia e că tocmai mă întorsesem de la serviciu, numai că n-am fost la serviciu joia trecută, pentru că am avut puțin deranjament stomacal, ceea ce este nefiresc pentru mine, fiindcă, în general, sunt solidă ca un taur, dar, în fine, ideea este că nu m-am

simţit bine joi, aşa că mi-am făcut tura vineri…

Miriam închise telefonul. Se aplecă să scoată un alt biscuit din pachet şi apoi se lăsă pe spate, ridicându-şi picioarele pe bancă. Ce satisfacţie să-l ai cu ceva la mână pe Myerson! Şi-l imagină pentru o clipă, pe el, marele bărbat, cum stă în birou şi răspunde la telefon — un apel de la detectivi, care îl informează că o duc pe scumpa lui Carla la interogatoriu. Îşi imagină panica lui. Oare cum va face faţă unui asemenea chin? Şi când te gândeşti cât scandal vor face ziarele!

Asta o să-l înveţe minte să nu mai pună mâna pe ceva ce nu-i aparţine, nu-i aşa? Să n-o mai trateze pe Miriam ca pe un gunoi, ca pe un obiect de care te foloseşti şi îl arunci când nu mai ai nevoie de el.

Iar dacă va suferi şi Carla, în fine, nu-şi dorea asta, numai că, la fel cum duşmanul duşmanului tău este prietenul tău, uneori, prietenul duşmanului tău este duşmanul tău şi n-ai ce face, aşa merg lucrurile pe lumea asta. Se mai întâmplă; oricât de nedrept ar fi. În orice conflict, există victime nevinovate.

Miriam închise carneţelul. Îl puse înapoi în cutia de mahon şi băgă înăuntru şi cheia Laurei, printre cerceii de aur de la Lorraine, cruciuliţa de argint primită de la tatăl ei la ceremonia religioasă de la paisprezece ani şi plăcuţa unei zgărzi de câine, inscripţionată cu numele Dixon.

Cea care a scăpat cu viață

-

Plânsul a încetat. Se aud acum alte zgomote.

Profitând de ele, fata sparge fereastra. Apoi îndepărtează cu repeziciune cât mai mult din cioburi și încearcă să iasă. Cu toate astea, când își împinge corpul solid prin pătratul îngust al ramei se taie adânc pe umeri, pe piept și pe coapse.

Se așază pe coapse, cu spatele la perete. Rănile sângerează și îmbibă pământul întărit de la picioare. Când va fugi, va lăsa urme. Singura ei salvare este să ajungă în oraș înainte să pornească după ea: dacă pleacă acum, s-ar putea să aibă o șansă.

E o noapte întunecoasă, fără lună. În afara orăcăitului sacadat al unei broaște, noaptea este liniștită. Totuși, încă îl aude înăuntru. Zgomotele pe care le face el, zgomotele pe care le face și ea la rândul ei.

Închide ochii și recunoaște adevărul. Nu are altă șansă de salvare: trebuie să se întoarcă în casă pe ușa din față și să se ducă în bucătărie, poate găsește un cuțit. Să-l ia prin surprindere. Să-i taie gâtul.

Își imaginează, pentru o clipă, ușurarea prietenei ei. Cum s-ar îmbrățișa. Își închipuie cum le va povesti polițiștilor ce s-a întâmplat, cum va fi primită ca o eroină la școală, cât de recunoscătoare îi va fi familia prietenei ei!

Cât de recunoscători vor fi?

Își imaginează chipul frumos al prietenei ei, picioarele ei lungi, părinții ei simpatici, hainele scumpe. O copleșește gândul la viața ei, la fericirea ei.

Fata își imaginează că intră în cameră, își imaginează cuțitul ridicat, și-l imaginează pe el cum se întoarce, o prinde, o lovește cu pumnul în gât. Și-l imaginează ghemuit deasupra ei, apăsând-o cu genunchii pe piept, își imaginează greutatea lui peste ea, își imaginează cum își lipește lama de clavicula ei, de obrazul ei, de buza ei.

Nici măcar nu știe dacă există vreun cuțit prin bucătărie.

Ar putea să încerce s-o ajute, s-ar putea lupta cu el. Sau ar putea profita de preferința lui pentru frumoasa ei prietenă. Ar putea fugi.

Nu e vina ei. Ea nici măcar n-a vrut să se urce în mașină.

Îi pare rău. Sincer. Îi pare rău, dar o ia la fugă.

10

Detectivul Barker, cu chelia strălucind în lumina puternică a soarelui de dimineață, se uita cum polițista în uniformă introduce un bețigaș de plastic în gura Carlei și îi râcâie interiorul obrazului, cum îl retrage și îl bagă într-o pungă de plastic transparentă. Când termină, detectivul dădu din cap mulțumit. O rugă pe polițistă să-l aștepte afară, în mașină. Barker îi explicase deja Carlei că barca pe care locuise Daniel Sutherland fusese închiriată și era un dezastru. Trecuseră pe acolo cel puțin zece oameni, poate și mai mulți, așa că, îi zisese el, prelevau ADN de la toată lumea, ca să poată exclude cât mai multe persoane cu putință.

Carla se așeză la masa din sufragerie și se șterse la gură cu un șervețel.

— Ei bine, spuse ea, rotindu-și umerii ca să-și detensioneze partea de sus a coloanei, aveți toate șansele să găsiți ADN-ul meu.

Detectivul Barker ridică din sprâncene și își încrucișă brațele.

— Am mințit când am spus că nu știam că Daniel locuiește pe barcă, continuă Carla. Am mințit că nu l-am văzut.

Barker nu spuse nimic; traversă camera și se așeză în fața Carlei la masă.

— Doar că știți deja, nu-i așa? V-a șoptit o păsărică, am dreptate? De asta ați venit, nu? M-a văzut cineva?

Dar Barker nu răspunse nimic. Un truc vechi ca să faci pe cineva să vorbească este să-l obligi să umple tăcerea.

Șmecheria era atât de evidentă, că era enervantă, dar Carla obosise să opună rezistență — nu dormise mai mult de o oră sau două legat de când fuseseră detectivii ultima oară, în urmă cu cinci zile. I se năzăreau tot felul de lucruri, se speria de umbre, de petele negre pe care le surprindea cu coada ochiului. În dimineața aceea, trecuse pe lângă o oglindă și se îngrozise văzând cât de bine semăna cu sora ei, cu obrajii supți și o expresie temătoare.

— Când a venit să-și ia lucrurile, Daniel mi-a spus că a închiriat o barcă. Mi-a

zis să trec pe la el. Dar să nu am așteptări prea mari. Am fost pe-acolo. De două ori. Nu mă întrebați când anume, pentru că, sinceră să fiu, n-aș ști să vă spun.

Făcu o pauză.

— V-am mințit pentru că nu am vrut să recunosc în fața lui Theo că am fost acolo.

Barker să lăsă pe spătarul scaunului.

— De ce? întrebă el, îndoindu-și degetele și pocnindu-și încheieturile într-un mod dezgustător.

Carla închise pentru o clipă ochii, ascultându-și respirația.

— Ați auzit ce s-a întâmplat cu fiul meu? îl întrebă pe detectiv.

El încuviință, cu o expresie solemnă.

— Am auzit, spuse el. Am citit în ziar la momentul respectiv. Cumplită poveste.

Carla încuviință scurt și rigid.

— Da. Era în grija surorii mele când s-a întâmplat, nu știu dacă au scris și despre asta. În fine, era responsabilitatea ei. Theo nu a iertat-o niciodată. De atunci, din ziua în care a murit fiul nostru și până a murit ea, nu a vrut să mai știe nimic despre sora mea. N-a vrut să mai avem nicio tangență cu ea. Sau, mă rog, el n-a mai vrut, ceea ce, în acea vreme, însemna să n-o mai văd nici eu. Înțelegeți ce vreau să spun? Mă întâlneam pe ascuns cu sora mea și cu Daniel. Desigur, Theo bănuia că ne vedeam din când în când, și am avut și niște certuri din cauza asta, dar apoi am divorțat, m-am mutat aici și n-a mai contat așa mult. Dar tot n-am vorbit niciodată cu Theo despre ei. Asta-i tot. L-am mințit atât de des în această privință, încât uit uneori când este sau nu cazul s-o fac. N-am vrut să afle că l-am vizitat pe Daniel pe barcă.

Detectivul se încruntă, schimonosindu-și fața.

— Deci ne-ați mințit, ați mințit poliția pe parcursul unei anchete criminalistice, pentru simplul motiv că n-ați vrut ca fostul soț să știe că v-ați întâlnit cu nepotul dumneavoastră?

Îşi întinse palmele spre ea, cu degetele larg depărtate.

— Mi se pare extraordinar, mi se pare…

Ridică din sprâncene.

— Vă este frică de fostul dumneavoastră soţ, doamnă Myerson?

— Nu, răspunse Carla, clătinând scurt din cap. Nu, doar că… n-am vrut să-l supăr, spuse încetişor. Mă străduiesc din răsputeri să nu-l supăr pe Theo, iar relaţia mea cu Daniel l-ar fi tulburat.

— Domnul Myerson este irascibil din fire?

Carla clătină iarăşi din cap.

— Nu, insistă ea exasperată, nu e… nu e vorba despre asta.

— Dar despre ce? întrebă Barker.

Părea sincer interesat, uitându-se la ea ca la o ciudăţenie, ca la o curiozitate.

— Domnul Myerson credea că încercaţi să înlocuiţi copilul pierdut cu altcineva? Cu nepotul dumneavoastră? De asta îl deranja relaţia cu Daniel? întrebă el.

Carla clătină din nou din cap, dar nu mai spuse nimic. Îşi întoarse faţa de la detectiv şi se uită la curtea pavată din spatele casei, tristă, cu şopronul încuiat cu lacăt şi cu plantele înnegrite, moarte în ghivece.

În afara unei mici triciclete roşii, cu ciucuri albaştri strălucitori prinşi încă la ghidon, şopronul era gol. Fusese cadoul lui Ben când împlinise trei ani. Organizaseră o petrecere la ei acasă, pe Noel Road, doar pentru familie — părinţii lui Theo, Angela şi Daniel, fratele mai mare al lui Theo cu soţia şi copiii. După tort şi lumânări, au ieşit cu tricicleta pe chei. Carla simţise cum o copleşeşte duioşia când îl văzuse pe Ben încercând-o şi pedalând cu picioarele lui dolofane în sus şi-n jos, cât de repede putea. Şi chipul lui Theo! Mândria din ochii lui.

— E un talent înnăscut, vezi?

Și Angela, care fuma, cu o sprânceană ridicată.

— E o tricicletă, Theo. Oricine poate să meargă pe tricicletă.

Iar în drum spre casă, la lăsarea serii, pe măsură ce lumea se împuțina, Daniel împingându-l pe Ben, în timp ce mama lui Theo zicea:

— Ai grijă, Daniel, nu prea repede.

În timp ce Ben și Daniel o ignorau complet, râzând ascuțit și înclinând tricicleta, cât pe ce să se răstoarne.

După moartea lui Ben, după ce au terminat cu înmormântarea și plecase în sfârșit toată lumea, Carla s-a băgat în pat și nu s-a mai clintit de acolo. Theo venea rar la culcare. Nu dormea de înverșunare, de necaz; cu mintea încețoșată de somnifere, Carla îl auzea cum umbla de colo colo prin birou, cum cobora tropăind scările și ieșea în grădină prin bucătărie, ca să fumeze, după care se întorcea cu același pas apăsat. Îl auzea pornind și oprind radioul, butonând telecomanda televizorului, ascultând câte o jumătate de melodie, înainte s-o schimbe, zgâriind discul de vinil.

Uneori, urca la etaj și rămânea în prag, fără să se uite la ea, privind pe fereastra din partea opusă, mângâindu-și fața și scărpinându-și barba nerasă. Uneori, spunea câte ceva, răspunzând parcă unor întrebări pe care nu le pusese nimeni. Uneori, vorbea despre Angela, despre cum fusese ea în copilărie. „Ai spus că-și ieșea repede din sărite“, sau „Ai spus de mai multe ori că avea o imaginație bolnavă. Sângeroasă. Ai spus că avea o imaginație sângeroasă“.

Din când în când, îi punea întrebări fără ocolișuri.

— Era geloasă, crezi? Pentru că Ben era cum era?

Când trăia Ben, discutaseră cât de dificile trebuie să fi fost pentru Angela comparațiile între băieții lor. Ben fusese un copil precoce, vorbăreț, agil, empatic și priceput la aritmetică încă de la trei ani. „Va învăța să citească înainte să împlinească patru ani“, îi plăcea lui Theo să spună. Carla trebuia să-l îndemne să nu se mai laude.

Daniel fusese altfel. Mofturos, avea un somn agitat, durase o veșnicie să învețe să meargă de-a bușilea și începuse să vorbească abia pe la doi ani și jumătate.

Era bleg, nemulţumit şi predispus la accese de furie spectaculoase.

— Crezi că o deranja că Ben era un copil special? întreba Theo. Pentru că Dan e cam ciudat. Știu că sunt subiectiv, toată lumea este când vine vorba de copii, totuşi, în cazul de față, cred că sunt obiectiv când spun că Ben era un băiețel absolut minunat. Era…

— Ce-ai spus?

Vocea Carlei aparţinea parcă altcuiva, unei bătrâne.

— Ce vrei să spui?

El se apropiase de pat, cu ochii bulbucaţi, roșu la față.

— Te întreb dacă nu crezi că Angela era geloasă? Dacă nu cumva a…

Carla se agățase de cearșafuri și se ridicase cu greu în șezut.

— Mă întrebi dacă nu cred cumva că sora-mea a lăsat intenționat ușa deschisă? Pentru că i s-a părut că fiul nostru era mai special decât al ei? Mă întrebi dacă și-a dorit să moară Ben?

— Nu! Dumnezeule, nu. Nu dacă şi-a dorit să moară, nu. Nu spun că a făcut-o intenţionat. Mă întreb doar dacă, în mod subconștient, n-a…

Carla se prăbușise într-o parte și își trăsese plapuma peste umeri și peste cap.

— Lasă-mă în pace, Theo. Te rog, lasă-mă în pace.

*

Trecuse un an până când Carla își recăpătase obiceiul să se dea jos din pat în fiecare zi, să facă duș, să se schimbe. Trecuse un an și jumătate până și-a revăzut, pe ascuns, sora. I-a spus lui Theo că hotărâse să se înscrie la un curs de yoga, și-a luat o pereche de pantaloni de trening și un tricou peste trupul vlăguit și durduliu și a mers pe jos până acasă la sora ei, în Hayward’s Place. Când i-a deschis ușa, Carla s-a retras șocată: Angela îmbătrânise nu cu un an și jumătate, ci cu un deceniu. Era slăbită, cu pielea gălbuie întinsă pe craniu. Părea golită pe dinăuntru, secată.

Angela albise peste noapte. Cel puțin, așa îi spusese. Ambele surori începuseră să aibă fire albe de tinere, dar Angela susținea că marți, când se culcase, era brunetă, iar miercuri, când se trezise, albise aproape complet. Pur și simplu. Nu-și tunsese părul și nu și-l vopsise.

— Arăt ca vrăjitoarea din poveste, nu-i așa? întrebase ea. Bag copiii în sperieți când merg la supermarket, glumise ea, dar Carlei nu i se păru deloc amuzant.

Nici Carla nu-și vopsise părul, doar se tunsese scurt când începuse să albească.

— Ai noroc, îi spusese Angela, iar Carla tresărise. Ai o formă frumoasă a capului. Dacă m-aș tunde scurt, eu aș arăta ca un extraterestru.

Era un compliment, dar pe Carla o enervase. Nu-i plăcea să audă cuvântul noroc din gura soră-sii, cu atât mai puțin în privința ei.

— Nu ai cum să albești peste noapte, îi răspunsese cu ranchiună. M-am informat. E un mit.

Era adevărat, dar la fel de adevărat era că citise despre niște fete sovietice, mai tinere decât ele două, care luptaseră pentru patrie în cel de-al Doilea Război Mondial și fuseseră supuse la chinuri de neimaginat și care albiseră, într-adevăr, peste noapte. Citise despre unele femei din Cambodgia care asistaseră la orori așa de mari, că orbiseră.

— Uite că mie mi s-a întâmplat, spusese Angela. Nu ai de unde să-ți dai seama prin ce-am trecut. Nu ai cum să știi, pentru că n-ai fost aici.

„Cursurile de yoga“ s-au transformat într-un obicei săptămânal, un exercițiu de voință din partea Carlei. Credea cu tărie în eforturile asidue, credea că țelurile care merită sunt și cel mai greu de realizat. Credea că dacă îți dădeai suficient silința ca să obții ceva, cel mai adesea și obțineai. Practica un fel de teorie a celor zece mii de ore: dacă investea zece mii de ore încercând să-și ierte sora, oare avea să reușească? Nu putea ști, dar părea un demers rezonabil. La urma urmei, părinții ei muriseră, fiul ei murise. Mai avea puține lucruri dragi pe lume: pe Angela, pe micuțul Daniel și pe Theo, cu toate că, bineînțeles, bănuia cu durere în adâncul sufletului că ei doi nu vor reuși să treacă peste cele întâmplate.

Într-una dintre vizite, când se apropiase de intrare, Carla auzise niște voci ridicate. Nici nu terminase bine de ciocănit, că ușa se și deschisese, Angela

trăgând de ea ca şi cum ar fi vrut s-o scoată din balamale.

— Of, Hristoase, spuse ea când dădu cu ochii de Carla. Am uitat că e ziua noastră. Daniel n-a mers azi la şcoală. Este…

Se întrerupse şi ridică din umeri.

— În fine… n-a mers azi la şcoală.

Au stat în sufragerie, ca de obicei, şi, după o vreme, Daniel a coborât să le salute. În cele optsprezece luni de despărţire, Angela îmbătrânise cu un deceniu, iar Daniel, deloc. La nouă ani, era încă mic pentru vârsta lui, oacheş şi nesigur pe el. Avea obiceiul să se furişeze, să apară brusc şi fără avertisment, frecându-şi mâinile în faţa burţii.

— Ca un animăluţ, comenta Carla zâmbind.

— O sălbăticiune mică, spunea mama lui.

În acea zi, apăruse în prag parcă de nicăieri şi spusese dezvelindu-şi zâmbetul metalic:

— Bună, mătuşă Carla.

— Doamne, Daniel, nu face faţa asta! se răstise Angela. E rahatul ăla de aparat dentar. Nu mai poate zâmbi normal. Majoritatea copiilor încearcă să-şi ascundă dinţii când poartă aşa ceva. Dar el nu — face faţa asta îngrozitoare de fiecare dată.

— Angela, şoptise Carla după ce Daniel o ştersese la fel de discret pe cât apăruse. Te aude.

I se frângea sufletul de mila lui, atât cât mai rămăsese din el.

Când venise data următoare, îi adusese un set imens de creioane colorate şi i-l dusese în camera lui, la etaj. Când văzuse cadoul, lui Daniel îi sticliseră ochii.

— Oo, exclamase el, aproape mut de încântare. Mătuşă Carla!

Zâmbise palid şi o cuprinsese de mijloc cu braţele lui subţiri.

Carla încremenise. Fusese luată pe nepregătite de senzația creată de corpul unui copil lipit de al ei după atâta timp; abia dacă îndrăznise să coboare privirea la căpșorul lui, la părul castaniu, la ceafa pe care observă două vânătăi. Când ridicase ochii, Carla o surprinsese pe sora ei privindu-i.

— Se bate toată ziua la școală, îi spusese și se întorsese cu spatele.

Carla a auzit-o apoi coborând zgomotos scările, cu un pas ciudat de apăsat pentru cineva atât de ușor.

Carla l-a lăsat să o mai strângă puțin în brațe, apoi, cu grijă, s-a desprins din îmbrățișarea lui și s-a lăsat pe vine ca să-l poată privi în ochi.

— E adevărat, Daniel? l-a întrebat. Te bați la școală?

Daniel și-a ferit privirea pentru câteva clipe. Când s-a uitat în sfârșit la ea, avea pe chip o expresie gravă.

— Câteodată, spuse încetișor, câteodată oamenii nu… nu te…

Oftase adânc.

— Of, nu contează.

— Ba contează, Dan. Contează.

— Ba nu, i-a răspuns el, clătinând ușor din cap, pentru că am să mă mut. La o școală nouă. Am să locuiesc în altă parte.

A strâns-o din nou în brațe, cuprinzând-o de data asta pe după gât. Îi auzea respirația, sacadată și ușoară, ca a unui animal încolțit.

Angela îi confirmase; băiatul pleca la internat.

— Plătește taică-su. Și el tot acolo a învățat, undeva în Oxfordshire. Am auzit că este destul de bun.

— Undeva în Oxfordshire? Angie, ești sigură?

— Habar n-ai ce greu îmi este, Carla, spusese ea, coborând vocea. Ce copil dificil este.

Glasul ei își recăpătase asprimea.

— Te rog. Te rog, nu te uita așa la mine. Tu nu înțelegi, n-ai cum… La dracu', tu vii o dată pe săptămână și nu vezi cum se comportă când suntem doar noi doi… A fost traumatizat. Grav traumatizat de ce i s-a întâmplat.

Carla clătinase rapid din cap și Angela continuase:

— Știu că nu vrei să auzi, dar ăsta-i adevărul.

Se întinsese și scosese stângaci o țigară din pachet. Angelei îi tremuraseră dintotdeauna mâinile. Înainte, îi tremurau doar un pic dimineața, dar în ultima vreme nu se mai putea stăpâni și simțea mereu nevoia să apuce ceva, să-și țină mâinile ocupate: un pahar, o carte, o brichetă.

— Firește că a fost traumatizat.

— Mi-a zis psihologul, spusese Angela aprinzându-și țigara și trăgând un fum, că acum pretinde că l-a văzut… înțelegi tu, că l-a văzut pe Ben când a căzut. Nu mai pretinde doar că l-a găsit, ci că a văzut totul.

Angela închisese ochii.

— Spune că a țipat până n-a mai putut, dar n-a venit nimeni. Spune că…

Carla ridicase mâna — Angela avea dreptate, nu voia să audă așa ceva.

— Te rog.

Avusese nevoie de câteva secunde să-și recapete suflarea.

— Dar în mod clar, psihologul n-are cum să creadă — și tu nici atât — că răspunsul la trauma lui este să fie despărțit de mama lui?

— Tocmai mama lui e problema, spusese Angela strivind în scrumieră țigara fumată pe jumătate. El mă acuză pe mine, Carla, pentru ce s-a întâmplat.

Ridicase privirea spre sora ei și își șterse lacrimile cu dosul palmelor.

— I-a spus psihologului că totul a fost din vina mea.

A fost vina ta, îşi zisese Carla. Normal că a fost vina ta.

11

-

Puteți deschide gura ceva mai larg, vă rog, domnule? Tânăra energică în uniformă se aplecă deasupra lui și îi introduse în gură o spatulă de plastic; și cu toate că experiența ar fi trebuit să fie intruzivă și neplăcută, Theo fu dezamăgit să admită că situația i se părea incitantă. Închise ochii, ceea ce înrăutăți și mai mult lucrurile. Încercă să nu se uite la ea când îi luă amprentele, dar, în cele din urmă, când îi întâlni privirea, pricepu că tânăra simțise ceva, ceva stânjenitor pentru ea și complet aiurea pentru el. Voia să-i spună: Îmi pare rău. Sincer. Nu-mi stă în fire. Nu sunt genul ăla de om. Sunt un monogam convins.

Theo n-o iubise la viața lui decât pe Carla. Au existat și alte femei înaintea ei, ba chiar și o aventură trecătoare, dar Carla era, fără doar și poate, aleasa inimii lui. Singura, dar nu unica, probabil, pentru că avea senzația că femeia de acum era diferită de Carla de dinainte; i se părea că, de-a lungul vieții, cunoscuse mai multe Carle, că le iubise pe toate și va continua să le iubească indiferent sub ce formă se vor întrupa.

N-o avea decât pe Carla. Fusese cândva și Ben, desigur, în acel interludiu scurt și glorios de trei ani și patruzeci și șapte de zile de fericire, dar acum Carla era tot ce avea. Carla și munca lui.

În urmă cu cincisprezece ani, când murise Ben, Theo lucra intens la cel de-al treilea roman. L-a lăsat baltă fără să stea prea mult pe gânduri; nu mai suporta să vadă cuvintele pe care le scrisese în timp ce Ben se juca afară pe peluză sau cânta cu mama lui în bucătărie. Timp de un an sau doi, nu a mai fost capabil să scrie nimic și de altfel nici nu s-a străduit prea tare, iar apoi, când a încercat, nu s-a întâmplat nimic. Luni în șir, ani, n-a putut să scrie nimic. Cum să scrie, când inima îi fusese nu frântă, ci smulsă din piept? Ce să scrie? Orice, i-a spus agentul lui literar. Nu contează. Scrie orice. Și așa a făcut. A scris o poveste despre un bărbat care își pierde copilul, dar își salvează soția. A scris o poveste despre un bărbat care își pierde soția, dar își salvează copilul. A scris o poveste despre un om care își ucide cumnata. Absolut îngrozitoare, toate.

— Parcă mi-aș smulge dinții, i-a spus agentului său. Mai rău decât atât. Parcă mi-aș smulge unghiile.

Pentru că nu mai punea suflet, tot ce scria era inutil, steril, insignifiant.

— Dar dacă nu mai pot lucra pentru că scriitorul din mine a murit? își întrebă agentul, privind îngrozit ecranul gol.

Între timp, Carla se îndepărta de el. Fizic, era prezentă, dar mintea îi era în altă parte, bântuind ca o nălucă prin casă, ieșind din încăperile în care intra el, închizând ochii atunci când îi căuta privirea. Mergea la cursurile ei de yoga, dar nu se întorcea deloc zen, ci era agitată, supărată, năvălea în casă și ieșea în grădină, unde stătea scărpinându-și brațele până la sânge. Și-a dat seama mai târziu că tentativele lui de apropiere au fost stângace și prost interpretate. Propunerea de a avea un alt copil a fost întâmpinată cu furie rece.

Theo a început să petreacă tot mai puțin timp acasă. Pleca la festivaluri de literatură sau susținea prelegeri la universități îndepărtate. A avut o aventură scurtă și nesatisfăcătoare cu mult mai tânăra lui editoare. În cele din urmă, Carla l-a părăsit, deși dezertarea ei a fost neconvingătoare. Își cumpărase o casă la cinci minute de mers pe jos.

Theo a încercat să scrie nonficțiune; a încercat să scrie despre aprecierea insuficientă de care se bucură tații, a contestat temeiurile emancipării femeilor, a meditat asupra revenirii la valori ceva mai tradiționale (sexiste). Se detesta. Și nu găsea cuvintele potrivite care să descrie amploarea pierderii suferite și profunzimea furiei lui.

Fără soție, fără copil și fără scrisul lui, pe Theo l-a cuprins disperarea.

După plecarea poliției, Theo ieși la plimbare. Avea obiceiul să dea o tură rapidă prin cartier chiar înainte de prânz, ca să nu mănânce prea devreme. Avea o înclinație spre lăcomie. În hol, întinse mâna după haină și, instinctiv, după lesa câinelui, dar rămase cu mâna goală. Ciudat nu era că se întinsese după ea — făcea asta cel puțin o dată la două zile; încă nu se obișnuise cu absența lui Dixon. Nu, ciudat era că lesa nu era acolo. Se uită în jur, dar n-o zări nicăieri. O fi pus-o femeia de serviciu în altă parte, își zise, deși nu reușea să-și imagineze de ce.

Se plimba de obicei pe chei, dar pentru că acesta era în continuare blocat de poliție, traversă podul și o luă înspre Danbury Street. Dădu și acolo peste un bărbat în uniformă — un tânăr cu obrazul iritat de la bărbierit, care îi zâmbi lui Theo, ridicând mâna să-l salute, înainte s-o retragă jenat.

Theo văzu în asta o oportunitate.

— Încă mai faceţi cercetări? întrebă el, încercând să intre în vorbă cu tânărul. Căutaţi indicii?

Poliţistul se înroşi.

— Hmm… păi, da. Căutăm o armă, de fapt.

— Firește, spuse Theo. Firește. Arma crimei. Păi… spuse el privind canalul în sus şi-n jos ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă cuţitul de acolo, de sus, ar fi bine să nu vă încurc. Succes!

— Şi dumneavoastră! spuse poliţistul şi se înroşi violent.

— Poftim?

— Oo, treaba este că… mă gândeam la cărţile dumneavoastră. Îmi cer scuze, eu…

— Lăsaţi, nu-i nimic.

— Sunt un admirator al dumneavoastră, asta-i tot. Da. Sunt un mare fan al romanului Cea care a scăpat cu viaţă. Mi s-a părut atât de interesant cum aţi răsturnat lucrurile, înțelegeți, cum aţi povestit când din trecut, când din viitor şi ne-aţi făcut să vedem ce gândește criminalul — pur şi simplu, genial! Şi la început nu te prinzi ce se întâmplă, dar apoi e ca şi cum… uau! Foarte tare. Mi-a plăcut la nebunie răsturnarea de situaţie şi felul cum v-aţi jucat cu simpatiile şi sentimentele noastre şi toate alea…

— Serios?

Theo izbucni în râs, prefăcându-se că nu-i vine să creadă.

— Eu am crezut că tuturor li s-a părut o idee proastă!

— Nu şi mie. Mi s-a părut inteligentă. Un mod nou de a spune o astfel de poveste, care te face să gândești, nu? Credeți că veți mai scrie unul? Un roman poliţist, vreau să zic. Un alt roman scris de — se opri şi făcu nişte ghilimele cu degetele în aer — Caroline MacFarlane?

Theo ridică din umeri.

— Nu știu. Mă gândesc la asta, fără discuție.

Flutură într-o doară brațul în direcția apei.

— M-aș putea inspira din beleaua asta, nu? I-aș putea spune Băiatul de pe barcă.

Și izbucniră amândoi într-un râs stingherit.

— Deci asta e sursa dumneavoastră de inspirație? întrebă polițistul. Viața reală?

— Ei, iată o întrebare… spuse Theo, șovăind, în speranța că polițistul va renunța să mai aștepte un răspuns.

Urmă o pauză stânjenitoare, apoi tânărul continuă:

— Pentru că, vedeți dumneavoastră, dacă veți avea nevoie vreodată de o sursă de inspirație pentru un roman de suspans, să aflați mai multe despre activitatea poliției, să zicem, despre criminaliști sau ceva de genul acesta — îi spuse polițistul și Theo înțelese că ar fi bine să-i acorde atenție — s-ar putea să vă pot ajuta eu. De exemplu…

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Theo, zâmbindu-i radios. Foarte, foarte amabil. Păi, hmm, deocamdată mă întrebam, vedeți dumneavoastră, cam ce progrese ați făcut? În acest caz al, hmm, nepotului meu?

Polițistul își țuguie buzele. Theo făcu un pas înapoi și ridică mâinile, depărtându-și degetele.

— Desigur, spuse el, îmi dau seama că nu-mi puteți da detalii. Să nu mă înțelegeți greșit, am întrebat doar pentru că întâmplarea asta a fost foarte tulburătoare pentru noi, pentru soția mea, Carla, care a suferit cumplit în ultima vreme, și dacă am afla că vinovatul va fi arestat în curând, ei bine, ar fi o imensă ușurare pentru amândoi, bineînțeles…

Polițistul trase adânc aer printre dinți.

— Păăăi, spuse el, ferindu-și privirea, cum ziceați și dumneavoastră, nu vă pot da detalii…

Theo încuviință înțelegător, cu o expresie mâhnită pe chip. Scotoci prin buzunarele jachetei și scoase un pachet de țigări. Îi oferi una polițistului, care nu-l refuză.

— Uitați, vă pot spune, zise polițistul aplecându-se înspre Theo ca să-i aprindă țigara, că în prezent se desfășoară niște teste criminalistice și, după cum bine știți, sunt convins, va dura un timp până obținem rezultatele, nu le primim peste noapte, ca în CSI sau rahaturi din astea…

— Teste criminalistice…? îi dădu ghes Theo.

— Haine, spuse tânărul, coborându-și vocea. Haine pline de sânge.

— Aa.

Asta era liniștitor.

— Haine pline de sânge care aparțin… fetei? Pe care ați interogat-o? Pentru că, știți, am văzut-o și eu. Când fugea de la locul crimei. Am văzut-o în dimineața aceea și n-am făcut nimic. Ce prostie! Am crezut că era beată sau ceva.

— Domnule Myerson — spuse polițistul afișând o expresie profund preocupată —, nu puteați face nimic. Nu l-ați fi putut ajuta cu nimic pe domnul Sutherland, rănile lui erau mult prea grave.

Theo încuviință.

— Da, firește. Firește. Dar, ca să revenim la fată, ea este suspecta principală pentru moment, nu? Nu s-au găsit… of, nu știu, ceva legături cu droguri sau cu vreun furt sau…?

Tânărul clătină trist din cap.

— Nu vă pot spune asta deocamdată, spuse el. Urmărim mai multe piste.

— Bineînțeles, spuse Theo, încuviințând energic și gândindu-se că urmărim mai multe piste însemna, de fapt, habar n-avem încotro s-o luăm.

Dădu să plece, dar observă că acest polițist tânăr încă plin de coșuri era disperat să-i dezvăluie ceva, să-și dovedească importanța, valoarea, așa că îl întrebă:

— Îmi puteți spune ceva despre ea? Despre fată? Nu cum o cheamă, firește. Mă întrebam pur și simplu, pentru că presupun că locuiește în apropiere, în ziare scria că stă în Islington și acum umblă liberă, și mă gândeam că… fiind o persoană publică, nu e greu să se afle cine sunt și cine e soția mea și chestia este că, în fine, poate sunt eu paranoic, dar vreau să știu doar dacă e periculoasă, tipa asta. Adică evident că e periculoasă, dar ce vreau să întreb este dacă reprezintă un pericol pentru mine. Pentru noi.

Tânărul, evident stânjenit, dar, totodată, nerăbdător să-i împărtășească niște informații strict secrete, se aplecă spre Theo.

— Are antecedente, spuse el încet.

— Antecedente?

— De violență.

Theo se retrase șocat.

— Ascultați-mă, nu aveți de ce să vă temeți. E… e doar instabilă. Atât vă spun. Mai mult nu pot. Uitați cum stă treaba, ca să vă liniștiți — în după-amiaza asta, căutăm din nou pe fundul canalului. Căutăm încă arma crimei, dar după ce-o găsim, o să fie floare la ureche. Odată ce-am rezolvat cu asta, arestarea e inevitabilă.

*

Odată întors la birou și simțindu-se oarecum mai liniștit, Theo începu să-și sorteze corespondența, inclusiv cele câteva scrisori de la admiratori primite prin intermediul agentului său. Cândva, primea zeci de astfel de scrisori pe zi, la care răspundea unul dintre trepădușii agentului, dar, de-a lungul anilor, numărul lor scăzuse. Theo nu avea cont pe rețelele de socializare, nu răspundea la e-mailuri, iar dacă cineva făcea efortul să-i scrie cu stiloul pe hârtie, îi răspundea de obicei personal.

Dragă domnule Myerson / domnișoară MacFarlane,

Sper că nu vă deranjează că vă scriu, sunt un mare admirator al romanului dumneavoastră polițist Cea care a scăpat cu viață și mă întrebam de unde v-ați luat ideile.

Theo scoase un geamăt de exasperare. Dumnezeule Sfinte. Oare ideile erau ceva chiar atât de greu de găsit? Transpunerea lor în cuvinte, pe hârtie, asta este cu totul altă poveste, dar ideile se găsesc de cumpărat câte zece la kilogram, nu?

Mai exact, de unde v-a venit ideea pentru această carte? V-aţi inspirat dintr-un reportaj din ziar sau din discuţii cu poliţia? Mă gândesc să scriu şi eu un roman de suspans şi îmi place să citesc rapoartele criminaliştilor de pe internet. Se întâmplă câteodată să cereţi ajutorul poliţiei pentru intrigă, anumite infracţiuni, rezolvarea misterului etc.?

De asemenea, mă întrebam de ce în Cea care a scăpat cu viaţă nu aţi dat nume personajelor. Este ceva destul de neobişnuit, nu-i aşa?

Vă rog, dacă puteţi, să-mi răspundeţi prin e-mail, fiindcă sunt nerăbdător să văd răspunsurile la întrebările mele.

Al dumneavoastră sincer,

Henry Carter

henrycarter759@gmail.com

P.S.: Să ştiţi că n-am fost de acord cu recenziile care au susţinut că romanul este „misogin“ şi „cu pretenţii“, cred că n-au înţeles bine povestea.

Theo izbucni în râs când citi finalul şi strecură scrisoarea în partea de sus a tăvii de corespondenţă, cu promisiunea că se va ocupa de ea a doua zi. Se ridică, întinse mâna peste birou după ţigări şi privi pe fereastră, unde, dincolo de grădină, înspre chei, stătea Miriam Lewis, încremenită, fixându-l cu privirea.

— Iisuse Hristoase! tresări el, cât pe ce să cadă de pe scaun de spaimă.

Înjurând în gura mare, coborî grăbit scările, ieşi repede în grădină şi deschise larg poarta din spate, privind disperat în jur. Femeia plecase. Theo umblă în sus şi-n jos pe chei timp de câteva minute, cu pumnii strânşi, sub privirile neliniştite ale trecătorilor. Oare chiar fusese aici? Sau avea vedenii? Aşa de rău ajunsese?

Rămas fără soție, fără fiul lui, fără muncă, Theo fusese cuprins de disperare și, în starea asta, publicase un roman polițist. Fusese sugestia agentului său.

— Când ți-am spus să scrii orice, vorbeam serios, îi zise agentul. Scrie orice, numai să-ți reintri în mână. Încearcă un SF, un roman de dragoste, nu contează — nici nu-ți imaginezi ce gunoaie se publică sub umbrela literaturii de consum. N-are nicio importanță dacă iese ceva bun, nu trebuie să aibă valoare. Îl scoatem sub pseudonim. Numai scrie ceva.

Așa că a încercat. Romanul de dragoste a fost un fiasco, iar la SF nu se pricepea, pe când cărțile polițiste erau altceva. I se părea că o putea scoate la capăt. Îi plăcea Morse, îl citise pe Dostoievski. Cât de greu putea fi? Nu avea nevoie decât de intriga potrivită, de conceptul potrivit și gata. Și atunci i-a venit și ideea, a aterizat direct pe pragul casei, iar el a profitat imediat de ocazie, a prelucrat-o, a cizelat-o și a transformat-o în ceva aparte.

Cea care a scăpat cu viață, publicată sub pseudonimul Caroline MacFarlane, a fost o carte întru totul experimentală, acțiunea desfășurându-se în sens invers în unele secțiuni și progresiv în altele, iar perspectiva schimbându-se uneori cu 180 de grade, astfel încât cititorul să aibă acces la cele mai ascunse gânduri ale ucigașului. A fost o carte care a demonstrat cum pot fi manipulate simpatiile cititorilor, cât de repede dau verdictul de vinovat sau nevinovat și trag concluzii despre putere și responsabilitate.

Experimentul nu s-a bucurat de un succes răsunător. Deși Theo și-a ascuns atent identitatea, alegând ca pseudonim numele unei femei („Femeilor le plac romanele polițiste!“, i-a spus agentul său. „Trăiesc emoția transpunerii în pielea victimei“), secretul nu a rezistat. Cineva a scăpat porumbelul, ceea ce a însemnat, desigur, că romanul a devenit imediat un bestseller, dar a avut parte și de critici incisive (unele recenzii au fost de-a dreptul nemiloase) și tot felul de nebuni au sărit gardul. („Mi-ai furat povestea!“) Cu toate astea, scopul principal a fost atins. Theo a început din nou să scrie. Asta era situația: când muza amuțise, Theo refuzase să se dea bătut, luase o idee și îi conferise personalitate. Ăsta era adevărul.

Cea care a scăpat cu viață

-

Așteptarea. Uneori e partea cea mai bună, pentru că lucrurile nu se întâmplă întotdeauna cum vrei tu, dar ar fi bine măcar să fii recunoscător, nu-i așa, pentru lumina soarelui, fierbinte pe spate, și fetele care ies din casă în fuste scurte și bluze decoltate.

La pub, zărește o fată care stă la masă cu prietena ei urâțică și ea este foarte frumoasă, îmbrăcată cu o fustă, cu un tricou alb, nu un maieu scurt, și nu poartă sutien.

Își ridică puțin fusta ca s-o poată studia el mai bine și îi este recunoscător, așa că îi zâmbește, dar în loc să-i răspundă, ea se strâmbă și îi spune urâtei: vezi să nu.

Vezi să nu.

Se simte complet aiurea, golit pe dinăuntru, ca și cum l-ar fi devorat ceva, și îl cuprinde o dorință puternică, o patimă în locul care ar fi trebuit umplut de zâmbetul ei.

12

Miriam crezu că nu va mai ajunge înapoi pe barcă. Se gândi că s-ar putea să leşine chiar acolo, pe chei; simţi cum o copleşeşte panica, cum i se îngustează câmpul vizual, cum o învăluie bezna, cum i se contractă pieptul, cum începe să respire sacadat, cum îi bubuie inima. Coborî valvârtej scările în cabină şi se prăbuşi pe banchetă, ţinând capul în jos, cu bărbia în piept şi coatele pe genunchi, chinuindu-se să-şi recapete suflul şi să-şi domolească ritmul cardiac.

Ce prostie, ce prostie, ce prostie! N-ar fi trebuit nici în ruptul capului să meargă să-l vadă — cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla? Myerson ar fi putut să sune la poliţie, ar fi putut să susţină că-l hărţuia; iar ea riscase să pună în pericol tot ce construise până acum.

Cedase impulsului, dorinţei arzătoare de a-l vedea pe Myerson, măcar pentru o clipă. Nu primise încă nicio veste îmbucurătoare: trecuseră două zile de când îl sunase pe detectivul Barker şi încă nu chemaseră pe nimeni altcineva la interogatoriu în ancheta legată de moartea lui Daniel.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva n-au luat-o în serios. N-ar fi fost prima dată când cineva ar fi arătat că-i pasă de ea, s-ar fi prefăcut că o ascultă şi apoi ar fi ignorat-o complet. Poate că le spusese Myerson ceva despre ea, ceva care s-o discrediteze? De-asta voia să-l vadă, să dea ochii cu el, să-i citească pe faţă frica, stresul sau nefericirea.

Şi ştia exact unde putea să-l zărească: la fereastra care dădea spre grădină. La fereastra camerei lui de lucru, în dreptul căreia se găsea un birou robust din mahon, unde Theo Myerson trudea aplecat asupra laptopului, cu ţigara arzând în scrumiera pătrată, meşteşugind cuvintele şi evocând în gând tot felul de imagini. Ca atunci când, într-un afront pe care îl resimţi ca pe un act de violenţă, a exclus-o pe Miriam din propria poveste.

Când şi-l imaginase pe Myerson la el acasă, în birou, coborând până în bucătărie ca să-şi facă un sandvici, oprindu-se, eventual, în faţa fotografiei înrămate din hol, în care apărea alături de soţia lui, tânăr, energic şi zâmbitor, Miriam nu inventase detaliile. Fusese odată în frumoasa casă victoriană a lui Theo de pe Noel Road, străbătuse holul de la intrare şi pătrunsese într-un coridor întunecat,

zugrăvit într-o nuanță la modă, gri-bej, gri-oțel, gri-cârtiță, gri-șobolan sau ceva de genul acesta. Admirase tablourile de pe pereți, covorul persan pestriț, așternut pe dușumeaua originală din lemn, salonul plin cu rafturi de cărți, încovoiate sub greutatea coperților cartonate lucioase; o duruse inima de milă când observase fotografia cu ramă argintie de pe masa din hol, în care apărea un băiețel brunet zâmbitor.

Miriam lucra la librărie de vreo șase luni când l-a văzut prima oară pe Myerson, care se plimba pe chei cu câinele lui, un terier mic și agasant de gălăgios pe care îl lega cât timp răsfoia cărțile. Myerson și Nicholas, șeful lui Miriam, bârfeau despre ce se vindea mai bine, despre eșecuri, despre cine era desființat fără milă în London Review of Books și despre candidații la premiul Booker. Din umbră, Miriam asculta nevăzută, la adăpostul unui raft.

Îi citise cărțile — ca mulți alții, de altfel. Primul lui roman, publicat la mijlocul anilor 1990, s-a bucurat de vânzări moderate și recenzii bune; al doilea a fost un bestseller trecător. După asta, dispăruse cu totul din librării, nu doar de pe lista bestsellerurilor; mai era amintit uneori în câte un supliment de weekend, ca un autor de mare succes în anii 1990, distrus de o tragedie personală.

Miriam considerase dintotdeauna că scrisul lui era supraestimat. Dar descoperi că nu era indiferentă la farmecul întâlnirii cu o vedetă — ce ciudat cât de repede începuse să-i reevalueze opera odată ce autorul ei nu mai era o abstracție, o fotografie fercheșă de pe supracoperta unei cărți, ci o ființă în carne și oase, cu un zâmbet timid și un câine împuțit.

Într-o zi, într-o dimineață de miercuri de la începutul verii, la vreo șase luni după ce vizitase prima oară librăria, Myerson și-a făcut apariția când Miriam era singură de serviciu. Și-a legat câinele ca de obicei și Miriam i-a adus un castron cu apă. Myerson i-a mulțumit elegant, întrebând-o dacă nu au primit cumva noua carte a lui Ian Rankin. Miriam a verificat și a descoperit că nu fusese publicată încă, dar urma să apară săptămâna următoare. L-a întrebat dacă vrea să-i pună deoparte un exemplar. El i-a răspuns că da și au început să discute. Ea l-a întrebat dacă lucrează la ceva nou și el i-a zis că da, de fapt, se gândea să-și încerce norocul cu un roman polițist.

— Serios? a întrebat Miriam surprinsă. N-aș fi zis că e genul dumneavoastră.

El a clătinat agitat din cap, cu un zâmbet strâmb.

— Ei bine, așa este, nu prea e genul meu, dar mi-am ieșit din mână.

Ceea ce era adevărat, trecuseră mai bine de zece ani de când publicase ultima oară ceva important.

— Mă gândeam că aș putea să încerc ceva cu totul diferit, spuse el, bătându-se cu arătătorul în tâmplă. Să văd dacă reușesc să storc ceva din mine.

În săptămâna următoare, după ce noul Rankin ajunsese conform programării, Miriam a pus deoparte un exemplar. Numai că Theo nu venise după el, nici în acea zi, nici în ziua următoare, nici mai târziu. Avea adresa lui — îi trimisese altădată cărți prin curier — și știa exact unde locuia, nu departe de barca ei, la mai puțin de un kilometru în lungul canalului, așa că se hotărîse să i-l ducă personal.

Nu știa dacă nu cumva o să-l deranjeze, dar când îi deschisese ușa, păruse sincer încântat să o vadă.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră, i-a spus el, invitând-o înăuntru. N-am prea fost în apele mele.

Nu părea să fie în apele lui nici acum. Avea cearcăne închise la culoare, irisurile îngălbenite și fața roșie. Casa mirosea rânced a fum de țigară.

— E greu pentru mine în perioada asta a anului, i-a zis cu glas dogit.

Nu dezvoltase ideea și Miriam nu insistase. Își pusese stângaci mâna pe brațul lui, dar el se trăsese, zâmbind stingherit. Miriam simțise o anumită tandrețe față de el încă de când îl văzuse prima dată.

Au băut ceaiul în curtea micuță din fața bucătăriei și au vorbit despre cărți. Era la începutul verii, serile erau ceva mai lungi, în aer plutea parfum de glicină și de undeva, din depărtare, se auzea încet muzica unui radio. Lăsându-se în spate, cu ochii închiși, Miriam trăise un imens sentiment de mulțumire, de privilegiu. Să stea aici, în această grădină londoneză ca o bijuterie, chiar în mijlocul orașului și să discute felurite subiecte cu un distins scriitor! Întrezări deschizându-i-se înainte posibilitatea unei vieți complet diferite de cea pe care o trăia în prezent, mult mai bogată (în sens cultural), mult mai animată. Nu că și-ar fi făcut iluzii romantice cu Theo. Doar nu era proastă. Văzuse poze cu soția lui, știa că nu se putea compara cu ea. Dar iată-l, tratând-o ca pe o egală. Ca pe o prietenă. În

seara aceea, când plecase acasă, Theo îi strânsese mâna cu căldură.

— Puteţi trece oricând pe la mine, îi spusese el zâmbind.

Și ea, prostește, îl crezuse pe cuvânt.

Data viitoare când s-a dus în vizită, i-a dus o ofrandă. Ceva care să-i apropie, credea ea. O carte, cartea ei, în care-și spunea povestea vieții, un volum de amintiri la care lucrase ani de zile, dar pe care nu îndrăznise niciodată să-l arate cuiva, pentru că simțea că nu-și putea dezvălui secretul. Apoi îl cunoscuse pe Myerson, un scriitor adevărat, un om care trecuse și el printr-o tragedie. L-a ales pe el.

Și a ales prost.

A crezut că se destăinuie unui om integru, de caracter, când, de fapt, își oferise sufletul pe tavă unui șarlatan, unui animal de pradă.

Și ai fi zis că deja era în stare să-i recunoască.

Primul animal de pradă pe care l-a cunoscut Miriam a fost Jeremy. Jez, pe scurt. Într-o după-amiază sufocantă de vineri din iunie, Jez le-a luat pe Miriam și pe prietena ei Lorraine cu mașina, un Volvo bleu impozant. Făceau autostopul — se practica des în anii 1980, chiar și în Hertfordshire. Chiuliseră de la ultimele două ore și voiau să ajungă în oraș, să ardă gazul, să fumeze și să probeze haine pe care nu și le permiteau.

Când a oprit în dreptul lor, Lorraine a urcat în față, cum altfel? Ea era aia slabă, mai drăguță (deși, sincer vorbind, niciuna dintre ele nu era ruptă din stele). Dar pentru șoferul mașinii care oprise era. Așadar, Lorrie s-a ales cu scaunul din față. Miriam a urcat în spatele ei. Șoferul le-a salutat, le-a spus cum îl cheamă, le-a întrebat și pe ele, dar nu s-a uitat nicio secundă la Miriam.

Pe podeaua mașinii, la picioarele lui Miriam, zăngăneau niște recipiente goale, câteva cutii de bere și o sticlă de whisky. În ciuda fumului țigărilor lui Jez și Lorraine, simțea un miros ciudat, acru, ca laptele stricat. Miriam a vrut să coboare din mașină aproape imediat ce urcase. Știa că n-ar fi trebuit să meargă mai departe, că era o idee proastă. A dat să spună ceva, dar mașina se pusese în mișcare, accelerând puternic. Miriam s-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă ar deschide portiera — oare ar încetini? A coborât geamul și a tras în piept aerul

fierbinte de vară.

La radio începuse un cântec lent și Jeremy a întins mâna să schimbe postul, dar Lorraine l-a oprit.

— Te rog, nu. Îmi place melodia asta. Ție nu? a spus ea și a început să fredoneze.

După timpul petrecut împreună, nu-mi pare rău

Ce am luat de la ea nu mai dau înapoi.

Jez nu le-a dus în oraș. Le-a dus la el acasă, „să fumeze ceva“.

— Avem noi țigări, a spus Miriam, iar Lorrie și Jez au început să râdă.

— Să fumăm altceva, Miriam.

Jez locuia la o fermă dărăpănată, la câțiva kilometri în afara orașului. Casa era izolată, la capătul unui drum lung și sinuos, din ce în ce mai îngust, încât, în momentul în care au ajuns în dreptul porții, nu mai rămăsese din el decât o potecă denivelată de pământ. Stomacul lui Miriam era tot numai noduri și se temuse să nu cumva să facă pe ea. Jez a coborât din mașină și a deschis poarta.

— Cred c-ar fi bine să plecăm, i-a spus Miriam lui Lorraine cu glas tremurat, imperios. Locul ăsta e ciudat. Și el e ciudat. Nu-mi place.

— Nu fi bleagă, i-a răspuns Lorrie.

Jez a parcat mașina pe alee, lângă un vechi Citroën alb; când l-a văzut, Miriam a tresărit. Avusese și maică-sa unul la fel. Genul de automobil condus de femeile de vârstă mijlocie. Și-a zis că poate e mama lui acasă, dar apoi a observat că anvelopele mașinii erau dezumflate, iar șasiul stătea direct pe pământ. În ciuda căldurii de afară, a început să tremure.

Jez a coborât primul din mașină, urmat de Lorraine. Miriam a ezitat o clipă. Poate că era mai bine să rămână în mașină? Lorraine s-a uitat la ea, făcând ochii mari. Hai odată! i-a murmurat, făcându-i semn să se ia după ea.

A coborât cu greu și a pornit spre casă cu picioarele tremurând. Când a păşit în

umbră de sub soarele puternic, a observat că locuința nu era doar dărăpănată, ci complet abandonată. Ferestrele camerelor de la etaj erau sparte, iar cele de la parter, bătute în scânduri.

— Nu locuiești aici! a spus Miriam indignată.

Jez s-a întors și a privit-o pentru prima dată, complet inexpresiv. N-a spus nimic, dar s-a întors, luând-o pe Lorraine de braț, ca și până atunci. Lorraine s-a uitat la ea peste umăr și Miriam a văzut că și ea era înspăimântată.

Au intrat în casă. Era infectă, cu sticle, pungi de plastic și pachete de țigări aruncate peste tot pe jos. Mirosea puternic a rahat și nu a rahat de animale. Miriam și-a acoperit cu mâna nasul și gura. Voia să se întoarcă, să fugă, dar ceva o împiedica; ceva o făcea să meargă mai departe, să pună un picior în fața celuilalt, să calce pe urmele lui Lorraine și ale lui Jez, să străbată un hol, să treacă pe lângă o scară și să intre în ceea ce trebuie să fi fost cândva o sufragerie, ținând cont de canapeaua distrusă lipită de perete.

Miriam s-a gândit că, dacă se purta normal, atunci poate totul avea să fie normal. Că poate forța lucrurile pe făgașul normal. Doar pentru că i se părea că era într-un film de groază, nu însemna că și trăia într-un film de groază — dimpotrivă. În filmele de groază, fetele erau luate mereu prin surprindere. Erau cât se poate de proaste.

Erau cât se poate de proaste.

Cea care a scăpat cu viață

-

Se trezește.

I-au înțepenit încheieturile, o doare șoldul, abia dacă mai vede și nu reușește să respire. Nu reușește să respire! Se zbate, se ridică cu greu în șezut și inima îi bubuie în piept. Adrenalina o amețește. Trage puternic aer pe nas. Poate respira, dar are ceva în gură, ceva moale și umed, un căluș. Icnește și încearcă să-l scuipe. Cu mâinile legate la spate, se zbate, chinuindu-se să ignore durerea. În cele din urmă, reușește să-și elibereze mâna dreaptă și își scoate călușul din gură. Un tricou, observă ea, albastru spălăcit.

În altă cameră, nu departe, cineva plânge.

(Nu se poate gândi la asta acum.)

Se ridică în picioare. Nu poate deschide ochiul drept. Cu grijă, fata își desprinde cu unghiile de pe pleoape o crustă de sânge. Asta o ajută puțin. Reușește să-l deschidă încetișor. Acum are altă perspectivă.

Ușa e încuiată, dar există și o fereastră, iar camera este la parter. Fereastra e mică, iar ea nu este o tipă chiar subțirică. Nu e beznă deplină. În zare, spre apus, se vede un stol care se risipește, apoi se adună la loc. Cerul se umple de păsări, se golește, se umple din nou și este foarte frumos. Dacă ar rămâne aici, se gândește fata în sinea ei, chiar în acest loc, dacă ar privi în continuare în depărtare, întunericul nu se va lăsa și el nu va mai veni după ea.

Plânsul se întețește, iar ea se îndepărtează de fereastră. Nu mai poate vedea păsările.

Ca și ușa, fereastra este încuiată, dar are un singur ochi de geam, care poate fi spart. Poate fi spart, dar nu fără zgomot — va avea timp să scape înainte să vină el? Va încăpea oare printr-un spațiu atât de îngust? Prietena ei ar putea. E slabă, a făcut balet până la treisprezece ani și își poate îndoi corpul mult mai mult decât poate ea.

(Nu se poate gândi acum la prietena ei, la felul în care i se îndoaie corpul sau la

cât de mult se poate îndoi înainte să se rupă.)

Plânsul se oprește, începe din nou și atunci aude o voce care spune, te rog, te rog. Chestia amuzantă (de fapt, deloc amuzantă) este că vocea nu este a prietenei ei, ci a lui. El este cel care imploră.

13

Laura se trezi pe canapea, complet îmbrăcată, cu gura uscată. Se răsuci şi se lăsă pe podea, de unde îşi luă telefonul. Pierduse mai multe apeluri: de la Irene, de la două numere diferite, necunoscute, de la tatăl ei. Formă numărul căsuţei vocale ca să asculte mesajul lui.

— Laura, spuse o voce care nu era cea a tatălui ei, Deidre la telefon, te sun de pe mobilul lui Philip. Mmmm.

Unul dintre multele lucruri cumplit de enervante la Deidre era şi obiceiul de a-şi condimenta discursul cu un murmur ciudat, ca şi cum ar fi vrut să fredoneze o melodie, dar nu reuşea să găsească nota potrivită.

— Am primit mesajul tău şi chestia este, Laura, că am convenit deja, vezi tu, că nu-ţi mai dăm bani de fiecare dată când intri în belea. Trebuie să înveţi să te descurci singură. Mmmm. Becky a mea se căsătoreşte vara asta, după cum bine ştii, aşa că avem destule presiuni financiare. Trebuie să ne stabilim priorităţile. Mmmm. Bine, atunci. La revedere, Laura.

Laura se întrebă dacă tatăl ei ascultase măcar mesajul ei sau dacă le asculta Deidre şi le elimina pe cele pe care le considera neimportante. Aşa spera; era mult mai puţin dureros să-şi imagineze că taică-su nici măcar nu aflase de problemele ei. Putea să-l sune. Putea să se lămurească. Doar că nu era convinsă că era în stare să îndure realitatea.

Cu sufletul la gură, căută pe site-ul BBC ştiri despre moartea lui Daniel, dar fu dezamăgită. Nicio actualizare de ieri, poliţia urmărea mai multe piste şi făcea apel la eventualii martori. Se întrebă câţi vor fi oare, câţi oameni o văzuseră în dimineaţa aceea pe chei, murdară de sânge pe buze?

Îşi distrase atenţia, scriindu-un lui Irene un SMS.

Mii de scuze, am avut ceva probleme

am plecat spre tine, pregăteşte lista de cumpărături, ne vedem acuşica.

De regulă, o ruga pe Irene să-i trimită un mesaj cu lista, ca să se ocupe de cumpărături în drum spre ea, dar de data asta trebuia să-i ceară banii în avans.

Când bătu la ușa lui Irene, îi deschise o femeie vag cunoscută.

— Oo, zise Laura. Ăă… doamna Barnes e acasă? Sunt Laura, eu…

Nu termină propoziția, că femeia îi și întoarse spatele, zicând ușor iritată:

— Da, da, e aici, poftim înăuntru. Se pare că, până la urmă, ți-a sosit ajutorul.

Laura își băgă capul în sufragerie.

— Ce faci, golanco? o întrebă zâmbind pe Irene, care râdea de obicei la astfel de glume, dar nu și acum.

Părea cam neliniștită.

— Laura! exclamă ea, ridicând palmele mici și strâmbe. Mi-am făcut griji. Unde ai fost?

— Of, scuze, draga mea.

Laura traversă încăperea și o sărută pe Irene pe obraz.

— N-o să-ți vină să crezi ce săptămână am avut. Îți povestesc imediat, dar tu cum ești? Ești bine, da?

— De vreme ce ți-a sosit prietena, spuse cealaltă femeie pe un ton tăios, eu am plecat. E în regulă? întrebă ea, înclinând capul într-o parte. Irene?

Își aruncă pe umăr o geantă care Laurei i se păru foarte scumpă, ridică de lângă ușă niște sacoșe de cumpărături și împinse o bucată de hârtie în direcția Laurei.

— Lista ei, îi zise, privind-o nimicitor. Te ocupi tu, bine?

— Da, mă ocup eu, zise Laura și se uită la Irene, care se strâmbă.

— Nu-i nevoie să mă conducă nimeni, spuse femeia și ieși grăbită din cameră, trântind ușa în urma ei.

Peste câteva clipe, Laura auzi încă o uşă trântită.

— Cine-i asta? întrebă ea.

— Carla, zise Irene, ridicând o sprânceană. Carla Myerson, sora prietenei mele, Angela.

— O prezenţă foarte plăcută, nu-i aşa? o întrebă Laura pe Irene făcându-i cu ochiul.

Irene îşi drese zgomotos glasul.

— În prezenţa Carlei, mă simt privită mereu de sus şi nu pentru că e mai înaltă. Vorbeşte cu mine de parc-aş fi proastă. O proastă bătrână. Ca şi cum m-ar învăţa să fac la oliţă.

Se opri, clătinând uşor din cap.

— Dar nu se cade să fiu aspră cu ea. Nu mă omor după ea, dar a trecut prin multe în viaţă. I-a murit sora şi apoi şi nepotul…

— O, da, zise Laura când îşi dădu seama. De asta mi s-a părut cunoscută — seamănă puţin cu el. La ochi, la gură, în felul în care îşi înclină bărbia când vorbeşte. O, Doamne, nu m-am gândit. Deci ea e mătuşa lui?

— Exact, spuse Irene, încruntându-se. Presupun deci că ai auzit ce a păţit Daniel? întrebă ea şi Laura încuviinţă.

— Mda. Mda, se poate spune şi aşa.

— Au dat peste tot la ştiri, nu? Dar încă n-au prins făptaşii…

— E prea devreme, cred, zise Laura şi îşi feri privirea, cercetând recunoscător lista pe care i-o dăduse Carla şi încruntându-se. E lista ta? Ţi-a scris-o ea?

Irene încuviinţă.

— A, da. N-am avut stare să mă gândesc ce-mi trebuie, aşa că s-a dus în bucătărie, s-a uitat prin dulapuri şi a dedus singură.

Laura dădu ochii peste cap.

— Müsli? Tu nu suporți müsli, ție îți plac fulgii de porumb cu nuci crocante.

— I-am spus, dar nu m-a ascultat, zise Irene.

— Orez sălbatic? Ce naiba… Iisuse Hristoase.

Laura rupse lista în bucăți și le aruncă în sus ca pe confetti.

— Știi ce-ar trebui să faci când ai nevoie de ceva? Să-ți notezi în telefon…

— Ah, dar nu pot să scriu pe drăciile astea, totul e prea mic, nu văd nici cu ochelarii și aproape tot timpul îmi schimbă cuvintele fără să mă întrebe și iese o păsărească.

— Nu, nu, protestă Laura. Nu trebuie să scrii nimic. Știi cum fac eu? Mă înregistrez. Am memoria praf, așa că atunci când vreau să fac un lucru sau să cumpăr ceva, folosesc reportofonul. Deci nu trebuie să scrii nimic, doar să vorbești în el.

Irene clătină din cap.

— O, nu, mersi. Nu știu cum funcționează. Și nici nu cred că am așa ceva pe telefon.

— Normal că ai.

Laura luă telefonul și glisă cu degetul pe ecran. Depistă aplicația de reportofon și apăsă pe ea.

— Fulgi de porumb cu nuci crocante, rosti răspicat, nu rahat de müsli.

Îi făcu lui Irene cu ochiul.

— După asta, poftim, poți să asculți ce-ai înregistrat.

— Fulgi de porumb cu nuci crocante, nu rahat de müsli, intonă telefonul.

— Ah, pare ușor, râse Irene. Mai arată-mi o dată.

După ce au încropit o listă nouă, Irene i-a spus Laurei să ia din geanta ei o bancnotă de 20 de lire. De obicei, Irene îi plătea 5 lire ca să-i facă piața, ceea ce

era o sumă generoasă, ținând cont că totul dura în jur de 15 minute, dar de data asta Laura se servi singură cu două bancnote de 20 de lire. Cheltui 14 lire, băgă restul în buzunar și aruncă bonul fiscal în drum spre casă.

În timp ce scotea cumpărăturile din sacoșe, Laura o puse pe Irene la curent cu situația ei — cum își pierduse cheia și fusese nevoită să spargă geamul ca să intre în apartament, cum se tăiase la braț și apoi își pierduse slujba. Lăsă deoparte povestea cu Daniel. Irene sigur nu voia să audă cum și-au tras-o, cum s-au certat și apoi a fost arestată.

— Îmi pare rău că nu am luat legătura cu tine mai devreme, îi spuse Laura după ce termină de pus cumpărăturile în dulap și îi pregăti o cană de ceai și o farfurie de fursecuri cu ciocolată. Dar nu mi-am văzut capul de griji, înțelegi?

Irene ședea în fotoliul ei preferat, iar Laura era sprijinită de caloriferul de la fereastră, cu picioarele întinse în față.

— N-am vrut să te las baltă.

— Of, Laura, clătină Irene din cap. Nu m-ai lăsat baltă, doar că mi-am făcut griji pentru tine. Dacă se mai repetă situația, te rog să mă anunți. Poate pot să te ajut.

Laura se gândi la banii pe care îi luase și se detestă. Ar trebui să-i pună înapoi. Să-i strecoare în poșeta lui Irene și apoi să-i ceară cu împrumut, așa cum ar face o persoană normală. Să-i ceară să o ajute, cum spusese Irene. Dar era deja prea târziu, nu-i așa? Geanta lui Irene era chiar lângă fotoliul ei, nu mai putea pune banii înapoi fără să observe. Și oricum, dacă a existat ocazia să ceară ajutor, tocmai o ratase, cu câteva secunde în urmă, când Irene se oferise să o sprijine.

Mai rămase o vreme, timp suficient pentru încă o ceașcă de ceai și câteva fursecuri, dar își pierduse tot apetitul; necinstea o paraliza, otrăvind totul.

Se scuză. Și plecă.

La ieșire, observă că ușa de la numărul 3 — casa Angelei Sutherland — era ușor întredeschisă. O împinse cu foarte mare grijă. Aruncă o privire înăuntru, văzu haina Carlei sprijinită de balustradă, poșeta scumpă atârnată de stâlpul central al scărilor și două sacoșe de cumpărături, una mare și una de pânză, trântite pe jos. Aruncate pur și simplu la întâmplare, la un pas de ușa deschisă de la intrare! Bogătanii dracului! Uneori, o caută cu lumânarea.

*

După ce se întoarse acasă, goli conținutul genții de pânză pe podeaua sufrageriei. Inima începu să-i bubuie când, pe lângă un fular vechi și amărât și un sacou Yves St Laurent decent, dar străvechi, dinăuntru se rostogoliră două cutiuțe îmbrăcate în piele. O luă pe prima, o cutie mov, și o deschise: un inel de aur cu o piatră mare, un rubin, după toate aparențele. În cea de-a doua cutie, ceva mai mare, maronie, găsi un medalion cu Sfântul Cristofor, tot din aur, și inițialele BTM gravate pe spate, alături de o dată: 24 martie 2000. Un cadou de botez, probabil? Nu pentru Daniel, inițialele nu se potriveau. Pentru un alt copil. Închise cutia. Păcat de gravura aia, se gândi ea, altfel ar fi reușit mai ușor să vândă medalionul. Dar dacă inelul era autentic, avea să ia ceva bani pe el.

Ce rahat de om era.

În bucătărie, își goli buzunarele și numără toți banii pe care îi avea pe lumea asta: 39 de lire și 50 de penny, dintre care 20 de lire le furase de la prietena ei, Irene.

Ce scursură hoață și mincinoasă devenise.

Laura ascultă înregistrările vocale de pe telefon, propria voce care îi reaminti să ia legătura cu primăria pentru ajutorul social pentru chirie, să vorbească (din nou) despre boiler cu administratorul clădirii, să dea telefon asistentei de la cabinetul medical să îi reînnoiască rețeta, să cumpere lapte, brânză, pâine, tampoane…

Opri înregistrarea, epuizată de perspectiva lucrurilor pe care trebuia să le facă, de obstacolele pe care le vedea ridicându-se deja în calea ei. Citi repede mesajele primite, de la băieți cu care vorbise sau răspunsuri la inițiative de-ale ei pentru care nu mai avea acum energia să le pună în practică. Ascultă mesajele vocale, unul o informare glacială despre asigurarea ei și al doilea de la terapeuta ei.

— Ai ratat două ședințe, Laura, dacă nu vii nici la următoarea va trebui să te scoatem din sistem, înțelegi? Nu-mi doresc așa ceva, pentru că, după părerea mea, am făcut progrese frumoase și te-am menținut la un nivel bun, echilibrat și ar fi păcat să aruncăm totul pe apa Sâmbetei, nu-i așa? Așa că aștept să ne vedem luni după-amiază, la ora 3 și, dacă nu reușești să ajungi, te rog să mă suni astăzi, pentru o reprogramare.

Laura se cufundă și mai adânc în scaunul ei, își masă ușor pielea capului cu vârful degetelor, strânse ochii și lăsă lacrimile să-i alunece pe obraji. Termină, termină, termină, își spuse ea încet. Fă bine și termină.

Fusese trimisă la psiholog după incidentul cu furculița. Terapeuta era o femeie destul de drăguță, cu fața îngustă și ochi mari, și îi amintea Laurei de o creatură din povești. I-a spus Laurei că ar trebui să nu mai reacționeze.

— Parcă trăiești ca și cum ai avea de luptat împotriva unor incendii, Laura. Treci încontinuu de la o criză la alta, așa că noi două trebuie să găsim o modalitate să punem capăt acestui tip de reacție, să vedem dacă putem concepe niște strategii…

Psihologii s-au priceput dintotdeauna la strategii: strategii prin care să îi oprească izbucnirile, să o împiedice să facă scandal, să nu-și mai iasă din minți. Să o învețe să stea puțin și să gândească, să nu mai acționeze greșit. Știi care-i problema ta, Laura? Iei decizii proaste.

Da, tot ce se poate, dar ăsta era doar un mod de a privi lucrurile, nu-i așa? Un altul era: Știi care-i problema ta, Laura? Ai avut un accident de mașină la zece ani, te-ai lovit cu capul de asfalt, ai suferit o fractură craniană, o fractură de bazin, o fractură compusă a femurului distal, o leziune traumatică cerebrală, ai stat douăsprezece zile în comă și trei luni în spital, ai trecut prin vreo șase intervenții chirurgicale dureroase, a trebuit să înveți din nou să vorbești. În plus, ai aflat, când încă erai pe patul de spital, că ai fost trădată de persoana pe care o iubeai cel mai mult pe lumea asta, care trebuia să te iubească și să te protejeze. Mai e de mirare că îți ieși repede din fire? Că ești furioasă?

C

ea care a scăpat cu viață

-

În locul în care ar fi trebuit să se afle zâmbetul ei, se ghicește o întrebare: încotro mergem? Acum, pe chipul ei nu mai există locul unde ar fi trebuit să se afle zâmbetul, pentru că acum chiar zâmbește și el nu mai e supărat, se gândește la ce se va întâmpla în curând, dorindu-și ca prietena ei să nu fi fost acolo, în spate, dar dacă nu se uită la ea și nu o bagă în seamă, poate va fi totul OK.

Nu-i place cum îl privește prietena ei. Îi amintește de maică-sa, pe care ar fi trebuit s-o uite cu totul, dar n-a reușit. Și maică-sa era urâtă. O mușcase un câine când era mică și trăncănea întruna despre asta. Avea o cicatrice la gură și buza răsfrântă, ca și cum te-ar fi privit batjocoritor, ceea ce și făcea de obicei.

Rănită trupește și sufletește, răcnea în permanență la el sau la taică-său și își dorea să fie la fel de nefericit ca ea și nu-l suporta când râdea, se juca sau era vesel.

Stai puțin. Iar se gândește la maică-sa. De ce nu reușește să și-o scoată din cap? E vina ăsteia, nu-i așa, a urâtei din spate, ea l-a făcut să se gândească la maică-sa. Își amintește de ea orice ar face — când e la volan, când încearcă să doarmă, să se uite la televizor, când este și el cu o fată și, cel mai grav, îl face să se simtă gol pe dinăuntru, ca și cum n-ar avea destul sânge în el. Îl face să nu mai fie în stare de nimic. Să nu mai vadă decât roșu în fața ochilor.

14

Irene era foarte îngrijorată pentru Laura. Se duse în bucătărie, își încălzi puțin niște fasole pe care s-o mănânce cu pâine prăjită (Carla nu ar fi fost de acord) și se gândi să o sune, să se asigure că era bine. Ea așa îi spusese („Scumpo! Doar știi că sunt OK!“), dar părea tulburată și neliniștită. Tocmai își pierduse slujba, era firesc să-și facă griji, nu? Dar mai era ceva. Astăzi, Laura păruse stânjenită în prezența ei, iar Irene n-o mai văzuse așa niciodată.

Nu că ar fi cunoscut-o de mult. Se știau doar de câteva luni, dar Irene se atașase repede de ea. Laura părea îngrozitor de sensibilă, de vulnerabilă, și Irene se temea pentru soarta ei. Pentru cineva atât de ușor de rănit, lumea putea fi un loc periculos. În plus, Irene ajunsese să se bazeze pe această tânără vulnerabilă, pentru că, fără Angela, rămăsese singură. Era conștientă, desigur, de riscul de a vedea în Laura un fel de înlocuitoare pentru Angela.

Semănau destul de bine, în felul lor: amuzante, bune la suflet și vizibil fragile. După părerea lui Irene, cea mai mare calitate a Angelei și a Laurei era că nu-și dădeau cu presupusul. Laura n-a presupus, pur și simplu, că Irene nu va fi în stare să învețe cum se folosește o nouă aplicație pentru mobil; Angela n-a presupus că Irene nu va fi interesată de cărțile lui Sally Rooney. Niciuna dintre ele n-a presupus că Irene nu va gusta un banc porcos (îi plăcea, dacă era unul bun). N-au presupus niciodată că era incapabilă fizic, limitată mintal sau dezinteresată de lume. Nu au privit-o așa cum făcea Carla, ca pe o babă enervantă și nebună.

Irene avea optzeci de ani, dar nu se simțea de optzeci de ani. Și asta nu pentru că era, făcând abstracție de glezna scrântită, o femeie spirituală și cochetă, ci pentru că îi era imposibil să se simtă de optzeci de ani. Nimeni nu se simte de optzeci de ani. Dacă se gândea bine, lui Irene i se părea că are în jur de treizeci și cinci de ani. Hai, patruzeci. Era o vârstă bună, nu? La vârsta aia, știi pe ce lume ești. Nu ești senil sau nesigur pe tine și nici n-ai avut încă timp să devii insensibil, de neînduplecat.

Adevărul era că, sufletește, te simțeai diferit și, în vreme ce oamenii care te știau de-o viață te priveau probabil la fel, numărul oamenilor noi care ar fi putut să te prețuiască personal, sufletește, și nu să vadă în tine o colecție de slăbiciuni

specifice vârstei era destul de limitat.

Iar Irene nu prea mai avea în jur mulţi oameni care s-o ştie de-o viaţă. Aproape toţi prietenii ei vechi, ai ei şi ai lui William, se mutaseră din oraş, mulţi dintre ei cu ani în urmă, ca să fie mai aproape de copii sau nepoţi. La vremea aceea, pe Irene nu a deranjat-o prea mult treaba asta, pentru că, având-l pe William, nu se simţise în niciun caz singură vreodată. Apoi brusc, într-o dimineaţă însorită de martie, în urmă cu şase ani, William a plecat să-şi cumpere ziarul şi nu s-a mai întors; a avut un atac de cord şi a picat din picioare la standul de ziare. Irene crezuse că era zdravăn ca un taur, că va trăi veşnic; la început, a simţit că moare şi ea din cauza şocului, dar apoi sentimentul s-a atenuat şi s-a instalat durerea, ceea ce era şi mai rău.

Cineva trânti o uşă şi Irene tresări. Se auzise de alături. Irene era foarte familiarizată cu sunetul aparte pe care-l făcea uşa din faţă când era trântită. Se chinui să se ridice şi se aplecă să se uite pe fereastră, dar nu zări pe nimeni. Fusese Carla, probabil, care Dumnezeu ştie ce făcea. Angela murise de două luni, dar Carla venea în continuare în fiecare zi, ca să „trieze lucrurile“, deşi Irene nu reuşea să-şi imagineze ce mai putea tria — Angela nu avusese prea multe. Carla şi Angela proveneau dintr-o familie bogată, dar se pare că mare parte a averii ajunsese cumva la Carla. Angela avea casa, bineînţeles, dar nimic altceva. Trăia modest, lucrând ca editor şi redactor independent. Rămăsese însărcinată foarte tânără, ăsta era adevărul; tatăl copilului era unul dintre profesorii ei din facultate. Fusese o aventură nefericită, o sarcină neaşteptată şi viaţa Angelei fusese dată complet peste cap. Irene înţelegea că nu-i fusese uşor, că se luptase foarte mult să facă faţă problemelor financiare, să-şi crească băiatul şi să-şi înfrunte demonii.

Lumea îşi imaginează că, dacă nu ai copii, nu eşti împlinit, dar se înşală. Irene şi William îşi doriseră copii. Nu reuşiseră, însă Irene tot dusese o viaţă bună. Avusese un soţ iubitor, o slujbă la recepţia unui cabinet stomatologic care i-a plăcut mai mult decât ar fi crezut vreodată, şi lucrase ca voluntară pentru Crucea Roşie. Mergeau la teatru şi în vacanţe în Italia. Ce era greşit în asta? I-ar fi plăcut să aibă mai mulţi bani, sinceră să fie. Dar viaţa ei încă nu se terminase, indiferent ce credea lumea; nu era în anticamera morţii. Mai avea de vizitat Villa Cimbrone din Ravello, şi Positano, unde se filmase Talentatul domn Ripley. A, şi Pompei!

Irene citise într-un ziar că femeile necăsătorite şi fără copii sunt cele mai fericite persoane din lume. Înţelegea de ce, pentru că erau multe avantaje ale acestui tip

de libertate: să nu dai socoteală nimănui, să trăiești exact după bunul-plac. Numai că, după ce te îndrăgostești, nu mai poți fi cu totul liber, nu-i așa? Deja e prea târziu.

După moartea lui William, Irene a căzut într-o pasă proastă. Depresie, cum i se spune acum, deși când era ea mai tânără se spunea doar că ești prost-dispus. Angela îi spunea Câinele Negru. În tinerețe, Irene primise rareori vizitele câinelui. Uneori se ducea în pat, alteori se chinuia să lupte cu el. Stările astea o cuprindeau din senin, declanșându-se câteodată dintr-un motiv de tristețe evident (de exemplu, când a pierdut sarcina pentru a treia și ultima oară), deși alteori apăreau din senin, în zile cât se poate de luminoase. A reușit să rămână mereu pe linia de plutire pentru că William nu a lăsat-o la greu. William a salvat-o de fiecare dată. Și apoi, după dispariția lui William, ca printr-un miracol, a apărut Angela.

În 2012, anul în care murise William, Crăciunul venise pe nesimțite pentru Irene. Reușise, nu se știe cum, să nu remarce apariția treptată pe rafturile magazinelor a decorațiunilor și a mâncărurilor festive, să nu audă colindele enervante, și apoi s-a trezit brusc că venise gerul, era decembrie și lumea căra pe alee brazi.

Irene primise invitații — de la prietena ei Jen, care se mutase la Edinburgh împreună cu soțul, și de la o verișoară pe care abia o cunoștea și care locuia în Birmingham, dacă îți venea să crezi —, dar le-a refuzat fără să le acorde nici cea mai mică atenție. Nu putea face față unei călătorii de Crăciun, a spus ea, ceea ce era parțial adevărat, deși adevăratul motiv pentru care simțea că trebuia să rămână acasă era că, dacă nu petrecea atunci Crăciunul singură, primul Crăciun fără William avea să fie cel de anul viitor, sau următorul. Toate Crăciunurile, pentru tot restul vieții ei, aveau să fie fără William. S-a gândit că mai bine termină de-acum cu povestea asta.

Angela, care era sensibilă la astfel de lucruri, a zis că Irene ar putea să treacă pe-acolo măcar în seara de Ajun.

— Daniel și cu mine comandăm curry de la Delhi Grill, i-a spus ea. Au niște cotlete de miel delicioase. Nu vrei să vii și tu?

Irene i-a răspuns că totul suna, într-adevăr, foarte promițător. În după-amiaza zilei de 24 decembrie, a mers la coafor și la manichiură, după care a cumpărat niște mici cadouri: un exemplar din Iepurele cu ochi de chihlimbar pentru

Angela și un voucher la un magazin de bricolaj pentru Daniel.

Când s-a întors acasă, abia apucase să lase cumpărăturile jos, că a auzit un zgomot absolut bizar, un fel de geamăt, aproape ca un muget. Sunetul acela ciudat, animalic, a fost întrerupt brusc de un altul: un obiect făcut țăndări, un pahar sau un vas de porțelan. Apoi a urmat un zbieret:

— Nu te mai suport! E ora 4 după-masa și uită-te la tine. Uite în ce hal ești! Iisuse!

Glasul lui Daniel era pițigăiat și gâtuit, ca al unui om ajuns la capătul răbdării; glasul Angelei semăna cu al cuiva care trecuse de mult de faza asta.

— Ieși afară! urlase ea. Ieși odată afară… bastardule. Doamne, cât mi-aș dori…

— Ce? Ce ți-ai dori? Hai! Spune! Ce ți-ai dori?

— Să nu te fi născut vreodată!

Irene l-a auzit pe Daniel cum coboară valvârtej scările și trântește ușa de la intrare atât de tare, că făcuse să se cutremure aproape tot șirul de case. L-a văzut pe geam cum trece vijelios, palid la față, cu pumnii strânși. Peste câteva clipe, a ieșit din casă și Angela, împleticindu-se de beată ce era. La propriu — Irene a fost nevoită să coboare și s-o ajute să se ridice de pe jos. Reușise — într-un fel, după o grămadă de mângâieri, și lingușiri, și muncă de convingere mai blândă și apoi nu chiar așa de blândă — s-o ducă în casă și s-o bage în pat.

Angela trăncănea întruna, mormăind în barbă, abia auzit. Irene reuși totuși să înțeleagă ceva:

— Toți mi-au zis să scap de el, știi? N-am ascultat. N-am ascultat. Of, de-aș fi avut norocul tău, Irene.

— Norocul meu? repetă Irene.

— Să fiu stearpă.

Irene și Angela s-au revăzut abia a doua zi de Crăciun. Angela a venit în vizită cu o carte (o colecție de povestiri ale lui Shirley Jackson) și o cutie de bomboane de ciocolată, ca să se scuze pentru cina ratată.

— Îmi pare rău, Irene, i-a spus. Mă simt îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor, dar… chestia este că m-am certat cu Daniel…

Nu părea să-și mai aducă aminte cum căzuse sau ce zisese după aceea. Irene era încă supărată și o bătea gândul să-i amintească Angelei ce spusese, să-i explice cât de mult o afectase. Probabil că Angela a observat ceva pe chipul lui Irene sau poate și-a amintit frânturi din cele întâmplate, pentru că a roșit brusc, a părut rușinată și i-a zis:

— Nu sunt așa, de fapt. E de la băutură.

A oftat scurt și dureros.

— Știu că asta nu-i o scuză.

A așteptat câteva clipe și, pentru că n-a primit niciun răspuns, a făcu un pas înainte și a sărutat-o ușor pe Irene pe obraz. Apoi s-a întors cu spatele și a pornit spre ușă.

— La naștere, a zis ea cu mâna pe clanță, când îi ții în brațe, îți imaginezi un viitor glorios, de aur. Nu te gândești la bani, la succes, la celebritate sau ceva de genul acesta, ci la fericire. Pur și simplu la fericire! Poate să ia foc universul, numai să fie copilul tău fericit.

15

Carla stătea, zăpăcită, în bucătăria Angelei, care era aproape goală, cu excepţia unui ceainic străvechi aflat pe blatul de lângă aragaz. Îi zbârnâia telefonul mobil; zbârnâia şi nu se mai oprea. Nu catadicsi să se uite la el — era fie Theo, fie poliţia, şi nu avea dispoziţia necesară să stea de vorbă nici cu unul, nici cu altul. Discutase deja la telefon cu agentul imobiliar ca să scoată casa la vânzare, astfel încât să prindă sezonul propice de la sfârşitul primăverii. Constatase că simpla conversaţie — cu agentul, cu Irene de alături — era aproape copleşitoare.

Deschise dulapurile de deasupra chiuvetei şi apoi le închise la loc, verifică sertarele de dedesubt. Toate erau goale. Ştia că erau goale. Ea le golise. Ce naiba făcea? Căuta ceva. Dar ce? Telefonul? Nu, era în buzunar. Sacoşa de pânză! Unde a pus sacoşa de pânză?

Se întoarse în hol şi văzu că lăsase uşa deschisă. Iisuse. Chiar că îşi pierdea minţile. Trânti zgomotos uşa cu piciorul. Se întoarse cu spatele şi rămase locului fără niciun rost, uitându-se la peretele de lângă uşa bucătăriei, unde se vedea urma unui tablou. Oare ce fusese atârnat acolo? Nu-şi amintea. Dar ce conta? Ce făcea, de fapt? Pentru ce venise?

Zăpăceala asta era ceva nou. O punea pe seama lipsei de somn, care era considerată o formă de tortură, pentru că te storcea de putere. Îşi aminti vag că mai trăise cândva această senzaţie, imediat după naşterea lui Ben. Doar că atunci starea de confuzie fusese sufocată de bucurie, de parcă ar fi fost drogată. Acum parcă era sedată. Sau băgată sub apă. Un sentiment care semăna mai degrabă cu cele trăite după moartea lui Ben.

Carla intră din nou în bucătărie, se opri lângă chiuvetă şi privi în stradă; se aplecă, îşi lipi capul de geam şi zări o fată — cea pe care o cunoscuse la Irene — care tocmai dispărea din vedere. Avea un mers ciudat fata asta. Era ceva în neregulă cu ea. Un aer perfid. Drăguţă, dar agresivă. Uşuratică, fără discuţie. Îi amintea Carlei de tânăra acrobată despre care scriseseră toate ziarele acum câţiva ani că-şi omorâse prietena. Sau n-o omorâse ea, până la urmă. Se întâmplase parcă prin Franţa. Nu, în Italia. Perugia, asta era. Isuse, de ce naiba se gândea acum la aşa ceva? Nu ştia aproape nimic despre fata asta — de fapt, singurul lucru pe care îl ştia despre ea era că în timpul liber ajuta o bătrână să-şi cumpere

de mâncare. Și ea, gata, o considerase deja o membră a familiei Manson.

Telefonul începu din nou să-i zbârnâie în buzunar, ca o insectă furioasă prinsă într-un borcan, și Carla scrâșni din dinți. Îl ignoră. Ceai, se gândi ea. Am să-mi fac o ceașcă de ceai. Cu mult zahăr. Se întoarse și puse ibricul la fiert. Deschise dulapul de deasupra chiuvetei. La fel de gol. Of, pentru numele lui Dumnezeu.

Stinse imediat focul și urcă încet scările; era epuizată și își simțea picioarele ca de plumb. Când ajunse la etaj, se opri, se întoarse pe călcâie, se așeză pe jos și privi spre ușa de la intrare, la spațiul de pe podea, de lângă calorifer, unde fusese cândva un mic covor Qashqai. Alături de ea, în capul scărilor, mocheta era ruptă într-un loc. Trase de ea, urmărind cu degetul despicătura de vreo doi sau trei centimetri lungime. Uzată și sfâșiată. De pe vârful nasului i se scurse o lacrimă. Uzată și sfâșiată, Angie, se gândi ea. Cam asta rezumă totul.

Se ridică, își șterse lacrimile și se duse direct în fosta cameră a lui Daniel, care se afla în fundul casei și care era goală, cu excepția patului de o persoană vechi și a șifonierului cu ușa stricată, pe care firma de curățenie refuzase să-l ia. Puse caietul pe care îl purta cu ea deasupra teancului de hârtii din fundul șifonierului și închise ușa cât putu de bine. Apoi scoase din buzunar lesa câinelui și lăsă haina să-i alunece de pe umeri. Închise ușa dormitorului și agăță lesa în cuier, trăgând zdravăn de ea. O lăsă acolo, deschise iar ușa și străbătu încet, fără grabă, coridorul care ducea spre camera Angelei, mângâind tencuiala pereților cu vârful degetelor.

După ce Angela l-a trimis pe Daniel la internat, Carla a început s-o viziteze tot mai rar, până când, într-o zi, vizitele au încetat cu totul. Nu a existat un motiv anume — sau, mai bine zis, n-a fost un singur motiv; și-a dat pur și simplu seama că nu mai suporta. Gata cu așa-zisele cursuri de yoga.

Anii au trecut. Apoi, la vreo șase sau șapte ani după moartea lui Ben, Carla a fost trezită în toiul nopții de un telefon, la o oră menită parcă pentru veștile telefonice îngrozitoare. I-a trebuit o vreme până să răspundă, până să se dezmeticească din somnul provocat de pastile.

— Aș putea vorbi, vă rog, cu Carla Myerson? a întrebat o voce de femeie.

Carla încremenise — Theo era în Italia, la o fermă izolată din Umbria, unde încerca să scrie ceva și oamenii de acolo erau niște șoferi cumpliți. Theo, care, la rândul lui era un antitalent la volan, simțise parcă nevoia să li se alăture.

— Doamnă Myerson, ați putea veni până la secția de poliție Holborn? Nu, nu, totul este în regulă, dar avem aici… o domnișoară, Angela Sutherland, sora dumneavoastră, nu? Da, nu are nimic, doar că… a băut cam mult și a dat de necaz, trebuie să o ia cineva. Credeți că puteți veni?

Carla a chemat un taxi, s-a îmbrăcat la repezeală și a ieșit în ploaia rece londoneză, nesigură dacă să fie îngrozită sau furioasă.

Secția de poliție era liniștită și puternic luminată. În zona de așteptare, o femeie stătea singură, plângând încet și spunând:

— Nu vreau decât să-l văd. Să știu că e bine.

Femeia de la recepție, probabil aceeași cu care vorbise la telefon, a dat din cap spre Carla.

— Conjugală, i-a zis ea, arătând spre femeia care plângea. O bate soțul, ne cheamă, după care se răzgândește și nu mai vrea să depună plângere.

Își dăduse ochii peste cap.

— Cu ce te pot ajuta, draga mea?

— Am venit s-o iau acasă pe Angela Sutherland. E sora mea. Mi s-a spus că este aici.

Femeia a verificat în calculator și a încuviințat, apoi a chemat pe cineva dintr-o încăpere din spatele biroului ei.

— Vrei s-o aduci aici pe doamna Sutherland, te rog, John? Da, a sosit sora ei.

După care s-a întors spre Carla.

— A băut cam mult și a făcut scandal în stația de taxiuri.

— Scandal?

Femeia a încuviințat iarăși.

— A agresat un bărbat care aștepta la coadă și care, foarte probabil, și-a căutat-o, dar, în fine, sora dumneavoastră a fost extrem de gălăgioasă, iar când unul dintre

taximetriști a încercat să intervină, a sărit și la gâtul lui. El a chemat poliția și, când au sosit colegii mei, i-a făcut în toate felurile.

— Isuse.

Carla era îngrozită.

— Dumnezeule, îmi pare rău… N-am… n-am auzit să se fi comportat vreodată așa, nu e genul ei, de fapt… e foarte civilizată.

Femeia i-a zâmbit.

— Ei bine, băutura te face neom, nu-i așa? Dar dacă vă consolează cu ceva, să știți că și ea pare stânjenită de ce a făcut. Și cum n-a depus nimeni plângere, nu e nicio tragedie.

S-a aplecat și a spus mai încet:

— Cred că a tras o sperietură, ca să fiu sinceră.

Amintirea copleșitoare din noaptea aceea a Carlei era de rușine. Rușinea de a fi sunată la miezul nopții ca să vină să o ia pe beția și zurbagia de soră-sa, inhibată de jena de a vedea ce a ajuns Angela în absența ei. Scofâlcită, cu privirea goală, cu obrajii împăienjeniți de vene și umerii lăsați.

— Angela!

— Iartă-mă, Cee, i-a zis ea în șoaptă, cu ochii în pământ. Îmi pare rău, dar nici măcar nu-mi mai amintesc ce-am făcut. Mi-au zis că am țipat la niște oameni, că i-am înjurat, dar… nu mai țin minte.

Au stat una lângă alta în taxiul negru care le-a dus acasă la Angela. Niciuna dintre ele n-a scos vreo vorbă, dar Carla a cuprins-o pe sora ei pe după umerii slabi și a ținut-o lipită de ea. Senzația a umplut-o din nou de rușine: era ca și cum ar fi îmbrățișat un copil, ca atunci când era mică — mică, aprigă și amuzantă. Enervantă. Parcă trecuseră secole de-atunci. Secole de când o iubise și fuseseră cele mai bune prietene. Carla începuse să plângă.

Când au ajuns în Hayward’s Place, încă plângea. Încă plângea când i-a plătit taximetristului, când și-a condus sora până la ușă, când a văzut mizeria din casă

şi a simţit mirosul rânced de umezeală şi scrum.

— Încetează, te rog, i-a zis Angela în timp ce urca scările. Încetează, pentru Dumnezeu.

Carla a auzit-o cum dă drumul la apă în cadă. A pregătit un ceai — ceai negru, în frigider nu era lapte, de fapt nu era nimic acolo în afară de o bucată de brânză uscată şi o sticlă deschisă de vin alb. A umplut două căni, a urcat la etaj şi s-a aşezat pe scaunul WC-ului, în timp ce sora ei stătea cufundată în cadă.

— Nici măcar n-am vrut să mă îmbăt, i-a zis Angela.

Stătea în capul oaselor, tamponându-şi încet cu o cârpă genunchii însângeraţi. Carla vedea cum i se mişcă omoplaţii, care ameninţau parcă să-i iasă prin piele.

— Am băut două pahare, poate trei? Oare s-a mai întâmplat ceva în pub după asta? Era o petrecere de serviciu, ştii? Nu m-a văzut nimeni, cred. În staţia de taxiuri. Dumnezeule, sper că nu m-a văzut nimeni. S-a întâmplat totul pe neaşteptate. Acum eram bine, sănătoasă şi apoi… m-am trezit cu bărbatul ăsta aplecat deasupra mea, făcându-mă beţivă…

Parcă nu-ţi aminteai de staţia de taxiuri, îşi zisese Carla. Dar cu voce tare a spus:

— Eşti cumplit de slabă, Angie. Ai mâncat ceva înainte să ieşi în oraş?

Angela a ridicat din umeri.

— De când… eşti aşa?

Angela a privit-o peste umăr, indiferentă.

— Aşa cum?

Se întorsese cu faţa spre perete şi râcâise o pată de mucegai dintre rosturile faianţei.

Carla a ajutat-o să iasă din baie, i-a dat un paracetamol din poşeta ei şi a găsit nişte antiseptic în dulăpiorul din baie, cu care i-a curăţat tăieturile. A dus-o în pat, apoi s-a întins lângă ea, ţinând-o de mâna rece şi mângâindu-i degetele.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că situaţia s-a agravat, a zis ea. Ar fi trebuit să știu.

Ar fi trebuit să te iert, își spusese. Ar fi trebuit să te iert până acum.

Au adormit amândouă.

Angela se trezise după câteva ore, cu un țipăt în gât. Carla a tresărit speriată.

— E aici? a șoptit Angela.

— Cine să fie? Cine? Angela, despre cine vorbești? Cine să fie aici?

— Ah. Nu, nu știu. Cred că am visat ceva.

S-a întors cu fața la perete și Carla a închis ochii, încercând să adoarmă la loc.

— Știai că am avut pe cineva? a întrebat-o șoptit Angela.

— Oo. Serios? N-am știut. S-a întâmplat ceva? V-aţi despărţit?

— Nu, nu. Nu acum, a răspuns Angela pocnind din buze. Atunci. Am avut pe cineva atunci. Nu ți-am spus niciodată, așa e? Era însurat. Venea câteodată la mine acasă.

— Angie.

Carla a cuprins-o de mijloc, trăgând-o mai aproape.

— Despre ce vorbești?

— În Lonsdale Square, i-a răspuns Angela.

Carla și-a retras mâna.

— Când stăteam cu Daniel în Lonsdale Square, după ce a murit tata, am avut o relaţie cu cineva. În noaptea dinainte… în noaptea dinaintea accidentului, fuseserăm împreună în birou. Ne-am uitat la un film pe ecranul de acolo, îl mai ții minte?

Ecranul de proiecţie instalat de tatăl lor ca să vadă filme acasă.

— Am băut câteva pahare și… în fine. Am crezut că băieții dormeau, dar Daniel era treaz. A coborât și ne-a surprins.

Respirația Angelei era lentă și neregulată.

— A fost foarte supărat, Cee… atât de furios, că nu reușea să se calmeze. I-am spus — prietenului meu — să plece. I-am spus să plece și apoi l-am dus pe Dan la etaj. Mi-a luat mult timp să-l calmez, să-l adorm. Apoi m-am dus la culcare. M-am băgat direct în pat. Nu m-am mai întors jos, în birou. N-am mai apucat să mă întorc, să închid ușa…

— Angie, a întrerupt-o Carla, te rog. Nu face asta. Noi am știut tot timpul — eu am știut tot timpul — că tu ai lăsat ușa deschisă. Era…

— Da, zise Angela încetișor. Da, normal că ai știut. Normal.

16

-

Laura îşi lipi telefonul de ureche şi ridică umărul drept, ca să-l poată ţine aşa. Era în baie, căuta în dulăpiorul de medicamente un antiseptic pentru tăietura de la braţ. În chiuvetă, înmuiată şi cu cerneala întinsă, se afla o scrisoare pe care o primise de dimineaţă şi prin care era informată despre schimbarea datei audierii în cazul cu furculiţa. În timp ce dădea jos sticluţe de pe rafturi şi le arunca în chiuvetă, peste scrisoare, izbucni în râs.

— Furculiţa? Furculiţa, furculiţa, furculiţa! Furculiţa e o diversiune!

Începu să râdă şi mai tare de conexiunea pe care o făcuse în minte. Poate că era o furculiţă de peşte? (Ba nu, de fapt era o furculiţă pentru antreuri, iar ea ştia foarte bine.)

Dădu drumul telefonului, îl prinse în mână şi se uită la ecran ca să-şi aducă aminte cu cine stătea de vorbă. Apelul era în aşteptare: asta era; voia să stea de vorbă cu ăia de la tribunal, să le spună că data pe care i-o propuneau ei nu-i convenea. Era ziua mamei ei atunci. Poate luau prânzul în oraş! Izbucni şi mai tare în râs. Râdea de ea însăşi. Când a mai scos-o maică-sa în oraş la prânz?

Poate reuşeşte să le explice totuşi. Poate reuşeşte să-l lămurească pe cel care va răspunde la un moment dat la telefon cum a fost povestea cu furculiţa. Poate apucă să-şi spună varianta şi poate o înţeleg. Era o poveste simplă, le-o mai spusese de nenumărate ori, în diverse forme: poliţiei, avocatului din oficiu, terapeutei (Trebuie să dezvoltăm nişte strategii, Laura, să-ţi controlezi furia), Mayei de la spălătorie.

Să le-o mai spună o dată!

Se întâmplase într-un bar, nu departe de locul unde se afla acum. Era foarte târziu, ea era foarte beată şi dansa, încet, singură. Încurajată, poate, de cei câţiva oameni care se adunaseră să o privească, a interpretat, lent şi spontan, un striptease destul de profesionist. În mijlocul acestui spectacol, fără să ceară permisiunea, un tânăr de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu o barbă agresivă — şi el beat, dar mai puţin beat decât ea —, a înaintat, s-a apropiat de ea, a întins mâna şi a strâns-o cu putere de sânul stâng.

Prietenii lui au ovaționat și ceilalți au izbucnit în râs, cu excepția unei fete care a spus:

— Morții mă-sii.

Laura și-a ieșit din ritm; s-a împiedicat, cât pe ce să cadă pe spate, și s-a prins de bar ca să-și mențină echilibrul. Lumea a început să râdă și mai tare. Deodată, orbită de furie, a sărit peste tejghea, căutând o armă. A dat întâmplător peste o furculiță cu doi dinți, folosită de obicei pentru măsline, a înșfăcat-o și s-a năpustit în față. Bărbatul a lăsat umărul în jos, s-a ferit spre dreapta, a bătut aerul cu stânga, s-a agățat de bar cu mâna dreaptă și, profitând de ocazie, ea l-a înjunghiat, i-a înfipt furculița chiar în mijlocul palmei. Furculița a intrat mult în carne, ca în brânză, și a rămas înfiptă acolo.

A urmat o încăierare serioasă, cu smucituri și îmbrânceli, în timp ce tânărul urla de durere. Până la urmă, au intervenit bodyguarzii. Unul dintre ei a acoperit-o cu haina lui pe Laura, care era pe jumătate despuiată, și a dus-o în spatele barului.

— El ți-a făcut asta, scumpo? a întrebat-o. Te-a atacat cumva? El te-a dezbrăcat?

Laura a clătinat din cap.

— Eu m-am dezbrăcat, i-a spus. Dar apoi m-a strâns de sân! M-a apucat de sân!

Au chemat poliția și, în timp ce așteptau, cei doi protagoniști — bărbatul cu furculița în mână și femeia pe jumătate dezbrăcată, cu o geacă de bodyguard pe umeri — au fost obligați să stea aproape unul lângă altul.

— Dementa dracului, mormăia bărbatul încontinuu. E dementă, la dracu’. Vrea la pârnaie.

Încerca să scoată o țigară din pachet cu o singură mână, dar pachetul îi tot cădea pe jos, spre amuzamentul bodyguarzilor.

— Oricum n-ai voie să fumezi aici, i-a spus bodyguardul fără geacă.

Între timp, Laura n-a scos niciun cuvânt — haosul declanșat o făcuse să-și vină în fire, o speriase.

— Ai belit-o, javră nebună, pricepi? O să te bage la pârnaie pentru agresiune.

În momentul acela, Laura, s-a întors spre el și i-a răspuns:

— Ba nu-i adevărat. M-am apărat.

— Ce dracu’ zici că ai făcut?

— Când ți-am dat eu voie să mă atingi? l-a întrebat Laura. Tu m-ai atacat. Tu ai pus mâna pe mine.

Bărbatul rămase cu gura căscată.

— Ți-ai scos țâțele pe-afară, demento!

— Da, știu, dar când ți-am zis eu că poți să pui mâna pe mine?

— Are dreptatea ei, spuse bodyguardul.

Băiatul cu furculița cârâi fără să-i vină să creadă.

Laura zâmbi dulce.

— Mersi, zise ea.

— Mda, continuă bodyguardul, ai și tu dreptatea ta, scumpo, dar orișicât. Nu poți să ataci oamenii cu furculița. E cam disproporționat gestul totuși, nu crezi?

Laura se privi lung în oglindă. Era tot în baie, cu telefonul la ureche. Nu se auzea nimic la celălalt capăt al telefonului. Nu zicea nimeni nimic. Nu asculta nimeni. Laura luă mobilul de la ureche, butonă pe ecran și căută numărul maică-sii. Ascultă bipul bine-cunoscut și o voce feminină care îi spunea: Nu aveți credit pentru acest apel. Puse telefonul pe marginea rezervorului toaletei. Încercă să-și zâmbească în oglindă, dar mușchii feței parcă nu-i mai funcționau cum ar fi trebuit. Nu reuși decât să se schimonosească la urâțenia și singurătatea ei.

17

Theo bătu din nou la ușa Angelei, mai tare de data asta.

— Carla? Eşti acolo?

Avea o urmă de încordare în glas; dispoziția îi oscilase toată dimineața între iritare şi panică. Nu mai reuşea să dea de Carla de două zile — nu-i răspundea la mesaje şi, chiar dacă era acasă, nu-i deschidea uşa. Aşadar, era iritat: pentru că ea făcea uneori aşa, dispărea în ceață fără să se gândească la consecințe, fără să-i pese câte griji îşi fac alții pentru ea — mai cu seamă, el. Odată, a dispărut o săptămână întreagă. În cele din urmă, s-a dovedit că fusese în Franța, dar n-a vrut să spună cu cine.

Pe de altă parte, panică. Sora ei murise. Daniel, la fel. Şi peste o săptămână era ziua de naştere a lui Ben. Ar fi fost ziua lui, dacă trăia. Ar fi împlinit optsprezece ani. Micuţul lor, ajuns om mare. Adult cu acte în regulă. Ar fi discutat despre plecarea la facultate, ar fi adus acasă fete. Sau băieți. Îl durea sufletul când se gândea cum ar fi evoluat el, cum ar fi evoluat ei, dacă n-ar fi fost accidentul.

Dacă n-ar fi existat Angela.

Theo fusese acasă la Carla, fusese la cimitir, le sunase pe prietenele ei. Dacă nu o găsea nici aici, poate că trebuia să sune la poliție. Îi trecuse prin minte de mai multe ori că s-ar putea să fie deja la poliție. Că s-ar putea să stea chiar acum într-o sală de interogatoriu, să răspundă la întrebări. Pentru că dacă lui i-au luat amprentele şi i-au prelevat mostre de ADN, atunci au făcut acelaşi lucru şi cu ea, nu? Şi cine ştie ce-ar fi putut să descopere?

Bătu încă o dată în uşă, şi mai tare, şi strigă disperat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Carla, lasă-mă să intru!

Zări cum se întredeschide uşa casei de-alături, iar o bătrânică îşi strecoară chipul zbârcit prin crăpătură.

— Nu-i nimeni acolo, rosti scurt. E goală casa.

Vecina băgăcioasă. Carla îi pomenise de ea; Theo nu-i mai reţinea numele. Îi zâmbi radios.

— Ah, bună. Îmi pare tare rău că vă deranjez, spuse el, îndepărtându-se de uşa Angelei şi mergând spre bătrână. O caut pe soţia mea. Carla Myerson? Sora Angelei. Mă întrebam dacă n-aţi văzut-o cumva…?

Bătrâna miji ochii.

— Carla? repetă el tare pronunţând clar cuvintele.

Femeia se încruntă. Poate nu era chiar în toate minţile.

— Lăsaţi, nu-i nimic, zise el, zâmbind din nou. Nu vă faceţi griji, nu contează.

— Dumneata, zise bătrâna brusc, deschizând uşa şi întinzând spre el un deget noduros. Dumneata erai. Firește! Ar fi trebuit să te recunosc.

— Poftim? întrebă Theo.

— Aşteaptă aici, spuse ea. Să nu pleci.

Şi dispăru în hol, lăsând uşa larg deschisă.

Theo rămase locului preţ de o clipă, neştiind ce să facă. Se uită în susul şi-n josul aleii şi strigă:

— Alo? Doamnă… hmm…

Cum o chema? Babă senilă, parcă îi spusese Carla. Intră în holul întunecat şi aruncă o privire în treacăt la tablourile de pe pereţi: gravuri ieftine, scene navale. Poate soţul ei era pasionat de nave? Făcu încă un pas înăuntrul casei.

Deodată, din întuneric, îşi făcu apariţia bătrâna, iar el tresări. Femeia miji din nou ochii, privindu-l prin ochelarii pe care şi-i pusese pe nas.

— Chiar dumneata eşti! Ai mai fost pe aici. Te-am văzut pe alee, cu Angela.

— Hm, nu… eu…

— Da, da, dumneata eşti. Poliţistul m-a întrebat cine era bărbatul ăla şi n-am

reuşit să-i spun, nu te-am recunoscut pe moment sau nu mi-am amintit, dar dumneata erai. Ai fost aici, cu Angela. Ai făcut-o să plângă.

— Ba nu, spuse Theo categoric. Mă tem că mă confundaţi, adăugă el şi se întoarse cu spatele, pornind repede spre alee.

— Aveai un câine cu dumneata! strigă bătrâna în urma lui. Un cățeluș.

Theo străbătu aleea cu pas alert, coti şi apoi o luă drept spre Sekforde Arms. Îşi comandă un whisky. Îl bău repede şi ieşi să fumeze. Încălcase regulile: fără băuturi alcoolice înainte de 6 seara, iar ţigările erau interzise potrivit propriului lui cod. Totuşi. Avea circumstanţe atenuante, se gândi el, strivind ţigara fumată pe jumătate în scrumieră şi întorcând privirea spre Hayward’s Place, ca şi cum bătrâna s-ar fi putut lua după el.

Se întrebă dacă femeia o să-i spună Carlei. Oare îi va spune că l-a văzut azi sau că îl mai văzuse şi înainte? Iisuse Hristoase. Intră înapoi în pub şi, ridicând un deget spre tânăra din spatele tejghelei, îşi mai comandă un pahar. Barmaniţa ridică o sprânceană, aproape imperceptibil. Aproape. Vezi-ţi de treaba ta, ar fi vrut el să-i spună. Fata îi puse al doilea pahar în faţă, zâmbind:

— Poftiţi.

Poate doar îşi imaginase el că ridicase din sprânceană. Poate că era paranoic.

Poate că era paranoic şi în legătură cu bătrâna. Şi dacă îi spunea ceva Carlei, ce? Ar fi crezut-o? Doar un paranoic se putea gândi că bătrâna va fi luată în serios; Carla parcă spusese despre ea că-i lipseşte o doagă, nu? Nu asta spusese?

Şi totuşi. Dacă o credea? Ce-o să-şi imagineze? Dacă afla că luase legătura cu Angela, ce reacţie ar fi avut Carla? Imposibil de spus. Theo o cunoştea de aproape treizeci de ani şi tot nu era sigur cum va reacţiona de la caz la caz. Ştia însă ceva: el îi iertase toate greşelile şi va continua să o facă, totdeauna. Dar nu era nicidecum sigur că şi ea va face la fel.

Scoase mobilul din buzunar şi o sună din nou pe Carla. Tot nu răspunse. Era tentat să-şi mai comande o băutură, dar efectul ameţitor al primului pahar era deja urmat de ceaţa periculoasă a celui de-al doilea şi dacă până la urmă îi răspundea? Ce-o să-i spună atunci?

Ultima oară când a văzut-o pe Angela, stăteau fix în acelaşi loc din Hayward’s Place în care vorbise acum cu vecina ei. O zi mohorâtă, un cer înnorat, o Londră monocromă. Theo îl căuta pe Daniel, dar dăduse peste Angela. Bătrâna avea dreptate: Angela plânsese, dar nu era convins că din vina lui. Izbucnise în lacrimi din clipa în care îl văzuse. L-a invitat înăuntru, dar el a preferat să vorbească în stradă. Nu voia să fie singur în aceeaşi cameră cu ea, nu avea încredere că se putea stăpâni.

Angela arăta şocant: dureros de slabă, cu vene albăstrui care-i împânzeau pielea albă ca hârtia. Avea părul cărunt şi foarte lung; semăna cu vrăjitoarea cea rea din basme şi părea golită pe dinăuntru, ca o păstaie. Theo a încercat să-i ignore aspectul şi suferinţa, să discute cu ea practic şi să-i spună cât de direct putea de ce era acolo. Că Daniel venise la el acasă şi ceruse bani; că, din spusele lui, îşi pierduse slujba şi nu avea pe altcineva la care să apeleze. Nu voia să o deranjeze pe Carla, zisese el. Lui Theo îi mirosise a minciună şi presupusese că altele erau dedesubturile, dar nu voia să le afle. Îi completase un cec de 1 000 de lire. Peste vreo două săptămâni, Daniel revenise. Theo era plecat, dar lăsase un mesaj.

— Pot să-l ascult? l-a întrebat Angela.

— Nu e un mesaj telefonic, i-a răspuns Theo. A băgat un bilet pe sub uşă.

— Ce fel de bilet? Ce scria în el?

Angela căscase ochii, cu corneea galbenă de parcă ar fi avut icter. E bolnavă, îşi spusese Theo. Poate chiar pe moarte.

— Nu contează ce scria, i-a răspuns Theo. Trebuie doar să stau de vorbă cu el.

Angela i-a spus că nu ştia unde era Daniel, dar că o să discute cu el dacă-l vede.

— N-are niciun rost, a zis ea, clătinând din cap. Nu mă ascultă. Doar pe Carla.

Ochii i se umpluseră din nou de lacrimi.

— De obicei face ce-i cere Carla.

Theo a mai rămas acolo o vreme, privind-o cum plânge; a încercat să simtă milă pentru ea, dar n-a reuşit. Îşi plângea oricum singură de milă, aşa că mila lui ar fi fost de prisos. S-a îndepărtat de ea înainte să spună ceva ce să regrete.

Numai că nu atunci a văzut-o ultima oară, bineînțeles. Fusese penultima oară.

18

Prin cotloanele încăperii se adunau umbre fără chip, schimbătoare, care se apropiau și se îndepărtau, risipindu-se la loc în neant. Irene stătea întinsă, ascultându-și respirația scurtă și inegală și sângele care-i zvâcnea în urechi, copleșită de groaza care o țintuia de pat.

O trezise ceva. O vulpe în curtea bisericii? Sau un beţiv de pe alee care zbierase la Lună sau… Stai! Nu, iar se aude, acelaşi sunet. Scârţâitul scării? Irene îşi ţinu respiraţia, prea speriată să întindă mâna şi să aprindă lumina. Mai trecură câteva secunde, apoi alte câteva. Poate doar îşi imaginase? Poate visase? Expiră încet, întorcându-se pe o parte. Stai! Din nou! Zgomot de paşi. Se auzeau clar, dar — slavă Domnului — veneau de alături, nu de pe scara ei. Cunoştea bine sunetul, o auzise pe Angela urcând şi coborând treptele ani de zile, la orice oră din zi şi din noapte. Pereţii caselor înşiruite erau subţiri ca hârtia.

Oare era ecoul paşilor Angelei? Era oare o reacţie normală la suferinţă? La fel ca viziunile ei despre William, în care acesta se întorcea seara fluierând pe alee sau o aştepta lângă fereastră când se trezea, mereu pe picior de plecare, mereu gata s-o întrebe: Bei şi tu o ceaşcă, Reenie?

Dincolo de câmpul ei vizual se deplasa ceva; Irene se prinse de aşternuturi atât de tare, că o dureau degetele.

Oare sub ce chip i se va înfăţişa Angela dacă vă apărea? se întrebă Irene. Va fi chiar ea, veşnic un pic agitată, bălăbănindu-şi piciorul când se aşeza, încrucişându-şi picioarele subţiri, trăncănind despre o carte pe care tocmai o terminase, găsindu-şi mereu de lucru cu mâinile, răsucind o ţigară sau trăgând de un fir din cămaşa de bumbac? Va fi ea sau o altă arătare? Va fi deformată, cu gâtul rupt şi cu izul de vin din răsuflarea ei amestecat cu mirosul de putregai?

Apoi — de data asta nu mai era loc de îndoială — Irene auzi pe cineva străbătând palierul de dincolo de peretele dormitorului ei. Nişte paşi uşori, nu împiedicaţi ca ai Angelei când se îmbăta. Zgomotul nu era înăbuşit, neclar, imaginar, ci erau nişte paşi. Prudenţi şi inconfundabili.

Alături era cineva şi nu era o fantomă. Ci un intrus.

Irene se temea de intruşi mai mult decât orice pe lume. Îi era groază de clipa în care necunoscutul avea să-şi dea seama că mai era cineva în casă, un martor de care trebuia să se ocupe. Se temea de momentul judecăţii, în care ea, o pensionară neputincioasă, singură în pat, avea să înţeleagă cu ce fel de intrus avea de-a face: cu un oportunist, venit să pună mâna pe un portofel, un laptop sau orice altceva sau cu unul cu chef de joacă. Poveştile alea cumplite şi jalnice pe care le auzise, despre bătrâne bătute, agresate, cu ochii învineţiţi şi cămăşile de noapte pline de excremente.

Stai, din nou! Un alt zgomot, poate cineva care se plimba încoace şi-n colo în lungul coridorului. Căuta ceva? Myerson, se gândi Irene. Bărbatul care o făcuse pe Angela să plângă. Bărbatul care minţise, spunând că n-a fost niciodată acolo. Nu i-a plăcut felul lui de a fi, nu i-a plăcut cum o cerceta din priviri, subestimând-o. O babă proastă şi nebună, trebuie să fi gândit el. Aproape că îl auzea murmurând cuvintele astea. Vacă bătrână şi băgăcioasă.

În fine. Poate că ar fi cazul să-şi împlinească destinul de babă curioasă, nu? Pipăi prin întuneric, căutând întrerupătorul veiozei, îl apăsă şi începu să clipească până se obişnui cu lumina. Se ridică în şezut şi întinse mâna după ochelari. Mobilul ei, firește, nu era lângă pat. Blestematul ăla de telefon nu era niciodată acolo unde ar fi trebuit. Indiferent unde era ea sau ce făcea, mobilul era întotdeauna în altă cameră.

Coborî târşâit scările, orbecăind prin întuneric, fiindcă nu voia să atragă atenţia aprinzând lumina de la parter. „Ce tâmpenie“, mormăi în sinea ei. „Să bâjbâi ca oarba. Lasă glezna scrântită, o să te alegi cu o fractură de şold.“

Când ajunse pe ultima treaptă, asigurându-se şovăielnic cu talpa piciorului că era într-adevăr la parter, de alături se auzi un zgomot mai puternic, o bufnitură neaşteptată, de parcă s-ar fi împiedicat cineva.

— Cine-i acolo? strigă ea. Te aud. Sun acum la poliţie! Imediat vine!

I se păru că vocea îi suna ridicol de indignată.

— M-ai auzit?

Nu-i răspunse decât tăcerea.

Cei doi poliţişti — un bărbat tânăr, robust, cu faţă de copil, şi o femeie mai în

vârstă, de vreo treizeci de ani, care părea obosită — stăteau în fața casei Angelei, cu mâinile în șold.

— Ușa e încuiată, îi spuse lui Irene polițistul cel scund și verifică din nou clanța, ca să-i demonstreze. Nu există nicio urmă de forțare. Ferestrele sunt întregi…

Ridică din umeri, parcă cerându-și scuze.

— Nu există dovezi de efracție.

— E cineva înăuntru, insistă Irene, înghesuindu-se în spatele ușii ei. L-am auzit. Am auzit cum umbla prin casă…

— Și ziceți că nu locuiește nimeni în casa asta? Sunteți convinsă că n-a fost închiriată?

— Da, categoric nu locuiește nimeni. Nici măcar n-au apucat să scoată toată mobila. Și chestia este că azi a fost un bărbat aici, care m-a mințit că n-a mai trecut niciodată pe aici și eu pur și simplu… pur și simplu…

Polițista își țuguie buzele.

— Deci spuneți că era cineva prin apropierea casei?

— Mă rog… nu, nu asta vreau să spun. Dar aici a murit o femeie. Acum două luni, a murit o femeie și voi — bine, nu voi, personal, poliția, în general — ați spus că a fost un accident, numai că eu nu sunt convinsă, pentru că acum a murit și băiatul ei și nu vi se pare ciudat?

Polițista clipi rar.

— Mă scuzați, zise ea. Vreți să spuneți că au fost două morți suspecte în această casă?

— Nu, nu, doar una. Fiul ei a murit în altă parte. Numai că… Nu sunt genul care să vă cheme de pomană, spuse Irene. E cineva alături și… sinceră să fiu, mi-e teamă.

Polițistul îndesat încuviință.

— Pe bună dreptate, îi spuse el, zâmbindu-i.

Ridică pumnul şi lovi ferm în uşă. Aşteptară. Bătu iarăşi. Şi atunci se aprinse o lumină.

Irene fu cât pe ce să se împiedice şi să cadă când se trase grăbită din uşă.

— Aţi văzut că e cineva acolo? strigă îngrozită şi triumfătoare.

După câteva clipe, uşa se deschise şi în prag apăru Carla, întunecată la chip.

Mai târziu, după ce Carla i-a lămurit pe poliţişti cum stăteau lucrurile, cine era şi că avea tot dreptul să se afle acolo, acceptă invitaţia lui Irene la o ceaşcă de ceai la 3 dimineaţa.

— N-ar trebui să dai buzna acolo, îi spuse Irene lezată. Cel puţin nu în toiul nopţii.

— Cu tot respectul, Irene, dar pot să intru acolo la orice oră vreau eu, îi spuse Carla acceptând ceaşca de ceai din partea ei şi ridicând puţin bărbia, astfel încât s-o privească pe deasupra nasului. Este casa mea. Adică va fi. Aşa că pot intra în ea când am eu chef.

— Dar…

— Îmi pare rău că te-am deranjat, continuă Carla pe un ton care nu trăda nicio urmă de regret, dar în ultima vreme am dormit cam prost sau chiar deloc, aşa că uneori, în loc să zac în pat cu ochii în tavan, mă ridic şi-mi văd de treaba mea, fie mă ocup de corespondenţă, de curăţenie sau, în cazul ăsta, am venit până aici să caut ceva ce am rătăcit cu altă ocazie.

— Ce? izbucni Irene, înfuriată de comportamentul Carlei, de nepăsarea veselă faţă de liniştea ei sufletească. Ce naiba era aşa de urgent de găsit la ora 2 noaptea?

— Nu e treaba ta!

Carla trânti ceaşca pe blatul din bucătărie, vărsând ceai pe podea.

— Scuze, spuse ea, luând un şerveţel şi ghemuindu-se să şteargă pata.

Dumnezeule!

Rămase acolo, aplecată, cu brațele atârnate în lateral și fața lipită de genunchi.

— Îmi pare rău, mormăi ea. Îmi pare rău.

Irene puse cu blândețe o mână pe umărul Carlei.

— Nu-i nimic, spuse ea, puțin surprinsă de această dovadă de slăbiciune. Hai, hopa sus.

Carla se ridică. Plângea — nu zgomotos sau demonstrativ, ci liniștit, demn, în stil Carla. Lacrimile îi alunecau elegant pe obraji și, urmărind conturul maxilarului, se scurgeau pe gulerul cămășii albe. Închise ochii și își tamponă pomeții cu podul palmelor.

— Haide, spuse Irene cu blândețe, cocoloșind-o pe Carla ca și ar fi fost un animăluț sau un bebeluș. Bea o gură de ceai, poftim, așa, zise ea conducând-o în sufragerie, unde se așezară una lângă alta pe canapea.

— Aveam niște lucruri într-o sacoșă, spuse Carla după o vreme. Niște haine și două cutii de bijuterii. Le aveam cu mine când am fost astăzi aici — adică ieri… mă rog. Sunt sigură.

— Și nu le mai găsești?

Carla încuviință.

— Erau valoroase?

Carla ridică din umeri.

— Nu cine știe ce. Habar n-am… Inelul de logodnă al mamei valora probabil ceva, dar medalionul cu Sf. Cristofor… A fost al băiatului meu.

— Vai, Carla.

— Nu se poate să-l pierd, nu se poate. I l-am cumpărat la botez, l-am gravat…

Clătină din cap, clipind printre lacrimi.

— Nu l-a purtat niciodată, bineînțeles, era prea mic, dar îi plăcea să se uite la el, să-l scoată din cutie, ar fi vrut să se joace cu el, doar știi cum sunt copiii. Dar i-am spus mereu că nu i-l pot da, că era prea important, că va trebui să-l punem deoparte, la loc sigur… Am promis să i-l păstrez și așa am făcut atâta vreme, iar acum…

Se opri și își întoarse fața.

— Of, îmi pare foarte rău, zise Irene. Dar de ce l-ai adus aici? Mergeai în altă parte? Nu te-ai oprit cumva pe drum? La un magazin, poate ai lăsat sacoșa jos…

— Nu, nu. Nu mergeam nicăieri. Pur și simplu… voiam să am lucrurile alea cu mine. Să le am cu mine când…

Întoarse capul.

— Când ce?

Irene nu înțelegea.

— Eram… eram disperată, spuse Carla.

Se întoarse cu fața și se priviră în ochi.

Irene duse brusc mâna la gură. Acum înțelegea.

— Vai, Carla, zise ea. Vai, nu.

Carla clătină din nou din cap.

— Nu contează, spuse ea. N-are nicio importanță.

— Ba are. Normal că are, zise Irene și își lăsă ușor palma peste mâna Carlei. Băiatul tău, apoi sora ta și Daniel, la un interval atât de scurt — pare imposibil de îndurat.

Carla zâmbi. Își retrase mâna și își șterse lacrimile de pe obraji.

— N-am avut prea mult noroc în viață, spuse ea.

— Ești în doliu, spuse Irene. Nu poți gândi cum trebuie în astfel de momente.

Așa am pățit și eu când mi-a murit soțul. M-am gândit și eu — să termin odată cu toate. Nu mai vedeam rostul vieții, singură pe lume, fără cineva lângă mine. Sora ta m-a ajutat să depășesc momentul, să știi. Venea tot timpul pe la mine cu fursecurile alea suedeze care îi plăceau ei, cu migdale. Daneze, de fapt. Și câteodată aducea supă sau doar cafea și pălăvrăgea, despre ce citea, știi, chestii de-astea. Angie mi-a salvat viața.

Carla se întunecă parcă la față și întoarse capul.

— Știu că voi două nu v-ați înțeles bine întotdeauna, dar te-a iubit, spuse Irene. Și… în fine, știu că și tu l-ai iubit pe Daniel, nu-i așa? A însemnat foarte mult…

Carla se ridică.

— Te las să te culci, spuse ea cu glas vioi, ducând ceașca de ceai în bucătărie. Ți-am stricat somnul.

— Mă rog, oricum nu dorm foarte bine, spuse Irene. Dacă vrei să rămâi aici, să te odihnești, nu mă deranjează, dacă…

— O, nu, zise Carla, ca și cum ideea ar fi dezgustat-o.

Se întoarse din bucătărie fără nicio urmă de emoție pe față. Se opri în prag, cu spatele drept, cu bărbia ridicată și buzele strânse.

— Te rog, nu te ridica, spuse ea. Mulțumesc pentru ceai. Și scuză-mă pentru incident. Mă duc acum acasă, așa că n-am să te mai deranjez.

— Carla, eu…

Irene se opri. Ar fi vrut să-i spună ceva liniștitor, încurajator, ceva împăciuitor. Dar nu-i venea nimic în minte. Așa că o întrebă:

— O să fie în regulă, nu-i așa?

Preț de o clipă, Carla păru că nu pricepe întrebarea, apoi se înroși la față.

— O, Doamne. Da, normal. Nu trebuie să-ți faci griji. Oricum, nu știu dacă aș fi mers până la capăt. Să-ți imaginezi așa ceva e una, iar realitatea…

I se frânse vocea.

— Am adus lesa câinelui, spuse ea.

Irene se cutremură și i se înfioră toată pielea de pe spate, până pe ceafă, la gândul unui alt cadavru în casa vecină, nedescoperit, în spatele pereților subțiri ca hârtia.

— Nu a câinelui meu, firește, spuse Carla. Eu n-am câine. Dar a avut fostul meu soț și cred că undeva, în subconștient, m-am asigurat în felul ăsta că n-am să merg până la capăt.

Zâmbi straniu, reținut.

— Cred că am știut dinainte că în momentul în care am să văd lesa, am să mă gândesc la cățelul lui, la cât de mult l-a iubit și la cât de mult m-a iubit și pe mine și am să dau înapoi.

Ridică din umeri, cu o expresie blândă.

— Cel puțin așa cred acum.

— Vai! spuse Irene, amintindu-și brusc. Am uitat să-ți spun. Te-a căutat fostul tău soț. A venit aici…

— Aici?

— Mă rog, afară, pe alee. A bătut la ușa Angelei. Prima dată, nu l-am recunoscut, dar apoi mi-am amintit că mai trecuse pe aici, că îl văzusem stând de vorbă cu Angela, așa că…

Carla clătină din cap.

— Nu, n-avea cum să fie Theo.

— Ba el era, fără discuție…

— Te înșeli, Irene, nici în ruptul capului soțul meu…

— L-am văzut cu ea, insistă Irene. L-am văzut acolo afară, pe alee. Ea plângea. Angela plângea. Cred că se certau.

— Irene, spuse Carla ridicând vocea, în timp ce în obraji îi apărură două pete întunecate. Theo nu vorbea cu sora mea. El n-ar face niciodată…

— Avea un cățeluș cu el. Un terier micuț, negru cu cafeniu.

Carla clipi rar.

— L-ai văzut stând de vorbă cu Angela? întrebă ea.

Irene încuviință.

— Când?

— Nu mai știu sigur, parcă…

— De câte ori?

— O singură dată, cred. Afară, pe alee. Și Angela plângea.

— Când, Irene?

— Cu o săptămână sau două înainte să moară, zise Irene.

După ce se băgă înapoi în pat, Irene rămase cu ochii deschiși, urmărind lumina cenușie care se strecura printre perdele. Era aproape dimineață. Se întorsese în pat epuizată și știa că avea puține șanse să adoarmă. Era adevărat ce-i spusese Carlei despre starea de veghe, dormitul puțin fiind doar un efect secundar al bătrâneții. Dar se îndoia că ar fi reușit să adoarmă, oricât de bătrână sau de obosită ar fi fost; expresia șocată de pe chipul Carlei când pomenise de vizita lui Theo Myerson ar fi ținut-o oricum trează.

19

—

— Lasă-mă. Dracului. Să intru!

Era 9 și jumătate dimineața, afară ploua cu găleata și Laura stătea pe trotuarul din fața spălătoriei, respirând sacadat, doar vag conștientă de salariații cu umbrele care grăbeau pasul, lăsându-i suficient spațiu nebunei care își rotea acum rucsacul în aer și îl trântea cu toată forța în ușa spălătoriei.

— Nu e vorba despre slujbă, țipă ea. Nu-mi pasă de ea, poți să ți-o bagi în cur! Vreau doar să vorbesc cu Tania! Maya, lua-te-ar dracii! Lasă-mă să intru!

De cealaltă parte a ușii de sticlă, Maya stătea dreaptă și impasibilă, cu brațele în sân.

— Laura, strigă ea, calmează-te. Îți dau treizeci de secunde să te calmezi și să pleci, OK? Altfel, chem poliția. M-ai înțeles, Laura?

Laura se ghemui și își mușcă puternic buza. Simți cum o lovește un val de greață când îi năvăli în organism adrenalina, cum i se umple gura cu salivă și inima îi bate să-i spargă pieptul. Luă din rigolă o sticlă de bere goală și ridică brațul.

Cineva îi înșfăcă mâna și i-o răsuci brusc la spate. Simți o durere în umăr și țipă, scăpând sticla. Mâna care o strângea de braț îi dădu drumul.

— Ce naiba vrei să faci? o întrebă un glas de femeie.

Laura se întoarse, frecându-și umărul de durere, și descoperi că fusese imobilizată de piticanie.

Așa îi ziceau la spălătorie, pentru că era mică de statură, păroasă și arăta ca și cum ar fi ieșit dintr-o vizuină, un grajd sau ceva de genul acesta, deși au aflat până la urmă că locuia pe o barcă, o chestie oricum destul de ciudată.

— Ei bine?

Femeia o privea încruntată și mai degrabă contrariată decât înfuriată. Ca atunci când tatăl Laurei era supărat pe ea, dar încerca s-o ascundă și spunea: Nu sunt

nervos, puiule, sunt dezamăgit.

— Nu mă lasă să intru, spuse Laura fără vlagă, negura roşie împrăştiindu-se la fel de repede pe cât o învăluise. Nu mă lasă să intru, deşi n-am venit să fac scandal, doar să vorbesc cu Tania. N-are nicio treabă cu serviciul, nici măcar…

Laura se opri. Nu avea niciun rost. Totul era zadarnic. Se ghemui pe trotuar, cu genunchii sub bărbie.

— N-am venit să fac scandal.

Piticania se sprijini de umărul Laurei şi se aşeză lângă ea.

— Ei bine, spuse ea cu asprime, nu sunt convinsă că dacă arunci cu sticle nu faci scandal.

Laura o privi pe furiş şi piticania îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii strâmbi, gălbejiţi.

— Am uitat cum te cheamă, zise Laura.

— Miriam, răspunse femeia.

O mângâie pe Laura pe genunchi.

— Să înţeleg că nu mai lucrezi aici? Am observat că n-ai mai venit.

— M-au dat afară, spuse Laura tristă. Am lipsit de două ori la rând. N-a fost prima dată când s-a întâmplat şi nici n-am sunat-o pe Maya să-i spun, aşa că a ratat petrecerea nepotului, care era oricum de căcat, dar chestia este că n-am vrut, chiar n-am vrut. N-a fost vina mea.

Miriam o mângâie din nou pe genunchi.

— Îmi pare foarte rău. E cumplit. E cumplit să-ţi pierzi slujba, ştiu bine prin ce treci. Vrei să mergem undeva, să bem un ceai? Aş vrea să te ajut.

Laura se trase uşor de lângă ea.

— Şi eu a trebuit să mă bazez în viaţă de bunătatea unor străini, cel puţin o dată, zise Miriam. Ştiu ce simţi. La început e stânjenitor, nu?

Laura încuviință.

— Dar cred că o să descoperi că noi două semănăm destul de bine, zise Miriam cu un zâmbet binevoitor.

Semănăm pe dracu', se gândi Laura, dar reuși să-și țină gura, pentru că înțelesese că femeia nu încerca decât să fie amabilă.

— Deci la patru ani după accidentul cu mașina, mama s-a căsătorit cu bărbatul care dăduse peste mine când mă plimbam cu bicicleta.

Laura tăcu și turnă lapte în ceștile de ceai pe care le pregătise. Îi întinse lui Miriam ceașca mai puțin ciobită.

— Îți distruge viața o fază din asta, fără doar și poate. Adică evident, un accident de mașină îți distruge viața, fizic vorbind, te lasă cu tot felul de dureri și handicapuri, înțelegi?

Arătă în jos, spre piciorul stâng șchiop.

— Dar celelalte chestii sunt și mai nasoale. Chestiile emoționale, mintale. Așa ceva te termină definitiv.

Miriam sorbi din ceai și încuviință.

— Total de acord, zise ea.

— Așa că acum, spuse Laura, trântindu-se pe scaun, fac uneori prostii — tâmpenii —, ca azi-dimineață sau, în fine… și cu alte ocazii și chestia este că nu vreau să fac așa ceva sau, mă rog, uneori vreau, doar că pun ceva în mișcare și nu mă mai pot opri și singurul lucru pe care pot să-l mai fac este să reacționez, să încerc să reduc răul pe care mi-l provoc și câteodată, când fac asta, fac rău altora, dar nu e deliberat. Nu e premeditat.

Piticania dădu din nou din cap.

— Oamenii își bat joc de mine când le spun că nu e vina mea, știi? Maică-mea vitregă, de exemplu, profesorii mei, polițiștii, Maya sau mai știu eu cine. Se întreabă bine, dar a cui e vina?

Janine, mama Laurei, stătea pe aleea din fața casei și se uita la hrănitoarele pentru păsări agățate în măr. Trebuiau umplute. Nu știa sigur dacă mai aveau semințe, dar nici nu voia să meargă acum la magazin, pentru că ningea de ceva vreme și drumurile erau probabil groaznice. A închis ochii și a inspirat adânc, bucurându-se de aerul rece din plămâni și de liniștea aproape perfectă — care a fost spartă brusc și violent de un scârțâit de frâne. A urmat o tăcere lungă, chinuitoare, apoi un bufnet oribil, răscolitor. Aleea avea aproape 200 de metri lungime, era mărginită de copaci, iar la marginea proprietății se ridica un gard viu, așa că Janine nu avea cum să vadă ce se întâmplase în drum, însă știa. La sosirea polițiștilor, le-a spus că știuse că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Mașina dispăruse. Laura zăcea în drum cu picioarele răsucite într-o poziție ciudată. Îngenunchind lângă copilul ei, Janine a zărit pe asfaltul alunecos și umed un firicel de sânge care se prelingea de sub casca fetei. A băgat mâna în buzunar după telefon și când a constatat că nu era acolo, a început să țipe nepotolit, dar nu a apărut nimeni, pentru că următoarea casă era la aproape un kilometru distanță.

Poliția voise să afle ce văzuse și auzise, dacă era sigură că nu zărise deloc mașina, poate culoarea? Janine clătinase din cap.

— A fost vina mea. A fost vina mea.

— Nu este vina dumneavoastră, doamnă Kilbride. Este vina șoferului care a lovit-o pe Laura, i-a spus polițista.

Apoi și-a trecut brațul pe după umerii ei și a strâns-o cu putere.

— Îl vom găsi. Sau o vom găsi. Indiferent cine a făcut asta. Nu vă faceți griji, nu scapă.

Janine s-a îndepărtat de ea și a privit-o cu o groază palidă, mută.

Și, într-adevăr, l-au găsit. Camerele de supraveghere amplasate la vreun kilometru distanță au surprins trecând două mașini la câteva minute după accidentul Laurei: prima aparținea unei bătrâne și era imaculată, fără niciun semn de coliziune. A doua îi aparținea lui Richard Blake, un dealer de lucrări de artă și antichități, care locuia la câțiva kilometri distanță, în Petworth, și care le-a spus polițiștilor care l-au căutat la serviciu că mașina îi fusese furată în noaptea de dinainte. Nu raportase însă furtul. La plecare, Richard i-a întrebat pe polițiști

cu glas sugrumat:

— Se va face bine?

Și polițista i-a răspuns:

— Cine să se facă bine?

— Fetița! s-a bâlbâit el, frângându-și mâinile.

— Eu am vorbit despre un copil, domnule Blake. N-am spus că era fată. De unde știți că victima era o fată?

Categoric, Richard Blake nu era un infractor de geniu.

Așa se întâmplaseră lucrurile. Cel puțin așa credea Laura. Avea zece ani, să nu uităm, deci a crezut ce i s-a spus.

La început, desigur, nu a crezut nimic, pentru că era în comă. Douăsprezece zile fără cunoștință și apoi, când în cele din urmă și-a revenit, s-a trezit într-o lume nouă, în care avea bazinul rupt, o fractură compusă de femur și craniul zdrobit, o lume în care, după toate aparențele, cineva o resetase complet, obligând-o să ia totul de la zero. A trebuit să învețe din nou să vorbească, să citească, să meargă, să numere până la zece.

Nu-și amintea nimic despre accident sau despre lunile de dinaintea lui — despre noua ei școală, noua ei casă, noua ei bicicletă: totul dispăruse. Ținea minte vag vechea lor locuință din Londra și pisica vecinului de alături. Apoi totul devenea neclar.

Cu timpul însă a început să-și amintească unele lucruri. Cu câteva săptămâni înainte să iasă din spital, i-a spus tatălui ei:

— Casa în care locuim acum este la poalele unui deal. Așa este?

— Așa este! i-a răspuns el zâmbind. Bravo. Îți mai amintești și altceva?

— Bungalow, a zis ea și el a încuviințat. Mașina, a adăugat Laura încruntându-se. E verde.

Tatăl ei a clătinat din cap, zâmbind trist.

— Roșie, din păcate, puiule. Am un Volvo roșu.

— Nu, nu mașina noastră. Mașina care m-a lovit. Era verde. A ieșit de pe aleea noastră, spuse ea. Pleca de la noi de acasă și eu tocmai mă întorceam.

Zâmbetul de pe chipul tatălui ei dispăruse.

— Nu-ți mai amintești accidentul, puiule. N-ai cum să-ți amintești accidentul.

Câteva zile mai târziu, când a venit la ea maică-sa (n-o vizitaseră niciodată împreună, ceea ce i se păruse ciudat), Laura a întrebat-o despre mașina care o lovise.

— Era verde, nu-i așa? Sunt sigură că era verde.

Mama ei își făcuse de lucru, ordonând felicitările cu urări de însănătoșire grabnică de pe pervaz.

— Vezi tu, nu știu sigur. Eu n-am văzut efectiv mașina.

Mincinoasa.

Janine, mama Laurei, stătea pe aleea din fața casei, tremurând, încălțată cu cizmele Ugg și înfofolită într-un halat de mătase galben-verzui. Avea pielea îmbujorată de la sex. Pierduseră noțiunea timpului și erau încă îmbrățișați când se uitase la ceasul de mână al soțului ei, aflat pe noptieră, și spusese:

— La dracu’, acuși ajunge Laura acasă.

Richard s-a îmbrăcat pe fugă; era cât pe ce să cadă când și-a tras pantalonii, amândoi râzând și glumind în continuare și făcându-și planuri pentru data viitoare. L-a condus și l-a sărutat când s-a urcat în mașină și i-a spus că o iubește. Janine a rămas pe alee, cu capul pe spate, uitându-se cum ninge și deschizând gura să prindă pe limbă câțiva fulgi de zăpadă. Cuvintele lui încă îi răsunau în minte când a auzit zgomotul și și-a dat seama: Richard păţise ceva îngrozitor.

A alergat în drum. Primul lucru pe care l-a văzut a fost mașina lui, Mercedesul

verde-închis, oprit într-un unghi ciudat în mijlocul șoselei și apoi, dincolo de el, l-a zărit pe Richard. Stătea în genunchi, cu spatele la ea și când s-a apropiat a văzut că umerii i se cutremurau. Plângea și lacrimile cădeau peste trupul frânt al copilului ei.

— O Doamne o Doamne o te rog Doamne nu te rog Doamne nu. Era în drum, Janine, era în mijlocul drumului. O te rog Doamne nu, te rog, Doamne.

Janine l-a prins de braț și a dat să-l tragă în picioare.

— Trebuie să pleci, i-a spus cu o voce care până și ei i se păru rece. Trebuie să te urci în mașină și să pleci, să pleci în clipa asta. Du-te, Richard, mă ocup eu de ea. Du-te!

— Sângerează, Janine. E rău. O, Doamne, e rău.

— Trebuie să pleci, a repetat ea și, cum el nu se mișca, a început să țipe: Acum, Richard! Pleacă! Pleacă odată. N-ai fost aici. N-ai fost niciodată aici.

Mincinoasa, mincinoasa.

Lucrurile astea aveau să iasă la iveală mai târziu. Toată lumea i-a spus Laurei (toată lumea fiind părinții, medicul și terapeuta ei) să nu caute pe Google ce se întâmplase, că nu-i va face bine, doar o va tulbura, o va înspăimânta, îi va da coșmaruri. Laurei, care abia împlinise unsprezece ani, dar nu se născuse totuși ieri, toate astea i s-au părut o vrăjeală și i-au stârnit suspiciunile, care, ce să vezi, s-au dovedit întemeiate, nu-i așa?

Primul lucru pe care l-a găsit când și-a căutat numele pe Google a fost titlul „Bărbat reținut pentru fugă de la locul accidentului“ și o poză cu ea în uniformă școlară, în care arăta ca o tută, hlizindu-se prostește la cameră. Citi:

Dealerul de artă Richard Blake a fost condamnat ieri la patru luni de închisoare după ce a accidentat-o grav pe Laura Kilbride, o elevă de 11 ani din localitate, și a fugit apoi de la fața locului.

Laura reciti fraza. Richard?

Dar nu putea fi adevărat. Îl cunoștea pe Richard. Richard era cel care preda cursurile de artă la care mergea maică-sa, Richard era un drăguț. Avea o față

luminoasă, prietenoasă, râdea tot timpul. Laurei îi plăcea, era amabil cu ea, jucaseră fotbal odată în parcare, în timp ce ea o aștepta pe maică-sa să termine cumpărăturile din supermarket. Richard nu i-ar fi făcut una ca asta. Nu ar fi dat bir cu fugiții fără să cheme o ambulanță.

Revelația despre Richard Blake avea să pălească brusc prin comparație cu șocul care a urmat:

Domnul Blake, în vârstă de 45 de ani, care a recunoscut că a fugit de la locul accidentului și a omis să informeze autoritățile, avea la acel moment o relație cu mama copilului, Janine Kilbride. Doamna Kilbride, în vârstă de 43 de ani, care a ajuns la fața locului la scurt timp după accident, a chemat ambulanța, dar le-a spus polițiștilor că nu a văzut vehiculul care a lovit copila. Janine Kilbride a fost amendată cu 800 de lire sterline pentru furnizarea de informații false poliției.

Când rememora perioada aceea, Laura considera că momentul în care citise acele rânduri marcase începutul sfârșitului. Avea deja trupul distrus, bineînțeles, și funcțiile cerebrale erau deja afectate, însă după asemenea leziuni poți să-ți revii. Dar chestia asta? Să afle că fusese mințită — de ambii părinți, de toți cei care o îngrijiseră — a fost ca un knockout, ca o lovitură care te lasă lat la podea și de pe urma căreia nu te mai ridici. Această veste și sentimentul că fusese trădată au schimbat-o profund. Au marcat-o.

Au lăsat-o furioasă.

20

-

Miriam îi putea recunoaşte de la o poştă pe cei în suferinţă. Oamenii se refereau mereu la privirea lor, vorbeau despre expresii hăituite, căutături chinuite şi aşa mai departe. Posibil, se gândi Miriam, dar după părerea ei, totul ţinea de mişcare, de felul în care se purtau. Bineînţeles, nu vedea asta la ea, dar o simţea — era, într-adevăr, bătrână, greoaie şi lentă, dar încă în picioare. În gardă. Gata de acţiune.

Miriam o văzuse pe Laura făcând scandal în faţa spălătoriei şi profitase de ocazie. Interveni repede, ridicase rucsacul Laurei, îi ceruse scuze proprietăresei exasperate şi, cu tact, o luase pe fată de acolo. O invitase la o ceaşcă de ceai pe barcă, dar Laura refuzase. Lucru de înţeles, în condiţiile date. Dacă te gândeai la buclucul în care se băgase ultima oară când fusese acolo.

Au mers, în schimb, acasă la Laura. A fost un calvar, eufemistic vorbind. Laura stătea într-o locuinţă socială, la etajul şapte dintr-un bloc de lângă Spa Fields, în care liftul nu funcţiona. Miriam s-a temut să nu-şi dea duhul, a trebuit să se oprească de mai multe ori, să-şi recapete suflul şi să-şi şteargă transpiraţia. Micii golani de pe casa scării râdeau şi glumeau:

— Fir-aş, fată, bunică-ta o să crape de inimă.

Însă când au ajuns în apartament i s-a părut că efortul a meritat. Adia o briză puternică, nu se simţea deloc duhoarea canalului, iar priveliştea — grandioasă! Clopotniţa bisericii St James în prim-plan, dincolo de care se înălţau brutal masivele blocuri-turn din Barbican, splendoarea liniştită a Catedralei St Paul şi, în depărtare, faţadele strălucitoare de sticlă din centrul financiar al oraşului. Londra, în toată splendoarea ei, de care uitai când trăiai cu nasul aproape în pământ.

Laura părea să nu observe. Era obişnuită cu peisajul, presupuse Miriam, şi era evident că suferea — şchiopătatul ei se agravase cu fiecare etaj. Când au ajuns, în sfârşit, la uşa Laurei, Miriam a întrebat-o politicos ce păţise, manifestându-şi pur şi simplu îngrijorarea şi aşteptându-se la un răspuns banal — că îşi scrântise o gleznă sau căzuse la beţie. În schimb, a auzit o poveste cumplită, aproape incredibilă. Părinţi îngrozitori, un accident teribil, abandonată practic în voia

sorții. Miriam se simți copleșită de compasiune. Un asemenea start în viață? Nu e de mirare că era ciudată.

Compasiunea lui Miriam se accentuase și mai tare când văzuse în ce stare jalnică era micuțul apartament. Mobilier ieftin, urât, mochetă gri, sintetică, pereți îngălbeniți de fum de țigară. Era locuința unui copil lipsit: de o pată de culoare, de perne, de ornamente, bibelouri, de rafturi cu cărți, de postere pe pereți — nimic, în afara unei fotografii înrămate, a unei copile alături de părinții ei. Un motiv de ușurare, până te apropiai și vedeai, cum văzuse și Miriam, călcând peste un morman de haine lăsate în mijlocul sufrageriei, că fotografia fusese distrusă. Copila avea ochii tăiați cu X-uri și gura însângerată. Miriam o privi și tresări. Când se întoarse, Laura o privea cu o expresie ciudată. Lui Miriam i se făcu pielea de găină.

— Și nu bem o ceașcă de ceai? întrebă ea cu o veselie forțată.

(O suferindă, o ciudată — cine să fi știut ce se petrecea în spatele ochilor ălora frumoși?)

În bucătărie, după ce băuseră ceaiul și în jurul lor se instalase o liniște stânjenitoare, Miriam își luă inima în dinți și vorbi.

— Știi că te cunosc? zise ea, jucându-se în buzunar cu cheia cu breloc pe care o găsise pe podeaua bărcii.

Laura se uită la ea.

— Da. De la spălătorie. Mda.

Miriam clătină din cap, zâmbind ușor.

— Nu doar de acolo. Știu de ce n-ai vrut să mergem pe barcă, pe canal.

Văzu cum expresia plictisită a fetei se schimbă în consternare.

— N-ai de ce să-ți faci griji, zise Miriam. Sunt de partea ta. Știu că pe tine te interoghează poliția în legătură cu soarta lui. A lui Daniel Sutherland.

— De unde știi?

Și cu asta, gata: trupul fetei se încordă, pregătit de acțiune. De luptă sau fugă.

— Eu l-am descoperit, zise Miriam. Barca mea — aia verde, frumoasă, cu bordură roșie, Lorraine, poate ai remarcat-o — este ancorată la câțiva metri de a lui.

Zâmbi și o lăsă pe Laura să asimileze informația.

— Eu l-am găsit. Am găsit cadavrul. Eu am chemat poliția.

Laura căscă ochii.

— Vorbești serios? Futu-i mama mă-sii. Cred c-a fost sinistru, zise ea. Să-l vezi… tot… plin de sânge, în halul ăla.

— Așa este, spuse Miriam.

Își aminti beregata spintecată, albul dinților lui. Se întrebă dacă, în acea clipă, Laura n-are cumva aceeași imagine în gând, dacă nu cumva, pentru o secundă sau două, nu sunt pe aceeași lungime de undă. Încercă să-i surprindă privirea, dar Laura se ridică, împinse scaunul de lângă masă și se întinse peste umărul Miriam ca să-și ia cana goală.

— Ai… ai mai luat de atunci legătura cu poliția? o întrebă Laura cu un glas nefiresc de subțire. De când l-ai găsit, vreau să zic. Te țin la curent cu ce se întâmplă sau ceva de genul? Pentru că mă uit mereu la știri și mi se pare că nu se întâmplă nimic. A trecut, nu-i așa, mai bine de o săptămână de când… mă rog, de când a fost găsit, așa că…

I se frânse vocea. Rămase cu spatele la Miriam după ce puse cănile în chiuvetă.

Miriam nu-i răspunse la întrebare și o așteptă să se întoarcă spre ea înainte să-i spună:

— Te-am văzut când ai plecat. Cu o zi înainte să-l găsesc. Te-am văzut coborând de pe barcă.

Laura făcu ochii mari.

— Așa, și? întrebă privind-o sfidătoare. Nu e un secret că am fost acolo. Le-am

spus și polițiștilor. Știe toată lumea. N-am mințit.

— Știu, zise Miriam. De ce să minți? N-ai făcut nimic rău.

Laura se întoarse din nou cu spatele. Porni robinetul și clăti cănile sub jetul de apă, cu mișcări smucite, oarecum frenetice. Miriam o compătimea din tot sufletul, vedea din fiecare gest al ei, din fiecare tresărire că era o biată victimă nevinovată.

— Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat? întrebă cu blândețe. Vrei să-mi spui ce a făcut?

Ținându-și respirația, cu sângele clocotind, Miriam simțea că va avea parte de ceva important: o destăinuire. Un legământ. O prietenie?

— Sunt de partea ta, îi spuse ea.

— De partea mea? zise Laura cu un râs disprețuitor, nervos. N-am nicio parte.

Dar ai putea avea, vru Miriam să spună. Ai putea avea un aliat. Am putea fi noi împotriva lor! Împotriva celor care cred că au toată puterea și că noi suntem neputincioase. Le-am putea arăta noi. Le-am putea dovedi că și noi suntem puternice. Tu, aici, sus, în turnul tău decrepit, eu, acolo, jos, pe apă. Poate că nu locuim în case elegante, nu avem coafuri scumpe, nu ne facem vacanțele în străinătate și nu avem tablouri frumoase pe pereți, dar asta nu înseamnă că nu valorăm nimic. Miriam ar fi vrut să-i spună multe, dar trebuia să fie atentă, să o abordeze încet, să nu se grăbească.

Se hotărî să schimbe puțin tactica, să testeze terenul.

— Știi ceva despre familia lui? A lui Daniel Sutherland?

Laura ridică din umeri.

— Maică-sa e moartă. A murit destul de recent. Era alcoolică, mi-a zis el. Avea o mătușă. M-am întâlnit cu ea la Irene.

— La Irene?

— Prietena mea.

— Cine e prietena ta? întrebă Miriam.

— O prietenă, nu contează. Nu e ciorba ta, râse Laura. Ascultă, mi-a făcut plăcere să discutăm și alea, alea, dar cred că…

— Ei, bine, o întrerupse Miriam. Eu știu destul de multe despre familia lui și cred că ți s-ar părea interesant ce știu.

Laura se sprijinea de blatul de bucătărie și își jupuia unghiile, fără să-i acorde nicio atenție.

— Chestia este, vezi tu, că s-ar putea să fi fost mâna ei, spuse Miriam.

— Mâna ei? ridică Laura privirea.

— Cred că s-ar putea să fie băgată în treaba asta mătușă-sa.

Fruntea Laurei se încreți.

— Care treabă?

— Moartea lui!

Laura izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

— Mătușa lui?

Miriam simți cum se înroșește la față.

— Nu glumesc! se răsti ea, indignată. Am văzut-o acolo, am văzut-o când a venit în vizită, ca și pe tine de altfel, și cred că s-a întâmplat ceva între ei.

Laura se uita la ea strâmbând ușor din nas.

— Cred — și acesta este aspectul cel mai important — cred că soțul ei, fostul ei soț, Theo Myerson, vrea să mușamalizeze totul, pentru că…

Miriam continuă să vorbească, dar văzând cum expresia Laurei trece de la scepticism la neîncredere și apoi la suspiciune, realiză că scădea tot mai mult în ochii ei. Oare cum putea fata asta să fie atât de obtuză? Nu înțelegea măcar că era în interesul ei să arate cu degetul spre altcineva? Nu-i era limpede că teoria

lui Miriam îi pica de minune?

— S-ar putea să ţi se pară exagerat, spuse Miriam într-un final, dar cred că vei descoperi…

Laura îi zâmbi, nu lipsită de bunăvoinţă.

— Eşti una dintre alea, nu? întrebă ea. Îţi place să te implici în chestii. Eşti singură, plictisită, n-ai niciun prieten şi vrei să te bage şi pe tine cineva în seamă. Şi crezi că eu sunt la fel! Ei bine, nu. Scuză-mă, dar nu sunt.

— Laura, zise Miriam ridicând disperată glasul, de ce nu mă asculţi? Cred că…

— Nu-mi pasă ce crezi! Îmi pare rău, dar cred că eşti o ţăcănită. De unde ştiu eu că spui adevărul? De unde să ştiu că m-ai văzut pe barcă? De unde să ştiu că într-adevăr tu l-ai găsit? Poate că lucrurile stau altfel. Poate că era bine mersi, în viaţă, când ai coborât acolo! Poate că tu ai băgat cuţitul în el!

Laura se repezi la Miriam, roşie la faţă, cu gura larg deschisă.

— Hei, zise ea râzând şi ţopăind în jurul mesei, poate ar trebui să chem poliţia!

Mimă că formează un număr de telefon.

— Veniţi repede! Veniţi repede, e o nebună la mine în casă! O piticanie psihopată la mine în casă!

Dădu capul pe spate şi chicoti ca o smintită, dansând, băgându-se în sufletul ei, invadându-i spaţiul personal. Miriam se chinui să se ridice şi să scape de ea.

— Ce-i cu tine?

Dar fata râdea maniacal, pierdută în lumea ei, cu ochii sclipind şi dinţii ascuţiţi sticlindu-i albi în gura roşie.

Miriam simţi cum încep să o usture ochii din cauza lacrimilor. Trebuia să scape, să plece de-acolo. Ieşi din apartament cât mai demn cu putinţă, în timp ce râsul sălbatic continua să-i răsune în urechi. Străbătu vlăguită culoarul şi coborî scările, cu picioarele la fel grele cum îi era şi sufletul.

*

Încă plângea când ajunse acasă, ceea ce era o reacţie excesiv de dramatică la lipsa de omenie a unui străin, dar nu era neobişnuită. Reacţiona exagerat la indiferenţă, aşa era ea, dar faptul că ştii ceva despre tine nu te împiedică să reacţionezi la fel. Miriam îşi pierduse talentul pentru prietenii când era tânără şi, odată dispărut, era greu să-l mai recupereze. Ca şi în cazul singurătăţii, absenţa acestuia se perpetua de la sine: cu cât încerca să-şi apropie oamenii, cu atât îi alunga mai tare; cei mai mulţi dintre ei simţeau imediat că era ceva în neregulă cu ea şi se îndepărtau.

Dar despărţirea nu era partea cea mai rea, ci râsul şi batjocura, insultele legate de înfăţişarea ei, exact ce făcuse şi Laura mai devreme. Eşti singură, plictisită… şi crezi că eu sunt la fel. Iar Miriam chiar credea că Laura era ca ea. Asta era partea cea mai rea, să fie văzută aşa cum era, să i se ghicească sentimentele. Să i se citească în suflet şi să fie respinsă.

În cabina ei, în spaţiul pentru odihnă, Miriam luă un exemplar din Cea care a scăpat cu viaţă în care marcase fragmentele relevante, asemănările esenţiale cu memoriile ei. Ultimele pagini erau pline de însemnări, cerneala albastră trecând prin hârtie unde scrisese apăsat cu stiloul, însemnări aproape indescifrabile pentru altcineva în afara ei, despre detaliile pe care el le redase greşit, despre cele pe care le redase corect.

Lucrurile mărunte îţi dau viaţa peste cap. Ce păţise Miriam nu era puţin lucru, dimpotrivă, dar aşa începuse. Începuse când Lorraine i-a spus că nu putea să mai suporte încă două ore respiraţia cu iz de cafea a domnului Picton şi că biologia era oricum o materie plicticoasă, iar la Miss Selfridge erau reduceri. Miriam nu voia nici măcar să chiulească, se temea să nu aibă probleme.

— Nu fi bleagă, i-a zis Lorraine.

Miriam n-a vrut să se certe cu ea — tocmai se împăcaseră după ultima ceartă din cauza unui băiat pe nume Ian Gladstone, pe care Miriam îl îndrăgea de mai mulţi ani şi cu care Lorrie fusese la o petrecere, iar Miriam aflase după aceea.

— Îmi pare rău, îi spusese Lorrie, dar nu-l interesezi. Am întrebat dacă îi place de tine şi mi-a spus că nu. Nu este vina mea că m-a ales pe mine.

După asta, n-au mai vorbit o săptămână, dar niciuna nu avea alţi prieteni şi

oricum Ian Gladstone nu merita.

— Sărută ca o mașină de spălat, îi zisese Lorrie râzând și făcând rotocoale cu limba.

Un lucru mărunt, așadar.

La fermă, Jez rula un joint. Stătea pe o canapea așezată direct pe jos în camera principală a casei, cu picioarele lungi îndoite și cu genunchii aproape în dreptul urechilor. A lins hârtia, trecându-și limba cărnoasă de-a lungul marginii cu lipici și a rulat ușor țigara între arătător și degetul mare. A aprins-o, a tras un fum și i-a întins-o lui Lorraine, care stătea stingheră într-un colț al canapelei. Miriam s-a apropiat de ușă. Lorraine a tras un fum, două și a gesticulat cu țigara înspre Miriam, care a clătinat din cap. Lorraine a căscat ochii, Haide odată, dar Miriam a clătinat din nou din cap. Jez s-a ridicat, a luat jointul de la Lorraine și a ieșit încet din cameră, pătrunzând în adâncurile casei, tot mai departe de ușa de la intrare.

— Vrea cineva o bere? a strigat el peste umăr.

— Hai să mergem, i-a șuierat Miriam lui Lorraine. Vreau să plec de-aici.

Lorraine a dat din cap în semn de încuviințare, s-a uitat pe fereastra murdară, spre mașină, apoi înapoi spre Miriam.

— Să-i zic că trebuie să ne întoarcem la școală?

— Nu, hai pur și simplu…

Jez s-a întors mult prea repede, ținând două beri în mână.

— Cred, a zis el fără să se uite la niciuna dintre ele, că eu și Lorraine o să ne retragem undeva singuri.

Lorraine a izbucnit în râs și a zis:

— Nu, nu te deranja, noi oricum ar cam trebui să plecăm.

Și atunci Jez a pus sticlele pe jos, s-a apropiat cu pași repezi de Lorraine și a lovit-o cu pumnul în gât.

Picioarele lui Miriam erau ca piftia, nu se mai mişcau cum trebuie. A încercat s-o ia la fugă, dar se tot împiedica, iar el a pus gheara pe ea înainte să ajungă la uşa din faţă, trăgând-o de coadă şi smulgându-i părul. Miriam a căzut pe jos, iar el a târât-o înapoi în mijlocul casei, printre gunoaiele de pe jos, pachete de ţigări şi rahatul de şoareci. Lorraine era întinsă pe o parte, cu ochii larg deschişi şi înnebuniţi; când respira, scotea un sunet ciudat, şuierător. Miriam a strigat-o şi Jez i-a zis că o omoară dacă mai deschide dracului gura.

A dus-o pe Miriam într-o încăpere goală din spatele casei şi a îmbrâncit-o pe jos.

— Tu aşteaptă aici, i-a zis. Nu durează mult.

Şi a încuiat uşa în urma lui.

(Ce nu durează mult?)

A încercat clanţa, a tras de uşă, s-a împins în ea, a încercat s-o doboare în fugă.

(Ce nu durează mult?)

Nu era sigură, dar i se părea că o aude pe Lorraine plângând.

(Ce nu durează mult?)

În spatele ei era o fereastră glisantă, suficient de mare ca să poată ieşi. Era încuiată, dar sticla subţire era veche şi crăpată. N-avea decât un singur ochi. Şi-a scos tricoul şi şi l-a înfăşurat în jurul mâinii. A încercat să lovească geamul cu pumnul, dar n-a fost destul de fermă. Nu voia să facă prea mult zgomot. Nu voia nici să se rănească.

Şi-a zis că, indiferent ce ar fi urmat aici, ar fi fost mai rău decât o tăietură la mână. Şi-a zis că nu avea prea mult timp la dispoziţie. Doar cât îşi făcea el mendrele cu Lorraine.

A lovit din nou geamul, mai puternic de data asta, apoi a mers până la capăt şi l-a făcut ţăndări. Mâna i-a trecut de cealaltă parte şi un ciob i-a sfâşiat antebraţul, făcând-o să urle de şoc şi de durere. Disperată, şi-a îndesat tricoul însângerat în gură ca să-şi înăbuşe strigătele. A rămas nemişcată, cu urechea ciulită. A auzit pe cineva mişcându-se undeva, în casă, un scârţâit, un pas apăsat pe duşumea.

Miriam își ținea respirația. Asculta și se ruga. Se ruga să n-o fi auzit-o, să nu coboare. Se ruga neîncetat, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe obraz și mirosul de sânge îi pătrundea în nări; se ruga să nu vină după ea.

Afară era încă lumină. Miriam a fugit întâi la mașină, dar Jez luase cheia din contact. A fugit mai departe. A alergat de-a lungul drumului șerpuit de pământ, în timp ce sângele îi picura din tăieturile de pe braț și piept, unde se zgâriase când ieșise pe fereastră. Îi curgea sânge pe gât, pe față, îi curgea din rana de la cap pe care i-o făcuse când îi smulsese părul.

După un timp, s-a simțit prea obosită ca să mai alerge și a încetinit. Șoseaua părea încă departe. Nu-și amintea ca drumul până la fermă să fi durat așa mult — se întreba dacă n-o apucase cumva greșit. Dar nu-și amintea să se fi abătut din drum, de altfel nu-și amintea să fi dat de nicio răscruce. Ăsta era singurul drum, care părea să nu se mai termine și pe care nu venea nimeni.

Când a auzit tunetul, se întunecase deja. A ridicat privirea spre cerul fără nori, spre stelele strălucitoare de deasupra și și-a dat seama că nu era niciun tunet, ci o mașină. I s-au înmuiat genunchii de ușurare. Venea cineva! Venea cineva! Bucuria i-a înceţoşat mintea, însă doar pentru o clipă scurtă, apoi vijelia urlătoare a fiorului de frică a împrăștiat negura. Mașina venea din spatele ei, de la fermă — nu dinspre șosea —, iar ea a început să fugă orbește din drum. A sărit peste un gard din sârmă ghimpată, tăindu-se din nou, și s-a aruncat într-un șanț. A auzit mașina încetinind cu un scrâșnet și a văzut farurile luminând pe deasupra ei. După care mașina a trecut mai departe.

După asta, Miriam a mai zăcut în șanț pentru o vreme, nici ea nu mai știa cât. În cele din urmă însă, s-a ridicat și a escaladat din nou gardul, cu brațele, picioarele și trunchiul sfâșiate, cu pantalonii îmbibați de urină și gura lipicioasă de sânge. A luat-o la fugă, a căzut, s-a ridicat. A alergat mai departe. În cele din urmă, a ajuns la o benzinărie. Bărbatul de acolo a chemat poliția.

Dar era prea târziu.

Cea care a scăpat cu viață

-

Fata plânge și strigă de ceva timp. Strigă după ajutor și bate în ușă până încep să-i sângereze mâinile. Își strigă prietena. Cu glas domol la început, apoi tot mai tare și mai tare, neîncetat, o strigă până când ecoul care se răspândește în întreaga casă amuțește păsările și nu se mai aude nimic în afara scâncetelor ei jalnice.

În această liniște, se trântește o ușă și sunetul este asurzitor, cutremurător, ca un bang sonic. Un sunet mai puternic decât tot ce a auzit fata vreodată.

Își înăbușă plânsul. Aude mișcări, pași rapizi, grăbiți, care se îndreaptă spre ea. Se trage înapoi, cade, se răsucește, se cuibărește într-un cotlon al camerei, se lipește cu spatele de perete, se cuprinde cu mâinile. Își dezgolește dinții.

Pașii încetinesc când se apropie de ușă. Aude râcâitul cizmelor pe podeaua de piatră, zgomotul cheii în broască, clicul pe care îl face când o deschide. Sângele îi clocotește și e pregătită, e pregătită acum pentru el. Îl aude oftând. Șșșt, liniștește-te, dolofano. Șșșt, liniștește-te, urâto. Nu e rândul tău. Urmează un alt zgomot, un alt clic și sângele i se domolește, măruntaiele i se revoltă și un val sparge un baraj. Urina fierbinte picură pe podea.

În timp ce se îndepărtează, el fredonează o melodie, apoi cântă cu lacrimi în glas.

Ce am luat de la ea nu mai dau înapoi.

21

-

Carla umbla prin casă, trecând dintr-o cameră în alta, verificând întruna şifonierele, dulapurile, căutând în spatele uşilor, în orice loc s-ar fi putut găsi sacoşa cu medalionul Sfântului Cristofor. Ameţită de epuizare, se mişca încet şi cu grijă, ca şi cum ar fi umblat printr-o mlaştină. Din când în când, îi suna telefonul. De fiecare dată, se uita la ecran şi vedea că era Theo. Uneori ezita cu degetul deasupra butonului verde, încerca să-şi găsească motivaţia să răspundă, dar de fiecare dată ezita în ultimul moment, fie punând telefonul la loc în buzunar, fie apăsând butonul roşu.

Ce să-i spună dacă răspundea? Să-l întrebe direct? Ce treabă ai avut cu sora-mea? Ce căutai la ea acasă? Totuşi, nu asta voia să-l întrebe. Nu formulase încă adevărata întrebare, nu-şi permisese acest lucru.

Deschise dulapul de la mezanin. Ce să caute aici sacoşa de pânză? N-a mai deschis dulapul ăsta în ultimele luni. Era plin cu haine pe care nu le purta niciodată: rochii de mătase, costume la comandă, hainele unei femei care nu mai exista de mulţi ani. Se uită la ele prosteşte, fără să asimileze ce vedea. Închise la loc dulapul.

Intră în dormitorul ei şi se lungi în pat. Îşi acoperi picioarele cu o pătură de lână. Îşi dorea cu disperare să doarmă, dar de fiecare dată când închidea ochii, îi venea în cap o imagine: îl vedea pe Theo certându-se cu Angela în faţa locuinţei ei. Apoi, scena se schimba şi erau deodată în casă, urlând unul la altul. În mintea ei, se întorseseră în timp. Carla îi vedea aşa cum erau în ziua în care murise Ben: Theo dezlănţuit, cu ochi sălbatici; Angela ghemuită, cu mâinile delicate ridicate deasupra capului, cu încheieturile palide expuse. Auzea vocea lui Theo întrebând-o: Era geloasă, crezi? Pentru că Ben era cum era? Ai spus că-şi ieşea repede din sărite. Sângeroasă, zicea vocea lui. Ai spus că era însetată de sânge. Dar nu asta spusese ea, nu-i aşa? O imaginaţie sângeroasă, parcă? Închipuirile o conduseră într-o altă direcţie: spre casa Angelei de pe Hayward’s Place, unde Theo îi apărea aşa cum era el astăzi, corpul lui masiv presând trupul fragil al Angelei, luptându-se în capul scărilor. Carla şi-l imagina coborând treptele, păşind peste trupul zdrobit al surorii sale. Îl vedea ieşind pe alee şi aprinzându-şi o ţigară.

Deschise ochii. Cum s-o fi simțit el, se întrebă Carla, s-o vadă pe Angela după atâta vreme? Dar fusese după atâta vreme? Sau se mai văzuseră și altădată, fără știrea ei? Gândul la ei doi, împreună, ascunzându-i ei adevărul o făcea să sufere. Pur și simplu nu înțelegea de ce. Toate astea și ce se întâmplase cu Daniel erau prea greu de îndurat. Se tâmpea, mintea i se înnegura de atâta suferință.

Se rostogoli din pat. Trebuia să găsească medalionul cu Sfântul Cristofor pe care fiul ei nu-l purtase niciodată. Trebuie să fie prin casa asta, pe undeva, pentru că la Angela nu era. O luă de la capăt, trecând dintr-o cameră în alta. Începu să vadă în fața ochilor niște pete negre, în urechi îi răsuna un zumzet ușor și simțea că membrele i se lichefiază. Urcă și coborî de mai multe ori scările și se întoarse la dulapul de la mezanin, la rochiile de mătase și costumele frumos croite. Raftul din partea de jos a dulapului era căptușit cu un rând de cutii de pantofi bleu; le deschise una câte una, scoțând la iveală cizme gri din piele întoarsă, pantofi cu toc stiletto și talpă roșie, sandale verzi lucioase cu toc negru și, din ultima dintre ele, o pungă de plastic plină cu cenușă. Carla se ghemui, suspinând sacadat.

Aici erai. Încă nu se hotărâse ce să facă cu ea. Cu Angela.

După înmormântare, ea și Daniel s-au întors aici, acasă la Carla. S-au așezat unul lângă altul pe canapea și au băut ceai în liniște, cu punga de plastic în fața lor, pe măsuța de cafea. Atmosfera din casă era grea, încărcată de rușine. Daniel, în costumul lui închis la culoare, îmbâcsit de fum, era palid, slab, tras la față.

— Unde era ea fericită? l-a întrebat Carla, uitându-se la punga din fața lor. Ar trebui să fie un loc unde era fericită.

Simți lângă ea cum umerii lui Daniel se ridică și coboară.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată fericită, a răspuns el.

— Nu-i adevărat.

Daniel a pufnit.

— Da, ai dreptate. Îmi amintesc că era fericită în Lonsdale Square. Dar nu putem să-i împrăștiem cenușa acolo, nu?

Stătea cu capul lăsat în jos și cu gura deschisă, iar umerii i se ridicau și coborau.

— A fost singură zile întregi.

— Daniel, a spus Carla mângâindu-l pe ceafă, aplecată spre el, cu buzele aproape lipite de obrazul lui. Nu aveai cum s-o supraveghezi tot timpul.

Vorbise cu sinceritate, dar voia să spună și: Eu n-am avut cum s-o supraveghez tot timpul.

— Trebuie să-ți trăiești viața, Daniel. Trebuie. Nu putem să ne distrugem toți viețile.

Daniel s-a întors spre ea și și-a îngropat fața în umărul ei.

— Viața ta nu e distrusă, șopti el.

Carla se aplecă, scoase cu grijă punga de cenușă din cutia de pantofi și o cântări în mâini.

Acum este.

22

În timp ce își tria corespondența, Theo descoperi o altă scrisoare de la admiratorul său, domnul Carter, și își dădu seama nu din tonul lui irascibil, ci și din felul în care apăsase cu stiloul pe hârtie, că fusese deranjat că nu primise niciun răspuns.

V-am lăsat adresa mea de e-mail, fiindcă am crezut că așa îmi veți răspunde mai repede. Înțeleg că sunteți probabil ocupat. În ultima mea scrisoare, am vorbit despre faptul că oamenii v-au acuzat de misoginism pentru că ați pus pe primul plan punctul de vedere al bărbatului și v-am întrebat ce credeți despre asta. În opinia mea, e o problemă de discriminare doar când este prezentat exclusiv punctul de vedere al femeilor. În ziua de azi, există o mulțime de cărți polițiste scrise de femei și ai parte doar de perspectiva lor. Am citit o grămadă de recenzii pe Amazon care spun că romanul dumneavoastră „blamează victima“, dar nu-i așa că ideea este că și „el“ a fost tratat urât la viața lui, inclusiv de „prietenă“ și de „fată“, deci, într-un fel, este tot o victimă și nu poate fi învinuit sută la sută? Pe final, cred că l-ați făcut totuși prea slab. Vă doriți câteodată să fi scris altfel povestea?

Ați putea, vă rog, să-mi răspundeți la întrebări prin e-mail?

Mulțumesc. Toate cele bune.

Henry Carter.

Theo aruncă scrisoarea deasupra teancului cu corespondența „de rezolvat“; se gândi în treacăt care ar fi cea mai politicoasă manieră de a-i spune domnului Carter că, deși era de acord că multe, foarte multe recenzii de pe Amazon nu-i înțeleseseră intențiile narative, totuși nici dumnealui n-a priceput ce plănuise el să transmită. Se gândi la asta, dar apoi uită. Era, după cum bine spusese domnul Carter, un om foarte ocupat.

Nu cu munca — nu mai muncise serios de zile întregi. Era prea ocupat să-și facă griji pentru viața lui. Trecuseră unsprezece zile de la moartea lui Daniel și cinci de când vorbise ultima oară cu Carla. Nu fusese arestată — vorbise cu detectivul Barker la telefon; acesta îl informase că „urmăresc mai multe piste“ (din nou,

fraza asta) și i-a mai spus că, deocamdată, după ce au eliberat-o pe fata aceea, n-au mai interogat și reținut pe nimeni.

Theo se simțea ușurat și totodată dezamăgit — dar ce se întâmplă cu fata? ar fi vrut să întrebe. Ce dracu' se întâmplă cu fata? Îl liniști totuși absența Carlei de pe lista suspecților.

În plus, acum știa că era teafără, că umbla aiurea prin casă, de la un etaj la altul — o zărise dimineață pe fereastră, când mersese să-i bată la ușă. Ciocănise și așteptase, apoi se trăsese repede înapoi și ridicase privirea. O surprinsese trăgând la loc draperiile. Pe moment, se enervase, îi venise să țipe la ea, să bată cu pumnul în ușă. Dar, evident, nu putea face așa ceva. Existase un incident anul trecut, când vecinii s-au plâns de el că făcea scandal în stradă. Se certaseră, dar acum nu mai ținea minte motivul.

Nu-i păsa de vecini, îl durea undeva dacă-i deranja, numai că trebuia să fie precaut: era o persoană (semi)publică și, în ziua de azi, chestiile astea nu rămâneau fără consecințe. Totul era înregistrat și destinat să rămână în spațiul cibernetic pentru eternitate; dacă depășeai măsura, erai umilit pe internet, pus la stâlpul infamiei pe Twitter, „anulat". O lege mafiotă, deși n-aveai voie să spui așa ceva. Fiindcă te-ar fi desființat.

Theo era convins acum că bătrâna, vecina aia nebună, vorbise cu Carla și probabil îi spusese că se întâlnise cu Angela. Și Carla era supărată pentru că nu-i povestise. Nu era surprins, doar enervat. Ea îl minţise de zeci de ori de-a lungul anilor. Nu era prost, știa că ea se vedea din când în când cu Angela. De relația cu Daniel nu știuse — și ăsta a fost, într-adevăr, un șoc; îl mâhnise mai ales felul în care aflase. Cu toate astea, el nu i-a întors spatele. Nu i-a ignorat telefoanele și nu s-a baricadat în spatele ușilor închise. S-a comportat ca de obicei: i-a fost alături. Și-a direcționat furia în altă parte.

Ultima dată când o văzuse pe Angela — chiar ultima dată — Theo ridicase mâna la ea. Nu lovise niciodată o femeie, niciodată în viața lui, dar cu ea a fost cât pe ce pentru o secundă sau două. Apoi s-a liniștit și, în loc s-o lovească, i-a spus ce credea despre ea și asta a fost și mai rău.

Ea fusese cea care îl sunase, îi lăsase un mesaj prin care îl anunța că trebuie să-i spună ceva și că ar prefera să o facă față în față. Fără lacrimi de data asta, cel puțin, nu la început. L-a invitat înăuntru și el a acceptat. Avea ceva să-i spună și

nu se putea în stradă.

Data trecută când o văzuse, fusese şocat de înfăţişarea ei; de data asta, fu uimit de starea locuinţei, de covorul pătat, de ferestrele murdare, de stratul gros de praf, de atmosfera pregnantă de neglijenţă, agravată şi mai mult de faptul că Angela decorase pereţii cu gravuri, grijuliu înrămate, ca şi cum s-ar fi străduit să înfrumuseţeze cândva casa.

— Îmi place la nebunie cum ai aranjat casa, i-a spus Theo şi Angela a râs cu un hârâit gutural care i-a sfâşiat inima.

S-a întors cu spatele la ea şi a început să se uite la cărţile de pe raftul de lângă şemineu, când privirea i-a fost atrasă de un exemplar din Cea care a scăpat cu viaţă.

— Am auzit că asta-i bună, a spus el luând-o şi fluturând-o pe deasupra capului.

Ea a râs din nou, de data asta fără convingere. Theo a aruncat cartea pe măsuţa de cafea şi s-a trântit într-un fotoliu de piele, închis la culoare. Şi-a scos pachetul de ţigări.

— Presupun că nu te deranjează? a întrebat el fără s-o privească.

— Nu, nu mă deranjează.

— Vrei şi tu una?

Ea a clătinat din cap.

— Încerc să mă las.

I-a zâmbit şi ochii ei erau deja sticloşi la 11 şi jumătate dimineaţa.

— Vrei o cafea?

— Asta bei tu? i-a răspuns el şi ea a scuturat din cap.

S-a aşezat în fotoliul din faţa lui.

— Nu mi-e deloc uşor, să ştii, a zis ea şi Theo a izbucnit într-un hohot de râs zgomotos, lipsit de veselie.

Angela şi-a trecut palma pe deasupra ochilor; avea un zâmbet fix, o expresie încordată. Se chinuia să nu plângă.

— Am vorbit cu el, a spus în cele din urmă. Cu Daniel. Mi-a răspuns în sfârşit la telefon. De cele mai multe ori, îmi ignoră apelurile.

Theo nu spuse nimic.

— L-am rugat să te lase în pace, i-am spus că nu-i mai dai bani.

— Când a fost asta? întrebă Theo.

Se aplecă să-şi scuture ţigara în scrumieră, dar nu nimeri.

— Acum câteva zile, spuse Angela. N-a zis prea multe, dar a ascultat şi cred că…

Theo s-a ridicat încet în picioare. A scos un plic din buzunarul de la piept al sacoului şi i l-a întins Angelei. Ea l-a deschis, a scos singura bucată de hârtie care era în el, a privit-o o clipă şi s-a albit la faţă. A închis ochii, a împăturit hârtia şi a pus-o înapoi în plic. I-a întins-o lui Theo.

— Nu, e în regulă, a spus el cu răceală, păstrează-l tu.

Nu voia să mai vadă niciodată desenul în creion al soţiei sale, realizat cu atâta rafinament, surprinzând perfect expresia nefiresc de fermecătoare pe care o avea când dormea. Daniel o desenase întinsă pe o parte, cu aşternuturile aruncate, cu trupul dezgolit.

— Am primit asta dimineaţă prin poştă, a spus el, aşa că, foarte probabil, cuvintele tale n-au avut niciun efect.

Angela s-a aplecat şi şi-a prins capul în mâini, şoptind ceva.

— Ce-ai spus? s-a răstit Theo. Nu te-am auzit.

— E monstruos, a răspuns ea ridicând privirea, cu ochii înotând în lacrimi. Am spus că e monstruos.

Şi-a muşcat buza şi a întors capul.

— Crezi, a întrebat ea și cuvintele i s-au oprit în gât, chiar crezi că ei au…

— Ei nu au făcut nimic! s-a răstit Theo, strivindu-și țigara în scrumieră. Aici nu e vorba despre ei, e vorba despre el. Despre el și fantezia lui bolnavă. Și știi ce?

Se ridica masiv deasupra ei, atât de mică, de fragilă, ca un copil.

— Nici măcar nu pot să-l condamn. Cum aș putea? Doar știi și tu ce viață a avut! Cum a crescut! Uite în ce hal a ajuns maică-sa!

— Theo, te rog.

Angela îl privea cu ochii mari, implorându-l, iar el a ridicat mâna să dea în ea, să-i șteargă autocompătimirea aia de pe față.

A văzut-o cum se ghemuiește îngrozită și atunci a făcut un pas înapoi, dezgustat de ceea ce îl împinsese să facă.

— Îmi pare rău pentru el. Sincer. Uite ce viață i-ai oferit. Habar nu are ce înseamnă dragostea, iubirea maternă. De unde să știe?

— Am încercat, a suspinat ea, am încercat…

— Ai încercat! a urlat Theo. Lenea și neglijența ta mi-au răpit copilul. Și apoi l-ai neglijat și pe fiu-tău, l-ai trimis de-acasă ca să poți bea liniștită. Să ne mai mirăm că a ajuns un sociopat?

— N-a ajuns un…

— Ba da, Angela. Asta este. E egoist, șmecher și manipulator. Asta ai făcut din el.

Angela a rămas tăcută preț de câteva clipe, apoi s-a ridicat nesigură. Tremurând, a luat cartea lui Theo și a băgat între paginile ei plicul, după care a pus-o la loc în raft. S-a întors spre el, respirând încet, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o sarcină împovărătoare.

— Trebuie… a zis ea, frământându-și mâinile. Vreau să-ți spun ceva.

Theo și-a desfăcut brațele și a ridicat din sprâncene.

— Te ascult.

Angela a înghiţit greu, ca şi cum s-ar fi luptat cu gândurile ei.

— Ei bine?

Nu avea chef de cabotinismul ei.

— Cred că mai bine îţi arăt, a zis ea încetişor. Vrei să… vrei să urci până la etaj?

23

Laura dezvolta fixaţii pentru toate greşelile ei, dar nu neapărat pentru cele evidente. Nu se trezea noaptea în sudori reci din cauza lui Daniel Sutherland, care zăcuse mort pe barcă, sau a tipului cu furculiţa înfiptă în mână. Nu, lucrul care o bântuia şi o făcea să se crispeze, care îi urca sângele la cap şi îi strângea stomacul ca un pumn era incidentul din autobuz, când a urlat la femeia aia şi a făcut-o vacă grasă şi proastă. Nu-i putea uita expresia, durerea şi jena; de fiecare dată când îşi amintea, o podideau lacrimile.

Se gândise să se întoarcă şi să meargă pe acelaşi traseu, în speranţa că o va găsi şi îi va cere scuze, că va reuşi să-i explice că avea o problemă, că, atunci când era stresată, obosită sau supărată, vorbea gura fără ea (ceea ce, desigur, nu era adevărat, problema era că vorbele ei erau sincere, dar femeia n-ar fi trebuit să le audă). Chestia era însă că nu-şi mai amintea ce autobuz era.

Gândindu-se la femeia din autobuz, Laura îşi aminti de Miriam, de privirea ei, cât de şocată şi rănită i se păruse când se răţoise la ea şi o jignise. Miriam era ciudată şi respingătoare şi regretele Laurei nu erau la fel de puternice cum erau cele pentru femeia din autobuz, n-o apuca nicidecum plânsul din cauza asta, dar orişicât. Sărise calul, la naiba. Se lăsase dusă de val, deşi n-a vrut şi n-ar fi trebuit să fie atât de crudă. Şi fiindcă nu putea să-şi ceară iertare de la cea de care îi păsa cel mai mult, se hotărî să-i ceară iertare lui Miriam. Cel puţin, ea ştia unde locuieşte.

Lorraine era exact acolo unde îi spusese Miriam, la doar câţiva metri de locul în care fusese barca lui Daniel. Acolo se afla acum o altă ambarcaţiune, mult mai elegantă şi mai curată, cu o bicicletă care părea scumpă prinsă pe acoperiş. Când ajunse, i se păru straniu — prezenţa lui, urmele lui, parcă ar fi fost şterse cu buretele. Straniu, în sens pozitiv: ca şi cum toată povestea nu s-ar fi întâmplat niciodată, n-ar fi fost decât un vis — ce să vezi, barca albastră murdară a dispărut! Chestia despre care credeai tu că s-a întâmplat? Nu s-a întâmplat. A fost doar un coşmar. Gata, te poţi trezi.

Lorraine nu semăna cu barca albastră murdară. Era lungă şi elegantă, vopsită în verde cu o bordură roşie, pe acoperiş avea ghivece cu plante bine îngrijite şi panouri solare într-un capăt şi părea îngrijită, curată şi locuită. Părea casa

cuiva.

Laura stătea în fața ei, pe chei, și tocmai se întreba unde s-ar cuveni să bați ca să atragi atenția cuiva care locuia pe o astfel de barcă (La fereastră? Cam invaziv), când Miriam ieși din cabină pe puntea din spate. Părul creț despletit îi atârna moale pe umeri, reflectând parcă aspectul rochiei ei de pânză ca un sac. Picioarele desculțe erau incredibil de albe, ca și cum n-ar fi văzut soarele de foarte mult timp. Avea unghiile de la picioare lungi, ușor îngălbenite. Laura strâmbă din nas și făcu un pas înapoi; mișcarea îi atrase atenția lui Miriam.

— Ce dracu’ vrei? mârâi ea.

— Ai o locuință încântătoare, zise Laura, privind tâmp barca. Absolut încântătoare.

Miriam nu scoase niciun cuvânt. Își puse mâinile în sân și se uită la ea chiorâș printre șuvițele rare de păr. Laura își mușcă o unghie.

— Am venit pentru că vreau să-ți cer scuze pentru halul în care m-am purtat. Vreau să-ți explic…

— Nu mă interesează, spuse Miriam, dar nu se clinti de pe punte, privind-o pe Laura fix în ochi.

— Spun tâmpenii. Mi se întâmplă tot timpul, nici măcar nu… Vreau să zic că este vina mea, dar chestia este că uneori nu mă pot controla.

Miriam își înclină capul într-o parte. O asculta.

— Am o problemă, o afecțiune. Se cheamă dezinhibare. Am căpătat-o în urma accidentului. Mai ții minte că ți-am povestit de accidentul meu din copilărie? Te rog, spuse Laura, apropiindu-se de barcă și lăsând capul în jos. Voiam doar să-ți cer scuze, m-am purtat îngrozitor și acum știu că tu n-ai vrut decât să mă ajuți. Îmi pare sincer rău.

Miriam o privi cu asprime alte câteva clipe. Se răsuci cu spatele, ca și cum ar fi vrut să intre înapoi în cabină, apoi se întoarse din nou spre Laura. Și, în sfârșit, se înmuie.

— Haide odată, izbucni ea. Fă bine și intră.

— E foarte drăguţ, nu-i aşa? zise Laura plimbându-se de colo colo prin cabină. E atât de… primitoare, nu? N-aş fi crezut că bărcile astea pot fi atât de confortabile.

Miriam încuviinţă cu buzele strânse, dar Laura îşi dădea seama după strălucirea din obrajii ei, după expresia din privire, că era încântată. Miriam o invită la un ceai, puse vasul pe foc şi luă cănile din dulap. Laura cerceta locul în continuare, mângâind cotoarele cărţilor cu vârful degetelor, luând şi studiind fotografia înrămată a lui Miriam cu părinţii ei.

— Asta eşti tu! Se vede de la o poştă. Nu te-ai schimbat prea mult, zise ea, spunându-şi în gând: Urâtă şi atunci, urâtă şi acum. Iar mama şi tatăl tău par oameni de treabă.

— Au fost, spuse Miriam.

Se aşeză pe banchetă, cu faţa spre Laura.

— Vai! zise Laura întorcându-se spre ea. Nu mai trăiesc? Îmi pare rău. Părinţii mei sunt ca şi morţi. Ți-am povestit parcă, nu-i aşa? Tata este bine intenționat, dar mama este o catastrofă şi chestia e că oricât de căcăcios s-ar purta, mă înțelegi, până la urmă tot o iert, nu știu de ce. Nu mă pot abține.

Ceainicul şuieră şi Miriam îl luă de pe foc. Îşi puse din nou mâinile în sân şi se uită atent la Laura.

— Eşti distrusă, de asta, spuse ea în cele din urmă. Nu o lua ca pe o critică. E o observație. Ai pățit multe în copilărie şi ai rămas cu cicatrici trupeşti şi sufleteşti. Nu-i aşa?

Laura încuviință. Se lăsă puțin pe spate, sprijinindu-se de raftul de cărți.

— Când am fost la tine şi tu ai râs şi ți-ai bătut joc de mine — nu, nu, nu spune nimic, ascultă-mă doar —, ți-am zis că semănăm foarte mult şi tu m-ai contrazis, numai că te-ai înşelat. Recunosc suferința ta, pentru că şi eu am suferit din cauza altora, înțelegi? În adolescență, mi s-a întâmplat ceva care m-a marcat.

Laura se îndreptă sfioasă spre spatele cabinei, către bancheta care se întindea de-a lungul uneia din laturi. Se aşeză pe ea cu picioarele încrucişate, aplecându-se curioasă în față.

— Ce vrei să spui? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Miriam întinse mâna după ceainic, îl ridică şi îl puse la loc. Se întoarse spre Laura.

— Când aveam cincisprezece ani, spuse ea încet, cu o expresie gravă, am fost răpită.

Laura fu atât de surprinsă încât aproape izbucni în râs. Apucă să-şi acopere gura cu mâna tocmai la timp.

— Ai… ai fost răpită? Vorbeşti serios?

Miriam încuviinţă.

— Eram cu o prietenă. Am chiulit de la şcoală şi am făcut autostopul. Un bărbat a trecut pe acolo cu maşina şi… ne-a dus la el acasă. La o fermă. Pe mine m-a încuiat într-o cameră.

Se întoarse din nou cu spatele, agăţându-se cu degetele grăsune de marginea blatului de bucătărie.

— M-a încuiat, dar am reuşit să sparg o fereastră şi să fug.

— Isuse. Mi se pare incredibil.

Laura spusese asta la propriu — nu ştia dacă s-o creadă pe Miriam.

— E oribil. Ai fost rănită?

Miriam încuviinţă.

— Futu-i mama mă-sii. Scuză-mă, dar… te ia cu fiori. Şi prietena ta a păţit ceva?

Miriam nu spuse nimic. Nu se mişcă, dar Laura văzu cum i se albesc încheieturile degetelor.

— Miriam?

— N-am reuşit s-o ajut, spuse Miriam încetişor. Am fugit.

— O, Doamne. Doamne Dumnezeule.

Pentru prima dată în viaţa ei, Laura rămase fără cuvinte. Clătină din cap, duse mâna la gură şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Atunci înseamnă că…?

Miriam aprobă scurt din cap.

— O, Doamne, repetă Laura. Când s-a întâmplat asta? Adică, aveai cincisprezece ani, deci era… prin anii 1970?

— 1980, spuse Miriam.

— Şi apoi… ce s-a întâmplat? După asta, vreau să zic. Isuse. Nici măcar nu-mi pot imagina aşa ceva. Nu-mi pot închipui prin ce-ai trecut.

Pentru câteva clipe lungi, Miriam o privi neclintită, apoi, fără să spună nimic, se întoarse şi intră din cabina principală în ceea ce Laura presupuse că era dormitorul de la capătul bărcii. Când se întoarse, ţinea în mâini un teanc de hârtii.

— Dacă te interesează într-adevăr, spuse ea, ai putea să citeşti asta. Am scris o carte despre ce mi s-a întâmplat. Prin ce-am trecut, cum m-a afectat.

Miriam îi întinse hârtiile care fuseseră legate într-un volum destul de gros.

— Ai putea… spuse Miriam îmbujorată şi cu ochii strălucitori. Presupun că ai putea citi asta, dacă vrei.

Fără să stea pe gânduri, Laura clătină din cap.

— Eu nu prea le am cu cititul, spuse ea.

Văzu cum Miriam strânge manuscrisul la piept şi toată căldura din priviri i se risipeşte, cum colţurile gurii se lasă în jos şi expresia i se înăcreşte.

— Adică… mi-ar plăcea să-l citesc, spuse Laura întinzând mâna.

Miriam se trase înapoi.

— Doar că s-ar putea să dureze cam mult, pentru că sunt mai înceată. Nu înceată la minte, cum ar zice unii. Mi s-a zis că în copilărie eram talentată şi citeam mai tot timpul, dar după accident n-am mai reuşit să mă concentrez la nimic şi am cam pierdut obiceiul ăsta, mă înţelegi?

Laura îşi muşcă limba.

— Dar chiar mi-ar plăcea să-l citesc, pare…

Cum părea oare? Părea îngrozitor, devastator.

— Pare foarte interesant.

Miriam îi întinse manuscrisul cu prudenţă.

— Nu te grăbi. Dar te rog să ai grijă cu el, spuse ea.

Laura încuviinţă energic.

— N-am să-l scap din ochi, răspunse ea şi băgă manuscrisul în rucsac.

Tăcerea deveni din nou stânjenitoare. Laura privi ceainicul cu speranţă.

— Te-a mai căutat poliţia? o întrebă Miriam.

Laura clătină din cap.

— Bine. Asta e bine, nu?

Laura îşi muşcă buza.

— Aşa cred. Chiar nu ştiu. Mă uit întruna la ştiri, să văd dacă s-au făcut… progrese, dar se pare că nu.

— Aşa se pare, nu-i aşa?

Şi se aşternu din nou tăcerea.

— Aş omorî pe cineva pentru o ceaşcă de ceai, zise Laura.

— A, scuze!

Miriam păru uşurată că avea ceva de făcut. Reluă prepararea ceaiului, dar descoperi că nu mai avea zahăr (Laura bea ceaiul cu două linguri şi jumătate), aşa că se hotărî să se ducă să împrumute de la cafeneaua de pe chei.

Laura se ridică de pe bancă şi începu să inspecteze locuinţa lui Miriam. Era mult mai plăcută decât se aşteptase. Dar, pe de altă parte, la ce se aşteptase ea oare? La ceva trist, murdar şi mohorât, ca barca lui Daniel? Locul ăsta era altfel. De fapt, era mult mai frumos decât apartamentul ei. Miriam avea plante, poze, cărţi de bucate, pături vechi şi destrămate, dar colorate, strânse cu grijă într-un colţ. Mirosea minunat a fum de lemne şi a lămâie. Toate suprafeţele erau impecabil de curate.

Pe biblioteca de lângă soba cu lemne era un mic ceas auriu de voiaj. Laura îl luă în mână şi îl cântări cu satisfacţie. Deasupra cărţilor, pe un raft, era o cutie de lemn. Laura încercă să deschidă capacul şi fu surprinsă să vadă că era descuiat. Luă cutia de pe raft şi o puse în faţa ei, pe banchetă. Înăuntru, găsi o pereche de cercei rotunzi de aur, care nu se potriveau deloc cu gusturile lui Miriam. Şi-i strecură în buzunar şi continuă să scotocească prin cutie. Descoperi o cruciuliţă de argint cu Isus răstignit, o plăcuţă de la zgarda unui câine, o pietricică gri netedă, o scrisoare adresată lui Miriam şi o cheie prinsă de un breloc.

Laura fu atât de surprinsă, încât la început nu o recunoscu. Nu o cheie, ci cheia ei! Cheia ei de la intrare, ataşată la brelocul de lemn cu o pasăre. O luă şi o ridică în lumină. În spatele ei, se auzi un scârţâit şi barca se clătină uşor. Surprinse cu coada ochiului o umbră şi auzi o voce:

— Ce faci acolo?

Laura se răsuci atât de repede, că era cât pe ce să cadă de pe banchetă. În prag, întunecată la faţă, stătea Miriam cu un borcan de zahăr în mână.

— Ce Dumnezeu faci? De ce umbli prin lucrurile mele?

— Lucrurile tale? îşi reveni rapid Laura, gata de ofensivă. Asta este a mea! spuse ea. Ce mama dracului faci cu cheia mea de la casă?

Miriam înaintă şi puse borcanul de zahăr pe blatul de bucătărie.

— Am găsit-o, spuse ea, ţuguind buzele, ca şi cum ar fi fost jignită că Laura o interoga aşa. Voiam să ţi-o dau înapoi, dar am uitat. Eu…

— Ai uitat? Ai fost în apartamentul meu zilele trecute, dar nu te-ai gândit să-mi spui că cheia mea e la tine. Unde ai găsit-o? Unde… ăsta-i sânge, nu-i aşa? întrebă Laura întorcând cheia în palmă. Asta era… Isuse, e plină de sânge.

Dădu drumul cheii din mână de parcă ar fi ars-o şi-şi şterse degetele de blugi.

— De ce ai luat-o? o întrebă pe Miriam, căscând ochii, fără să înţeleagă. Ai zis că ai fost acolo, ai fost acolo după ce-am plecat eu, dar de ce… de ce ai luat-o?

Laura începea să aibă o presimţire urâtă, foarte urâtă, agravată de faptul că Miriam stătea ţeapănă în faţa ei, blocând intrarea în cabină, robustă, îndesată, cu braţele încrucişate, clătinând din cap fără să spună nimic, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva, ca şi cum ar fi încercat să găsească o scuză pentru comportamentul ei. Laura simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Data trecută glumise când zisese că poate Miriam îl omorâse pe Daniel, dar acum nu mai ştia ce să creadă, îşi făcea tot felul de gânduri. Femeia asta era dusă cu capul, era o victimă, o nebună.

— Am văzut-o, spuse Miriam în cele din urmă, inexpresivă, pe un ton monoton, fără nicio urmă de mânie. Am văzut cheia pe jos, lângă el. Era palid şi arăta… of.

Suspină prelung, ca şi cum ar fi scos tot aerul din ea.

— Arăta disperat, nu-i aşa?

Închise ochii şi clătină din cap.

— Am văzut cheia şi am luat-o…

În timp ce vorbea, mima acţiunea închizând strâns ochii, aplecându-se, ridicând cheia, după care spuse:

— Te-am protejat, Laura. Te-am protejat mereu şi poate că am motivele mele s-o fac, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Nebuna dracului.

— N-am nevoie de protecţia ta!

Laura îşi auzea frica din voce şi asta o făcu să se panicheze şi mai tare.

— N-am nevoie de nimic de la tine! Nu vreau decât să plec…

Îşi luă rucsacul şi încercă să-şi facă loc prin cabina îngustă pe lângă trupul masiv al lui Miriam.

— Lasă-mă să plec, te rog…

Dar Miriam era solidă, nu se clintise din loc şi o împinse la Laura, dezechilibrând-o.

— Nu pune mâna pe mine! Nu pune mâna pe mine!

Laura trebuia să plece, să scape de pe barca aia, unde simţea că nu mai are aer, că se sufocă. Simţea că retrăieşte vechiul coşmar, în care este din nou pe barca mizerabilă a lui Daniel şi el o batjocoreşte, iar ea simte gustul trupului lui în gură. Începu să scuipe, să urle Dispari din calea mea dispari din calea mea dispari din calea mea, să se lupte cu cineva, cu altcineva, să tragă cu pumnii de părul slinos, să împingă, Dispari din calea mea, să simtă miros de sudoare şi respiraţie puturoasă. Îşi dezgoli dinţii, Te rog, plângea ea, şi plângea Miriam. Nu pune mâna pe mine nu pune mâna pe mine.

Cea care a scăpat cu viață

-

Braț la braț, fata și prietena ei se întorc împleticindu-se pe marginea drumului de la pubul oribil din centrul orășelului. Atingerea brațului slab al prietenei, lipit de colăcelul ei din talie, îi creează un sentiment de liniște fetei, care s-a îmbătat cu gin și e fericită.

Se apropie o mașină, iar prietena ei ridică într-o doară degetul mare. O rablă de Golf galbenă, de pe care cade vopseaua, trece pe lângă ele și încetinește. Se uită una la alta și râd. Aleargă spre mașină și, când se deschide portiera, fata aude o melodie, cântă cineva, un bărbat, cu glas grav și puternic. Fata zărește ceafa șoferului, roșie ca o halcă de carne.

Nu, îi spune prietenei ei. Nu.

Dar ea a urcat deja în mașină pe scaunul de lângă șofer, care întreabă: Și unde mergem?

24

-

În jurul pietrei lui funerare, în iarba neîngrijită, care dădea mai degrabă impresia de abundență decât de paragină, erau păpădii galbene ca soarele și margarete albe ca smântâna. Carla și-ar fi dorit să se întindă în iarbă, să se întindă chiar acolo, să doarmă și să nu se mai trezească. Adusese cu ea o pătură roșie de caşmir, pe care o întinse pe jos, dar în loc să se lungească pe ea, îngenunche și se aplecă în față ca pentru închinăciune. Mângâie cu vârful degetelor piatra funerară de granit negru, încă șocant de nouă printre mormintele gri, acoperite de mușchi, și spuse: „La mulți ani, dragul meu“. Se lăsă pe o parte și-și dădu voie să plângă puțin, cu suspine scurte, ca niște sughițuri. Apoi își șterse ochii, își suflă nasul și se așeză cu picioarele încrucișate și cu spatele drept, așteptând. În scurt timp, îl văzu pe Theo venind către ea pe cărare, cum era sigură că se va întâmpla. El îi făcu semn cu mâna, iar ea simți bătăile slabe ale inimii în gât.

Theo se opri la câțiva pași de ea.

— Mi-am făcut griji, să știi, spuse el, dar își dădu seama după tonul și expresia lui că nu era supărat pe ea.

Avea o privire spășită, ca atunci când aflase ea despre relația lui cu editoarea. Deci știa. Știa că ea știa despre Angela, despre secretul lui.

— Am pierdut medalionul lui Ben cu Sf. Cristofor, spuse Carla, trăgându-se într-o parte ca să-i facă loc pe pătură.

Theo se așeză greoi și se aplecă să o sărute, dar ea se retrase și spuse:

— Nu.

El o privi încruntat.

— Unde l-ai pierdut? Ce făceai cu el?

— Nu… habar n-am. Dacă aș ști unde l-am pierdut, l-aș găsi, nu crezi? L-am scos pentru că… pur și simplu, am vrut să mă uit la el. Am căutat peste tot.

El încuviință, măsurând-o cu privirea, analizând-o.

— Arăți îngrozitor, Carla.

— Mda, mersi. În ultimele două săptămâni mi-a mers din plin, răspunse ea și începu să râdă, chicotind ușor mai întâi, dar izbucnind apoi într-un hohot gutural.

Continuă să râdă până la lacrimi, până când Theo întinse mâna să i le șteargă de pe obraji. Carla se feri din nou de atingerea lui.

— Nu pune mâna pe mine, spuse ea. Mai întâi, spune-mi adevărul. Nu te las să mă atingi până nu-mi spui ce-ai făcut.

Pe de o parte, ar fi vrut să fugă de el, pe de altă parte, își dorea din suflet să-l audă negând.

Theo se scărpină în vârful capului cu degetul arătător și își coborî bărbia în piept.

— M-am întâlnit cu Angela. Am mers la ea pentru că Daniel a venit să-mi ceară bani. I-am dat, dar apoi a mai vrut. Asta-i tot. Asta-i toată povestea.

Carla răsuci între degete câteva fire de iarbă, le smulse și le băgă înapoi în pământ.

— De ce nu mi-ai spus, Theo? De ce nu mi-ai spus că, dintre toți oamenii de pe lumea asta, Daniel a apelat tocmai la tine…

Theo ridică palmele.

— Nu știu. Nu știu! Habar n-aveam ce se întâmpla și, sincer să fiu — o privi direct în ochi — nu sunt sigur că voiam să știu.

Carla simți cum îi urcă roșeața de pe gât în obraji.

— Deci te-ai întâlnit cu ea… o dată? O singură dată? Theo?

— De două ori, spuse el încet. Ea a vrut să ne întâlnim a doua oară și m-am dus. N-am putut să-ți spun, Cee… S-a întâmplat chiar înainte să moară, oftă el adânc. Am mers la ea acasă și peste o săptămână sau două a fost găsită la capătul scărilor. Arăta rău.

— Arăta rău, repetă Carla. Şi era? întrebă cu glas domol. Rea?

— Cee…

Theo întinse mâna şi de data asta ea nu se mai retrase.

— Nu vreau să purtăm conversaţia asta aici, înţelegi. E ziua lui Ben. Ar fi împlinit optsprezece ani. Nici măcar nu vreau să mă gândesc astăzi la ea.

— De ce a vrut să te vadă? întrebă Carla.

Theo nu răspunse. Se aplecă, o sărută pe buze şi ea îl lăsă.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el. Nu-mi place când dispari.

Câteva clipe au rămas în tăcere, ţinându-se de mână. Theo adusese o sticlă de coniac şi acum o treceau de la unul la altul, sorbind din ea cu înghiţituri mici.

Când alcoolul începu să-i încingă pieptul, Carla îl întrebă:

— Ce-ai face diferit? Dacă ai putea. Te-ai mai însura cu mine dacă ai şti ce-ar urma?

— Bineînţeles că da. Eu…

— Eu nu cred că m-aş mai căsători cu tine, spuse ea.

Theo tresări, iar ea îl strânse de mână şi apoi îi dădu drumul.

— Nu vreau să fiu crudă, dar dacă aş fi ştiut ce va urma, nu cred că aş mai fi făcut-o. Cu toate că s-ar putea să nu conteze cu cine m-am măritat. S-ar putea să se fi întâmplat oricum, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

Theo o prinse de încheietură, cuprinzându-i cu arătătorul şi degetul mare osul subţire; întinse cealaltă mână şi îi mângâie faţa. Încercă s-o întoarcă spre el, dar ea se feri.

— Tot veninul ăsta, spuse ea. E de la mine, se trage din familia mea.

— Tu nu ești soră-ta, răspunse Theo.

Apoi, când în cele urmă îl privi, îi spuse:

— Ar trebui s-o ierți, Theo.

Theo încercă s-o convingă pe Carla să meargă cu el acasă, dar ea insistă să mai stea o vreme. La început, se oferi să rămână cu ea, dar, în cele din urmă, Carla reuși să-l convingă să plece. Dar nu înainte să-i dea un stick de memorie cu manuscrisul celui mai recent roman al lui.

— Serios, Theo? Am o mulțime de lucruri pe cap, știi? Nici măcar n-am…

Făcu o pauză de respirație.

— N-am pregătit nimic pentru înmormântarea lui Daniel. Trebuie să aștept să termine medicul legist raportul, apoi…

— Pot să mă ocup eu, spuse Theo, împingându-i stick-ul în mână. Pot să mă descurc cu pregătirile, am să vorbesc cu poliția despre stadiul anchetei, dar… Cee. Tu ai fost mereu prima mea cititoare. Nu poți să nu mai fii primul meu cititor, nu merge așa.

Carla îl urmări cum își croiește drum printre pietrele funerare către aleea principală, ceva mai greu din cauza coniacului, sub lumina soarelui întreruptă din loc în loc de petice de umbră. Așteptă o vreme, până se asigură că nu se mai întoarce, că nu o urmărește de undeva, apoi scoase din buzunar un pumn de cenușă și o împrăștie peste iarba de pe mormântul lui Ben.

Încercă să evoce accentul tărăgănat și râsul gutural al surorii ei.

— Îți mai amintești casa din Vaugines, Cee? o întrebase Angela cu ani în urmă.

Stăteau pe canapeaua din sufrageria Angelei, în Hayward’s Place, și soarele palid sclipea prin draperiile trase pe jumătate, umplând încăperea cu o strălucire galben-murdar. Angela stătea cu picioarele trase sub ea; fuma și își pigulea unghiile. Nu-i tremurau mâinile, ceea ce însemna că băuse deja.

— Îți amintești locul de lângă plantația de măslini, cu sculpturile alea ciudate cu capete de animale de pe pereți? Daniel și cu mine stăteam în casa de lângă

piscină. Ben era micuț încă.

Întinse mâinile ca să arate cât de mic.

— Era cald și perfect ca o pâine scoasă din cuptor.

— Normal că-mi amintesc, a răspuns Carla. A fost prima vacanță din viața lui. Theo și cu mine stăteam toată ziua în șezlong, sub copaci, și adormeam cu el ghemuit între noi, a urmat ea, închizând ochii. Ce copaci erau ăia? Stejari, parcă. Sau poate platani…

— Și apusurile alea incredibile, a mai zis Angela. Le mai ții minte? Și vinul rosé.

— Și nu-l puteai scoate pe Daniel din piscină nici bătut. Mai ții minte ce tare s-a supărat când a vrut să-l învețe pe Ben să înoate și noi i-am zis că era prea mic?

Angela a clătinat din cap.

— Așa a făcut? Serios? a întrebat ea, aplecându-se și stingând țigara în scrumiera de pe covor. Pare imposibil, nu? E de necrezut că am fost atât de fericiți, când te gândești acum, aici — a zis și a arătat spre camera urâtă din jur. De neimaginat. Toată fericirea noastră, distrusă.

Când s-a ridicat în picioare, privindu-și sora cum plânge după fericirea pierdută, Carla tremura din tot corpul.

— De neimaginat, a murmurat Angela. Câteva clipe de neatenție, o oră sau două de neglijență, o ușă deschisă. Și uite ce-am ajuns.

Își amintea cum o privise atunci sora ei, cu ochi sticloși, deschizând gura, dar nereușind să scoată niciun sunet.

Carla luă încă un pumn de cenușă, o duse la buze și apoi o bătători în pământ.

Cea care a scăpat cu viață

-

Chiulesc de la școală, strecurându-se prin porți nevăzute. Există un autobuz care vine și se întoarce în oraș la fiecare oră, la și jumătate. Fuguța! Prietena ei își suflecă fusta și o ia la fugă, fluturând energic din mână ca să atragă atenția șoferului. Fata mai mult merge, cu ghiozdanul atârnând ciudat într-o parte, cu sânii mari bălăbănindu-se. Se urcă în autobuz, trec pe lângă șoferul care rânjește și pe lângă ceilalți călători cu figuri acre.

De îndată ce coboară din autobuz, fata regretă că a venit. E sufocant de cald și trotuarele gem de cumpărători. Nu e nimic de făcut aici, n-ai unde să te duci. Umblă dintr-un magazin în altul fără țintă, se uită la haine pe care nu și le pot permite, cumpără de la chioșcul din colț țigări ieftine, care le zgârie pe gât. Le sudează una după alta, până li se face rău.

Intră în pub, dar barmanul refuză să le servească. Se așază la masă, afară, cu fustele suflecate. Se bronzează. Tipii în vârstă de la masa de-alături se uită libidinos la ele. Se apropie un tânăr, o privește pe prietena ei, nu pe fată, și zâmbește. E urât, are ochii prea apropiați, coșuri pe gât și ceafa roșie. Prietena ei dă ochii peste cap. Vezi să nu, zice ea și râde.

De undeva, începe să se audă o melodie, un radio sau un tonomat. Fata a mai auzit-o și cu altă ocazie, e un cântec lent, cu o chitară acustică și o voce bărbătească blândă și răgușită. Sub soarele fierbinte al după-amiezii, pielea fetei e rece. Se simte de parcă ar fi turnat cineva benzină peste ea, iar ceafa, chiar în locul în care și-a prins părul în coadă, îi zvâcnește fierbinte.

Se va întâmpla ceva rău.

25

-

Cu mâinile cufundate până la încheieturi în chiuveta aproape plină cu apă caldă şi spumă, Miriam retrăi o amintire atât de intensă că tresări. Nu o imagine, ci o senzaţie: căldura bruscă şi surprinzătoare a sângelui care îi circula prin degete, clocotind; urmată imediat de şocul dezamăgirii. De durere. Fără regrete. Rămase în picioare lângă chiuveta din baia micuţă, cu mâinile în apă, incapabilă să se mişte timp de un minut, poate două. Cu mâna dreaptă strângea o perie de unghii, iar cu stânga apucase spasmodic mânerul unei foarfeci.

Apoi momentul trecu, mâinile i se relaxară şi reveni la realitate. Scoase dopul şi urmări cum se scurge apa plină de săpun, după care puse peria şi foarfeca înapoi pe policioara de sub oglindă. Îşi şterse cu grijă mâinile, apoi aplică nişte antiseptic pe o bucăţică de vată şi îşi tamponă atent zgârieturile de pe gât şi braţe. Luă bucăţile de leucoplast pe care le tăiase deja din rolă şi le lipi peste cea mai gravă rană, de pe braţul stâng.

După ce termină, se întoarse în cabina principală şi începu să facă ordine. Puse la loc cărţile căzute şi aşeză pe raft cutia de lemn; mătură pe un făraş cioburile şi pământul dintr-un ghiveci căzut de pe pervaz. Planta din el, un fir de tarhon, nu mai putea fi salvată. Deşi o dureau spatele şi genunchii, îşi văzu de treabă metodic, încercând din răsputeri să şteargă toate urmele confruntării cu dezmăţata aia. Era nervoasă, dar reuşi să îşi stăpânească bine furia clocotitoare până în clipa în care descoperi sub masă unul dintre cerceii de aur ai lui Lorraine, uşor îndoit, şi atunci începu să plângă.

De ce trebuie să ia oamenii ceva ce nu le aparţine? De ce trebuie să ia şi să distrugă ceva ce este al ei?

Cea mai vie amintire a lui Miriam de după răpire nu era legată de momentele petrecute în spital. Nici de mama ei care plângea atât de tare când venise să o vadă, încât era cât pe ce să cadă din picioare dacă nu o sprijinea tatăl ei. Şi nici de interogatoriile îndelungate ale poliţiei, de mulţimea de oameni adunată în jurul casei lor, de jurnalişti sau de camerele de televiziune.

Cea mai limpede amintire era bunătatea insuportabilă a părinţilor lui Lorraine. Lacrimile tatălui ei când a venit s-o viziteze la spital şi felul în care a strâns-o de

mână și i-a șoptit:

— Slavă Domnului, slavă Domnului că ești bine.

N-avea cum să creadă așa ceva, se gândise Miriam. Trebuie să-și fi spus, de fapt: De ce tu? De ce-ai scăpat tu?

După înmormântare, s-a ținut un priveghi acasă la părinții lui Lorraine. Miriam a întrebat dacă putea urca în dormitorul prietenei ei, iar maică-sa, o femeie mărunțică, răvășită de durere, a reușit cumva să-i zâmbească.

— Bineînțeles că poți, i-a spus ea. Ești întotdeauna binevenită. Poți să treci oricând pe la noi.

La etaj, Miriam s-a așezat la măsuța de toaletă a lui Lorraine, s-a uitat la elasticele ei de păr colorate, la rujurile în nuanțe de roșu și roz-închis, la fardurile mov, albastre și albe. În fața oglinzii era o cutie de bijuterii, care cânta „Greensleeves“ când o deschideai. Miriam o admirase încă de când era mică. Înăuntru erau mai multe coliere și brățări, un inel prea mic pentru degetele ei și o pereche rotundă de cercei de aur, pe care și i-a strecurat în buzunarul gecii.

A plecat apoi de la priveghi fără să-și ia rămas-bun.

Trei zile mai târziu, mașina lui Jeremy a fost găsită într-o parcare aflată pe o stâncă dintr-o zonă descrisă eufemistic drept belvedere, dar în realitate era unul dintre locurile unde se duceau cei care nu mai aveau alt loc unde să se ducă. După încă trei zile, din cauza vremii proaste, paza de coastă a oprit căutarea. Iar la trei săptămâni după aceea, doi copii care se jucau pe o plajă lângă Hastings au descoperit un picior retezat, care avea mărimea, culoarea și grupa sanguină care corespundeau descrierii poliției. Fie că se strivise de stânci, fie că fusese spintecat de elicea unei ambarcațiuni, Jeremy dispăruse pe vecie. Singurul lucru pe care îl lăsase în urmă era un bilet găsit în torpedoul mașinii sale abandonate — un bilet prin care cerea iertare într-un singur cuvânt: scuze.

Scuze.

La școală, tuturor le era milă de Miriam. Toată lumea o compătimea, dar nimeni nu voia să aibă de-a face cu ea. Toți se uitau la ea, dar nimeni nu o privea în ochi. Numele ei era pe buzele tuturor, dar nimeni nu-i vorbea în pauză, la prânz. Trecea pe lângă oameni și toți îi zâmbeau cu blândețe, chiar și profesorii, dar se

uitau prin ea, undeva în depărtare. Fusese pângărită. Toți — părinții, psihologul, polițiștii — i-au spus că nu era vina ei ce i se întâmplase lui Lorraine.

— Nimeni nu s-ar fi așteptat să faci altceva, Miriam.

Dar faptul că simțiseră nevoia să spună însemna că se gândiseră la asta, că își spuseseră Puteai să faci altceva. Nimeni nu s-ar fi așteptat să faci altceva. Dar puteai s-o faci.

Nu i-a spus-o nimeni direct. Până a apărut Theo Myerson.

Cea care a scăpat cu viață

-

Când o prinde, fata știe ce urmează să-i facă. S-a învârtit în cerc. Întinsă la pământ, își amintește cum arăta dimineață, la măsuța de toaletă, pieptănându-și părul și legându-și-l strâns la ceafă cu un elastic.

Încă inocentă.

Ar fi putut să se oprească, nu-i așa? Când prietena ei i-a sugerat să chiulească de la școală, ar fi putut să clatine din cap și să meargă la cursul de matematică avansată. Ar fi putut, când erau în oraș, să fi respins ideea cu pubul și să propună, în schimb, parcul. Ar fi putut spune: nu mă urc în mașina aia. Ar fi putut spune mai tare: Nu.

Chiar și după ce totul s-a pus în mișcare, ar fi putut acționa diferit.

N-ar fi trebuit să fugă.

În loc de asta, ar fi putut să ia unul dintre cioburile care căzuseră în iarba uscată după ce spărsese geamul. Ar fi putut să-l bage în buzunarul blugilor. Ar fi putut să se furișeze înapoi în casă, ghidându-se după gemetele de suferință ale prietenei ei. S-ar fi putut strecura în camera în care o ținea ostatică, țintuită de podeaua murdară. S-ar fi putut mișca repede în picioarele goale, ținându-și respirația. L-ar fi putut înșfăca de păr, i-ar fi putut trage capul pe spate și înfige ciobul de sticlă în gât.

Dar acum era prea târziu.

26

Irene, care moțăia în fotoliul de lângă fereastră, ținând în poală un exemplar deschis din Aruncă-ți casa în aer de Pat Barker, fu trezită de ploaie, o rupere de nori neașteptată și așa de violentă, încât picăturile răpăiau ca grindina pe dalele aleii din fața casei, iar ea aproape că nu auzi plânsul.

La început, crezu că i se năzărise, însă după aceea se ridică, gândindu-se cu inima strânsă că era, probabil, Carla — tragica și disperata Carla — care se întorsese să bântuie casa de alături. Dar apoi auzi un ciocănit în ușă, atât de slab, încât semăna cu al unui copil. O voce pierită strigă:

— Irene? Ești acasă?

În prag era Laura, udă până la piele, într-o stare îngrozitoare, cu geaca ruptă și o vânătaie cât o minge de tenis în partea stângă a feței. Tremura și plângea ca o fetiță.

— Laura, Doamne Dumnezeule! Hai, intră.

Irene întinse mâna spre ea, dar Laura se retrase.

— Nu, suspină ea. N-ar trebui. N-ar trebui să fii bună cu mine.

— Ce naiba bălmăjești acolo? Laura, pentru numele lui Dumnezeu!

Reuși să o apuce de haina îmbibată de apă.

— Hai, treci din ploaie.

În holul întunecat, după ce închise ușa în spatele ei, Laura se scutură ca un câine.

— Ar trebui să-mi întorci spatele, spuse ea cu tristețe. Ar trebui să mă trimiți la dracu’ — nu că ai spune tu vreodată așa ceva, fiindcă ești prea drăguță și politicoasă.

— Mai mult sau mai puțin, spuse Irene iritată. Termină cu prostiile. Scoate haina aia udă de pe tine și pune-o acolo, pe calorifer. S-a făcut frig? Pornesc imediat

căldura. Haide acum, nu te mai moşmondi şi nu mai lăsa apă peste tot. Intră în sufragerie. Am să pornesc căldura şi apoi am să pregătesc câte o ceaşcă de ceai. Şi ai să-mi povesteşti totul, de la început.

Când se întoarse cu ceaiul, Laura şedea turceşte pe podea, în mijlocul sufrageriei, cu capul în mâini. Irene îi întinse o cană.

— Hai. Să auzim. Ce s-a întâmplat?

Irene se aşează în fotoliu şi Laura începu. Îi mărturisi că îi luase bani din poşetă, ceea ce Irene ştia, firește; era uitucă, dar nu şi proastă. Îi povesti apoi că furase şi din casa vecină, că văzuse uşa deschisă şi şterpelise o sacoşă din hol, dar pe asta Irene n-o mai ştia.

— Mai ai obiectele pe care le-ai luat? întrebă ea sever şi fata încuviinţă. Atunci să faci bine să le dai înapoi. Banii sunt una, Laura, înţeleg că eşti la ananghie. Dar nu poţi să iei lucruri care au o semnificaţie pentru altcineva. Îţi dai seama cum m-aş simţi dacă mi-ar fura cineva ceasul lui William? o dojeni ea. Îţi imaginezi ce părere mi-aş face despre o astfel de persoană?

Laura se înfioră de ruşine. Abătută, răsturnă rucsacul pe podeaua sufrageriei, luă două casete mici de bijuterii şi i le dădu lui Irene.

— Şi asta nu e partea cea mai rea, spuse ea abia auzit.

Irene simţi că inima i se face cât un purice. Era îngrozită de ce urma să-i spună Laura, căci ce putea fi mai rău de atât? Ce putea fi mai grav decât să furi de la o femeie îndoliată?

— Ce-ai făcut, Laura?

Respira greu şi abia reuşi să rostească cuvintele.

— Sper că nu… ai rănit pe cineva, nu?

Laura ridică privirea, cu ochi strălucitori.

— Nu cred. Asta dacă nu-l punem la socoteală pe tipul cu furculiţa, dar nu cred că la asta te referi, nu-i aşa?

Irene clătină din cap, nedumerită.

— Daniel, spuse Laura şi Irene duse brusc mâna la gură.

— Vai, nu, Laura.

Irene simţi că îi stă inima în loc.

— Nu l-am omorât eu! exclamă Laura, în genunchi la picioarele lui Irene. N-am fost eu, jur. Dar am fost acolo… chiar înainte să se întâmple. Şi nu ţi-am spus pentru că mi-ai zis că era o năpastă, că…

— N-am spus că era o năpastă, Laura. Am spus că era năpăstuit. Mi se pare că te-am avertizat să ai grijă cu el pentru că e un băiat năpăstuit, nu? A avut o viaţă grea, asta ţi-am spus şi…

— Şi nu te-am ascultat. Am mers cu el în seara aia şi am rămas la el peste noapte…

Laurei îi pieri glasul. Afară, ploaia se potolise puţin, dar cerul se întunecase, gata pentru un nou asalt.

— Ai rămas peste noapte? repetă Irene şi Laura lăsă privirea în jos. Of, pentru Dumnezeu! izbucni Irene. Nu trebuie să fii aşa evazivă cu mine. Sunt bătrână, nu inocentă.

Laura încuviinţă, dar nu ridică ochii.

— Deci ai petrecut noaptea la el. Şi presupun că ai plecat înainte de micul dejun. Dar când ai plecat, era teafăr?

Laura încuviinţă din nou.

— Şi habar n-ai ce s-a întâmplat cu el?

De data asta, Laura clătină din cap.

— Laura! Ţinând cont de toate astea, chiar ţi s-a părut o idee bună să furi de la familia lui? Pentru numele lui Dumnezeu. Imaginează-ţi cum ar fi părut dacă afla cineva, dacă…

— A aflat cineva, spuse Laura cu glas stins. Tu.

Irene dădu ochii peste cap; era cu adevărat furioasă.

— Of, nu fi ridicolă. Doar n-am să sun la poliție. Numai că tot nu înțeleg cum ai ajuns așa, gesticulă ea cu mâna în direcția Laurei. Nimic din toate astea nu explică halul în care ești.

— Ah, da, zise Laura și se așează din nou turcește. Vezi tu, este o femeie care locuiește într-o barcă, pe canal și o cunosc oarecum, pentru că vine câteodată la spălătorie. O cheamă Miriam și e cam ciudățică, arată bizar, înțelegi, ca și cum s-ar îmbrăca mereu cu prea multe haine, dacă știi la ce mă refer. În fine, ea a fost cea care l-a găsit pe Daniel — i-a găsit cadavrul, adică —, ea a sunat la poliție, iar zilele trecute am întâlnit-o în fața spălătoriei, când eram într-o stare nu tocmai bună, nimic grav, doar că… înțelegi tu.

Irene nu înțelegea, habar n-avea despre ce vorbea Laura.

— Mă rog, așa că m-am dus la ea acasă, la barca ei, pentru că, vezi tu, îi datoram niște scuze — e o poveste lungă, nu trebuie să-ți împuiez capul cu ea, dar ideea este că, atunci când am ajuns pe barcă, am descoperit că avea cheia de la apartamentul meu.

— Avea cheia ta?

— Exact! Mai ții minte că ți-am zis că am pierdut-o? Ei bine, era la ea.

— Și ți-a dat-o înapoi?

Irene nu prea pricepea rostul poveștii.

— Nu, nu, nu mi-a dat-o. O ascundea de mine. Am găsit-o pe barca ei. Când mă uitam printre lucrurile ei, în fine…

— Te uitai după ceva de furat! spuse Irene.

— Da, așa e, dar nu asta-i ideea. Ideea este că ea mi-a luat cheia. Și după ce-am găsit-o, am avut o mică… mă rog…

— Altercație?

— Exact.

— Și te-a lovit? Femeia asta? Ea ți-a făcut vânătaia aia?

Laura clătină din cap.

— Ne-am îmbrâncit și ne-am împins puțin pentru că încercam să scap de-acolo, m-am împiedicat și am căzut.

— Vrei să sunăm la poliție, Laura? Adică, dacă femeia asta are cheia ta, atunci…

— A, nu. Cheia e la mine acum.

Băgă mâna în buzunarul blugilor și o scoase la iveală, odată cu un cercel de aur, pe care îl privi lung înainte să-l bage la loc.

— Am cheia și mai am și ăsta.

Din grămada de obiecte răsturnate din rucsac, ridică un teanc de hârtii, un manuscris legat, pe care i-l întinse lui Irene.

— Mi-a dat asta. Înainte de… cum i-ai zis, altercația noastră. „Memoriile“ ei, zise Laura, punând ghilimele în aer. Mi-a sugerat să le citesc. Ceea ce n-am să fac niciodată. Dar poate ție îți plac. E o chestie polițistă. Susține că a răpit-o un nebun în adolescență. Sau ceva de genul ăsta, în orice caz.

— Doamne sfinte, spuse Irene, luând manuscrisul cu amândouă mâinile. Extraordinar.

Deodată, clipi un fulger, urmat de un tunet cumplit, care le făcu pe amândouă să tresară.

— Să-mi fut una, zise Laura.

— Că bine zici, răspunse Irene. Știi ceva, adăugă ea, cred c-ar fi bine să te duci sus, să scoți hainele astea ude de pe tine, să le pui la uscat și să faci o baie fierbinte. Eu zic să rămâi în după-amiaza asta la mine, nu?

Laura zâmbi cu lacrimi în ochi.

— Mi-ar plăcea mult.

Peste zgomotul făcut de a doua aversă de ploaie, Irene o auzea pe Laura cântând, cu o voce mai frumoasă şi mai dulce decât şi-ar fi imaginat. Laura nu se grăbi şi coborî după aproape o oră, înfofolită într-un halat plușat roz, care stătea împăturit în dulapul de rufe şi rămăsese nefolosit de aproape zece ani. Imaginea acestei fete micuțe, în halatul ei vechi, o înduioşă pe Irene. Simți cum o copleşeşte un val de emoție, un sentiment despre care îşi închipuia că e aproape matern.

Nu-i destăinui nimic din toate astea Laurei, pentru că bănuia că ar fi fost jenată de o asemenea mărturisire. Îi spuse, în schimb, fluturând înspre ea manuscrisul:

— Ştii, e foarte ciudată cartea asta. Memoriile astea. Citeam şi…

— Doar n-ai apucat să le citeşti deja, spuse Laura, lungindu-se pe canapea şi aranjându-şi pernele sub cap.

— Mă rog, le-am răsfoit. Nu-s prost scrise — un pic cam pompos, să zicem, dar chestia este că unele fragmente mi se par foarte cunoscute, cu toate că, să recunoaştem, ideea cuiva care scapă din ghearele unui criminal în serie nu e tocmai originală. Numai că…

Tăcu, se încruntă şi se uită pe deasupra ochelarilor la rafturile de cărți.

— Mă deranjează ceva, dar nu-mi dau seama exact care-i problema.

Laura închise ochii şi se cuibări pe canapea, acoperindu-şi genunchii cu halatul lui Irene.

— Ah, murmură ea, mă simt ca-n rai. Parcă-s bătută cu maiul, dacă ştii ce vreau să spun. Nu m-aş mai ridica de aici.

— Păi, eşti binevenită. Poți să rămâi peste noapte, dacă vrei, îi sugeră Irene. Pot să pregătesc patul de oaspeți.

Laura nu-i răspunse, dar îi zise zâmbind:

— Mă simt întotdeauna în siguranță aici, ştii? Am impresia că nu poate pune nimeni mâna pe mine.

— Nu pune nimeni mâna pe tine, Laura, zise Irene. Ce ți-a venit?

— O, ba da, spuse Laura trăgându-și halatul peste bărbie. Ba da. Nu scap niciodată.

*

Irene citi tot timpul cât dormi Laura. Mai multe scene din manuscris i se păreau teribil de cunoscute — două fete care fac autostopul într-o zi fierbinte de vară, o întâlnire întâmplătoare, o izbucnire bruscă de violență la o fermă izolată, o fată care se taie la mâini într-un geam spart. Bănuia că erau elemente standard de film horror. Dar ceva i se întipărise în minte totuși; mai exact, melodia. Refrenul de la radio cântat de unul dintre personaje îi era familiar (Putea să-i spună personaj, dacă era vorba de niște memorii?). Refrenul îi amintea de ceva, îl cunoștea de undeva.

Laura se foi pe canapea. Se întoarse cu fața spre ea și începu să sforăie foarte încet. Irene simți un nou val de duioșie, un fior în stomac despre care își imagina că e o dovadă de afecțiune maternă, dar, pe de altă parte, ce știa ea? Nu putea defini sentimentul cu precizie, singurul lucru clar pentru ea era că voia s-o protejeze așa cum făcuse și cu biata Angela.

Aruncă o privire cărților Angelei, cele pe care nu apucase încă să le trieze. Ar fi fost cazul să se termine odată cu ele, pentru că zăceau acolo de câteva săptămâni. Poate o va ruga pe Laura să ducă primul teanc la magazinul Oxfam de pe Upper Street.

Și atunci, o zări. Deasupra teancului pregătit pentru magazinul de binefacere: Cea care a scăpat cu viață, de Caroline MacFarlane. Romanul polițist al lui Theo Myerson! Chiar sub nasul ei. Se ridică din fotoliu și luă cartea, un exemplar cartonat, voluminos, bine legat. O întoarse și citi textul de pe coperta a patra, scris cu litere roșii, îngroșate:

Când se întorc de la școală, o fată și prietena ei sunt răpite.

Fata reușește să ajungă acasă. Prietena ei, nu.

Fata este o victimă.

Fata suferă.

Fata este distrusă.

Fata vrea să se răzbune.

Este însă și vinovată?

Fata este Cea care a scăpat cu viață.

Irene dădu ochii peste cap — cartea i se păruse o porcărie încă de la apariție și nu-și schimbase opinia între timp. Se întoarse în fotoliu, deschise cartea și o răsfoi în căutarea pasajului pe care era convinsă că și-l amintește, ceva despre un cântec, niște versuri. Era pe acolo, pe undeva, deși destul de greu de găsit în acest roman cu o poveste atât de haotică, redată când din perspectiva victimei, când a făptașului, și cu o linie temporală care mergea ba înainte, ba înapoi. Foarte derutant și, dacă o întrebai pe Irene, enervant. Își aducea aminte că-l auzise odată la radio pe Myerson, după ce fusese deconspirat ca autor, luând apărarea cărții și spunând ceva despre un joc cu percepțiile vinovăției și responsabilității, o provocare la adresa așteptărilor cititorului și alte baliverne. Prostii. La ce foloseau experimentele făcute de dragul experimentului? La urma urmei, ce este în neregulă cu un roman polițist tradițional, în care binele învinge și răul este înfrânt? Și ce dacă în viața reală lucrurile stăteau rareori așa?

Irene fu întreruptă din lectură de un bâzâit ciudat. Ridică privirea și zări pâlpâind lumina de la telefonul Laurei. Încetă să mai sune, apoi, după o clipă, bâzâi din nou. Laura se foi pe canapea.

— O, e mobilul meu, gemu ea, rostogolindu-se spre Irene și căzând pe jos. La dracu', mormăi ea, târându-se pe covor ca să ajungă la telefon. Am dormit buștean.

Se uită la ecran.

— Alo? răspunse ea. Cine? Da, îmi pare rău. Ce înseamnă asta? Ah, nu, nu sunt acolo momentan, sunt cu o prietenă. Pot… dar… dar… Ce, acum?

Închise ochii o secundă.

— Chiar trebuie?

Închise telefonul cu un suspin adânc. Se uită somnoroasă la Irene.

— Ți-am zis eu, spuse ea, încercând să zâmbească, în pofida vocii care îi tremura. Ți-am zis că pun mereu mâna pe mine?

Se ridică greoi în picioare.

— Trebuie să plec. Era poliția.

Laura plecă în grabă, ignorând îngrijorările lui Irene.

— N-ai de ce să-ți faci griji, fată, zise ea, urcând în fugă scările ca să-și ia hainele. N-ai de ce să-ți faci griji, repetă după ce coborî.

— Are legătură cu Daniel? întrebă Irene și Laura se strâmbă.

— Evident! Evident că are legătură cu Daniel. Doar nu crezi că m-am culcat în ultima vreme cu altul care să fi dat colțul, nu-i așa? Sunt martoră, asta-i tot. Am fost ultima persoană care l-a văzut în viață, înțelegi? Nu-i niciun motiv de îngrijorare.

Irene o conduse la ușă. O ajută să-și îmbrace haina udă și o întrebă dacă avea un avocat. Laura izbucni în râs și ieși pe alee, șchiopătând ceva mai tare decât de obicei. Se întoarse și spuse cu un zâmbet larg pe chipul de pe care dispăruse orice urmă de lacrimi.

— Vrabia mălai visează.

*

Irene se întrebă, în timp ce punea două felii în prăjitorul de pâine, cât de mult ar fi plăcut-o William pe Laura. L-ar fi făcut să râdă. Angela nu-i fusese prea dragă — nu fusese niciodată nepoliticos cu ea sau ceva de genul acesta, dar era precaut.

— E pe marginea prăpastiei femeia asta, spunea el. Și când cade nu vrei să fii prin preajmă, că se prinde de tine și hop, te trage după ea.

William n-o cunoscuse cu adevărat pe Angela, nu apucase să vadă cât era de bună la suflet.

Unse feliile cu unt și se așează la masa din bucătărie, deschizându-și dinainte, pentru comparație, memoriile și romanul lui Theo.

— Ceva despre un cântec, vorbi ea singură, răsfoind cartea. Ceva despre… ah.

Chiar la sfârșitul romanului lui Theo, băgat sub clapa supracopertei, văzu un plic adresat lui Theo Myerson. Ciudat, pentru că era exemplarul Angelei. În plic găsi o foaie de hârtie A4, ruptă, din câte se părea, dintr-un caiet, pe care era desenată o femeie adormită, între așternuturile trase la o parte, goală de la brâu în sus. În partea de jos a paginii, era scris cu o caligrafie dezordonată: Bună, bătrâne, am făcut niște schițe care sigur ți-ar plăcea. Nota era nesemnată, dar desenul semăna foarte bine cu cele făcute de Daniel. Și femeia din imagine era, fără doar și poate, Carla Myerson.

27

-

Valiza Carlei era pe pat, pe jumătate umplută. Șifonierul era deschis și peste cuvertură erau împrăștiate tot felul de haine. Nu se putea hotărî ce să împacheteze: habar nu avea cât va lipsi sau de ce lucruri va avea nevoie. Aici vremea se răcise, dar mai la sud ar fi trebuit să fie ceva mai cald. Cu mintea aiurea, luă la întâmplare nişte articole de îmbrăcăminte: tricouri, pulovere, o rochie pe care n-o mai purtase de ani de zile. De undeva, de prin casă, se auzea telefonul, dar, pe de altă parte, telefonul ei suna tot timpul. Nu se oprea niciodată.

Știa că la un moment dat trebuia să stea de vorbă cu Theo, să-l roage să-i direcționeze corespondența indiferent unde se hotăra să se ducă, să se ocupe de avocați, de moștenire, de vânzarea casei Angelei.

În mod inevitabil, urmau să se certe, de aceea se gândea să aleagă varianta laşului şi să-l sune din străinătate. Totuși nu era sigură dacă putea să-i facă una ca asta, să plece fără să se mai vadă. Nu era sigură dacă își putea face ei însăși una ca asta.

Voia să-i mai spună și că răsfoise ultima lui scriere şi nu-i plăcuse deloc, cu tot acel du-te-vino și salturile acelea cronologice. Ca, de altfel, şi romanul dinainte, chestia aia polițistă îngrozitoare. De ce nu începea pur și simplu cu începutul, pentru numele lui Dumnezeu? De ce nu mai spunea nimeni o poveste de la cap la coadă?

Cu un an înainte de moartea Angelei, Daniel a venit acasă la Carla într-o duminică seară, pe la 8. Era supărat şi agitat, avea obrazul zgâriat și buza despicată. Îi spusese o poveste lungă și încurcată, se certase cu o fată, apoi fusese jefuit — Carla nu reuşise să-l urmărească, iar el îi zisese că nu avea la cine să apeleze. Nu voia să sune la poliție și, fără doar și poate, nu voia să meargă la maică-sa.

— Nu mă vrea acolo, i-a spus Carlei. Nu m-a dorit niciodată.

Carla i-a zis că putea rămâne la ea. A deschis o sticlă de vin, pe care au băut-o foarte repede, așa că a mai deschis una. Cam pe la jumătatea ei, și-a dat seama că

trebuia să se oprească.

A urcat la etaj, a făcut un duș și s-a dus cu paşi nesiguri de la baie până în pat, încă înfășurată cu prosopul. S-a trezit speriată, așa cum i se întâmpla când bea prea mult. A rămas în pat nemișcată, cu inima bubuindu-i în piept, şi a durat ceva până și-a dat seama că se dezvelise și aruncase prosopul de pe ea. A durat ceva până i s-au obișnuit ochii cu întunericul și și-a dat seama că nu era singură. Că el stătea pe podea lângă ușă, cu privirea ridicată către ea și cu carnetul de schițe în braţe.

— Daniel, a spus ea în șoaptă, acoperindu-se repede cu cearșaful, m-ai speriat.

Pe întuneric, nu reușea să-i distingă expresia, dar îi vedea dinții albi.

— Nu m-am putut abține, i-a răspuns el.

Dimineață, l-a găsit stând la blatul din bucătărie, bând cafea.

— Neața! a salutat-o el fără nicio jenă. Mă întrebam dacă nu mă poți găzdui câteva zile, a adăugat el în timp ce ea umplea ibricul și punea în mașina de spălat vase paharele de cu o seară înainte.

Carla s-a întors spre Daniel, care-i zâmbea frumos, strengărește.

— Îmi pare rău, Daniel, a răspuns ea şi a văzut cum zâmbetul îi șovăie doar o clipă. Aș vrea, dar pur și simplu… Theo. El n-ar fi de...

Apoi s-a întors cu spatele.

— Lasă, a spus Daniel. Înțeleg. Nu-i nimic.

La o lună după moartea mamei lui, când a venit la Angela să-și ia lucrurile, Daniel părea obosit și nefericit. N-a vrut să intre în casă și aproape s-au certat din cauza asta.

— Trebuie să vii să vezi ce e înăuntru, Daniel. Nu-ți pot face eu ordine în lucruri, nu pot alege pentru tine.

— Nu vreau decât lucrurile mele — caietele mele, chestiile mele. N-am nevoie de nimic din ce-a fost al ei.

Când a intrat în cele din urmă în casă, s-a dus direct la etaj, în dormitorul lui, de unde a luat cutia în care îi pusese ea toate caietele de schițe.

— Sper că nu te-ai uitat prin ele, nu-i așa? Pentru că… se strâmbă el, nu-s strălucite.

Carla a clătinat din cap.

— Nu, ai spus întotdeauna clar că sunt personale.

El i-a zâmbit.

— Mersi, mătușă Carla.

O tulbura mereu când îi spunea așa. O făcea să-și amintească de el când era mic, de ochii lui enormi, pe fața lui ciupită de vărsat de vânt, speriată și vulnerabilă. O biată sălbăticiune. A făcut un pas înainte ca să-l sărute pe obraz, dar el și-a întors capul în ultimul moment și buzele li s-au atins în treacăt.

— Am închiriat o barcă, i-a zis când s-a întors să plece. Pe canal, chiar lângă Whitmore Bridge. E a prietenului unui prieten, așa că am prins-o la un preț bun. Bine, e o cloacă, dar nu-mi permit altceva mai bun deocamdată. Ai să vii în vizită, nu-i așa?

Carla l-a urmărit cu privirea când a ieșit din cameră, cu cutia sub braț. L-a urmărit apoi cum își șterge talpa tenișilor de mocheta de la baza scărilor.

S-a întors spre ea și i-a zâmbit.

— Ai grijă de tine, bine?

După o zi sau două, poate trei, Carla era acasă la Angela, ca să mai verifice o dată camerele înainte să cheme firma de curățenie, și a descoperit un teanc de scrisori în fundul șifonierului lui Daniel. Trei dintre ele fuseseră trimise de sora ei lui Marcus, tatăl lui Daniel, și returnate cu mesajul: Destinatarul nu a fost găsit. Scrisorile erau uzate, fiind citite și recitite — posibil de Angela, dar, din moment ce ea fusese cea care le scrisese, i se păru cel mai plauzibil că persoana care le studiase cu atenție era, de fapt, Daniel.

Iar când și l-a imaginat citindu-le, s-a gândit din nou la el când era mic și îi

privise de sus capul neted și gâtul plin de vânătăi. Pe el și-l imagină citind acele scrisori, și nu pe bărbatul straniu care devenise cu vârsta, iar acest gând îi frânse inima.

I s-a rupt sufletul când s-a gândit că citise cuvintele dureroase scrise de mama lui tatălui care îl respinsese. A durut-o inima când a văzut că Angela îl implorase să o ajute cu fiul ei „imposibil“, un băiat considerat mereu un copil-problemă, în privința căruia trebuia făcut ceva. Îmi pierd mințile, îi scrisese ea, nu-l mai suport în preajma mea. Trebuie să mă ajuți. Marcus, n-am la cine să apelez în afară de tine.

În drum spre canal, Carla a cumpărat o sticlă de vin. A încercat să nu se gândească la motivul pentru care nu putea să vorbească cu el fără un pahar de băutură în mână; a încercat să nu se gândească la noaptea înmormântării, a încercat să nu-și aducă aminte cum se șterse pe picioare de mochetă, ceea ce oricum nu însemna nimic, nu-i așa? A coborât spre canal și, când s-a apropiat de Whitmore Bridge, a văzut două ambarcațiuni, una frumoasă, proaspăt vopsită în verde-închis, cu o bordură roșie, și una ponosită, ruginită, albastru cu alb. A ciocănit în geam, a urcat pe puntea din spate și a bătut în ușa cabinei, care s-a deschis.

— Daniel? Eşti aici, Daniel?

Nu era, dar nimerise în locul potrivit — pe blatul de la bucătărie era cutia cu caietele de schițe pe care o luase de la Angela, iar o parte dintre ele erau împrăștiate pe bancheta din cealaltă parte a cabinei. Barca era un groaznică: chiuveta și aragazul erau murdare, cabina principală puțea a putregai, în timp ce micuțul dormitor din spatele bărcii duhnea a transpirație și a spermă. Era evident că Daniel avusese companie și acest gând i-a răscolit stomacul, făcând-o totodată să roșească de rușine. Daniel era bărbat în toată firea, avea douăzeci și trei de ani și nu exista niciun motiv să fie stânjenită de relațiile lui. N-ar fi trebuit să simtă nimic în această privință.

A ieșit din dormitor și a luat un carnet de pe banchetă, pe care l-a răsfoit cu un sentiment de vinovăție. Era plin de schițe în creion: chipuri diforme, membre retezate. L-a pus la loc și a luat un altul care conținea, de data asta, desene în tuș, lucrări mai detaliate și mai sofisticate — un roman grafic complet, după toate aparențele, în care personajul principal era chiar Daniel. A observat că pe prima pagină scrisese titlul — Originile lui Ares — și ochii i s-au împăienjenit de

lacrimi. Războinicul Ares, cel mai urât dintre toţi zeii, pe care nici măcar părinţii lui nu-l suportau.

Of, Daniel.

A răsfoit mai departe şi a simţit din nou cum i se revoltă stomacul în momentul în care s-a recunoscut în desene, mai tânără, mai atrăgătoare, mai frumoasă şi, cu siguranţă, mai voluptuoasă decât fusese vreodată în realitate. A simţit cum roşeşte ruşinată. A închis caietul, l-a pus la loc pe banchetă şi apoi, aproape fără să se gândească, a ridicat-o din nou. O ţinea încă în mână când a coborât de pe barcă şi, preţ de o clipă, privirea i s-a întâlnit cu cea a femeii care o urmărea cu interes de pe puntea de la pupa frumoasei ambarcaţiuni verzi cu roşu ancorate la câţiva metri distanţă.

Carla închise fermoarul valizei, o duse la parter şi o lăsă în hol. Intră în sufragerie şi ascultă mesajele primite; unul de la detectivul Barker, care o ruga să-l sune cât mai curând posibil, şi altul de la Theo, care o invita la cină. „Preferatele tale, coaste de miel. Nu ştiu dacă ai auzit, dar avem veşti bune, Cee. În sfârşit. Veşti bune.“

28

Theo stătea la chiuveta din bucătărie, cu mâna stângă sub jetul fierbinte, urmărind apa care se scurgea în nuanțe de roșu și roz. Își crestase cu un milimetru, poate doi, vârful arătătorului stâng și sângera surprinzător de tare. Vinovatul — recent ascuțitul cuțit Santoku — zăcea murdar de sânge pe blatul de bucătărie, lângă un cățel de usturoi cu tente de roz. Santoku nu era nicidecum instrumentul potrivit pentru tăiat usturoiul în felii subțiri, dar micul lui cuțit de bucătar lipsea de pe banda magnetică de pe perete, rătăcit foarte probabil pentru totdeauna undeva în haosul sertarului cu tacâmuri.

Totuși, niciun motiv de panică. Avea vești bune. Vești bune, în sfârșit!

În ciuda frigului cumplit care se lăsase brusc, Theo ieșise dimineață la plimbare și se întâlnise întâmplător cu tânărul polițist cu obrazul iritat de la bărbierit, care stătea la rând la cafeneaua de pe chei. Theo încercase să treacă mai departe neobservat, dar fără sorți de izbândă; tânărul se agățase de el, arzând de nerăbdare.

— Domnule Myerson, i-a spus în șoaptă. Speram să dau de dumneavoastră. Am vești bune.

— Da?

Tânărul încuviință.

— Nu este încă nimic oficial, n-au dat vreo declarație de presă sau ceva de genul ăsta, dar mă aștept să fiți anunțat din clipă în clipă.

Trăsese adânc aer în piept, savurând momentul.

— Au arestat pe cineva.

Theo icnise exagerat.

— Vai, a spus el, copleșit de adrenalină, asta chiar că este o veste bună. Pe cine… hm, îmi puteți spune pe cine au arestat?

— Pe Laura Kilbride. Tânăra pe care aţi văzut-o dumneavoastră. Cea despre care v-am zis că are antecedente violente, i-a şoptit poliţistul din colţul gurii.

— Şi au pus-o sub acuzare? a reuşit să întrebe Theo.

— Încă nu. Dar e doar o chestiune de timp. Au găsit cuţitul.

— Au găsit… ce? Vreţi să spuneţi arma crimei?

Lui Theo îi bubuia atât de tare inima în piept, că simţise că leşină.

Tânărul zâmbise cu gura până la urechi.

— Au prins-o cu mâţa-n sac, domnule Myerson.

Scurtul drum spre casă i se păruse lui Theo ca escaladarea unui vârf de munte, iar picioarele ca piftia abia îl mai susţineau; fusese cât pe ce să cadă de două ori, încercând să se ferească din calea joggerilor. Şi, pe de altă parte, avea chef să danseze! Se terminase. Puseseră mâna pe ea. Se terminase. Şi ceea ce îi făcea inima să salte de bucurie era faptul că se terminase toată tărăşenia, nu doar povestea asta îngrozitoare, brutală cu Daniel. Se terminase odată şi cu Daniel, şi cu Angela. Carla avea să sufere, să jelească, să simtă orice avea ea nevoie să simtă, dar, în cele din urmă, starea ei avea să se îmbunătăţească, fiindcă nu mai avea pe nimeni care s-o tragă în jos. Haosul Sutherland, toată otrava pe care o injectaseră ei în familia lui avea să se dreneze încet-încet.

Theo era conştient că relaţia lor nu va mai fi niciodată ce-a fost — nu era prost —, dar întrezărea un posibil viitor. Vedea posibilitatea de a-şi clădi un fel de viaţă, un fel de pace, şi de-a o face împreună acum, când nu mai rămăsese nimic şi nimeni care să-i despartă.

După ce reuşi, în sfârşit, să oprească sângerarea, Theo îşi bandajă degetul, spălă cuţitul, aruncă la gunoi căţelul murdar de usturoi şi continuă să gătească. Puse cotletele la marinat cu ulei, usturoi şi mentă, luă o haină pe el şi ieşi pe veranda din spate, să fumeze o ţigară. Când puse filtrul între buze, observă că încă mai avea sânge pe unghii. Şi îşi aminti brusc de dimineaţa când o zărise afară pe fata aceea — Laura, pe care tocmai o arestaseră. După ce o văzuse, se întorsese în patul gol şi adormise. Când se trezise, Carla era la duş şi, după ce ieşise din baie, o chemase lângă el, întinsese mâna după ea şi încercase să o tragă înapoi în pat, dar ea se împotrivise. Îi sărutase vârful degetelor cu unghii rozalii.

Se întoarse în casă și tocmai își turna un pahar de vin roșu, când se auzi soneria de la ușă. Probabil era Carla, care poate că-și uitase cheia. Ridică teancul de corespondență de pe prețul de la intrare, îl puse pe pupitrul din hol și deschise ușa cu un zâmbet larg și fluturi în stomac, ca în vremurile bune.

— A, spuse el dezamăgit. Tu erai.

29

-

Unele lucruri erau la fel, altele, nu. Laura stătea aplecată, cu capul pe masă, sprijinit pe brațele încrucișate. Data trecută fusese târziu în noapte, de data aceasta era dimineața devreme, deși, de fapt, cu greu îți puteai da seama. În lipsa luminii naturale, putea fi orice oră din zi sau din noapte. Era o altă încăpere, dar din toate punctele de vedere putea fi, la fel de bine, aceeași. Ultima dată fusese excesiv de cald, de data aceasta era al naibii de frig, dar becurile puternice și mobilierul ieftin erau identice. Un covor urât, gri, cum era și cel din holul ei de acasă. (Nu te gândi la casă. Nu te gândi la casă, altfel vei plânge.) La fel ca data trecută, în fața ei stăteau Cap-de-Ou și Sprânceană, cu expresii grave. Mai grave decât data trecută, se gândi ea. De fiecare dată când îl privea în ochi pe Cap-de-Ou, acesta își întorcea privirea și acest lucru o speria.

Era epuizată. Parcă trecuseră zile întregi sau chiar săptămâni de ieri după-amiază, când primise acel telefon la Irene. Se întâlnise cu poliția acasă la ea, așa cum îi ceruseră. Îi arătaseră mandatul în parcare, sub ochii vecinilor, și o escortaseră până în apartamentul ei, la etajul șapte. Acolo erau deja mai mulţi oameni care așteptau în casa scării, îmbrăcați în costume de protecție albe, așa cum vezi la televizor.

— Ce se întâmplă? întrebase Laura. Doar ați mai făcut asta o dată. Ați mai percheziționat locul, de ce trebuie s-o faceți din nou?

Cineva spusese că au apărut dovezi noi și trebuia verificat mai amănunţit. Mai așteptaseră acolo, apoi o aduseseră aici, la secția de poliție. Se făcuse deja târziu. Au băgat-o într-o celulă și i-au spus să se odihnească. N-a pus însă geană pe geană.

— Laura?

Sprânceană îi puse o cană cu apă în față.

— Avocatul din oficiu trebuie să sosească din clipă în clipă, OK? Începem într-un minut.

— Da, în regulă, răspunse Laura. Hai, noroc.

Asta nu se schimbase — politețea, falsa prietenie pe care i-o arătau. Totdeauna făceau așa; de fiecare dată când avea de-a face cu poliția, așa făceau. Își imagină totuși că acum ar putea fi diferit, fiindcă era ceva diferit. Nu era un delict minor sau un caz de tulburare a liniștii publice, nu era un furt mărunt sau consum de alcool în public. De data asta era vorba despre crimă.

Crimă! Laurei îi veni să chicotească. Își îndreptă brusc spatele, își mușcă buza, dar, în ciuda eforturilor ei, nu reuși să se stăpânească: izbucni într-un hohot de râs. Cap-de-Ou își ridică surprins privirea din notițe. Laura continuă să râdă. Nu era nimic, dar absolut nimic amuzant, la dracu'. Râse însă și mai tare, și mai zgomotos, până la lacrimi.

— Ești bine, Laura? o întrebă Cap-de-Ou.

Ea lăsă capul pe birou și se mușcă de interiorul obrazului. Nu mai râde nu mai râde nu mai râde la dracu'.

Ușa se deschise și Laura se potoli. Ridică privirea. Un bărbat mic, suplu, roșcat și cu pielea foarte palidă, îi întinse o mână fără vlagă. Avocatul din oficiu, altul decât cel de dinainte. Spuse cum îl cheamă, dar ea îi uită numele imediat, și îi zâmbi scurt, agitat. De ce era el agitat? Nu era un semn prea bun, nu-i așa?

Cap-de-Ou începu să vorbească, prezentându-i pe fiecare pentru stenograma interogatoriului. Laura ascultă cum îi cheamă și le uită imediat numele (din nou): Cap-de-Ou, Sprânceană, Tremurici. Laura Kilbride. Începură să-i pună întrebări, la fel ca data trecută. Unde se întâlnise cu Daniel, când, la ce oră au ajuns pe barcă, ce-au făcut acolo? Aceleași chestiuni pe care le lămurise deja, o dată în apartament, apoi la secția de poliție.

— Mama dracului, dar mai schimbați și voi placa! spuse Laura în cele din urmă. Am mai discutat asta, nu-i așa? Am mai cântat cupletul ăsta. Cvartet?

Se uită la Tremurici.

— Sau nu suntem un cvartet? Nu ești de prea mare ajutor, nu crezi? Te pricepi la muzică?

Cap-de-Ou strânse din buze, cu o expresie îndurerată.

— Ți se pare amuzant, Laura? întrebă Sprânceană. Crezi că-i de glumă?

— Este o glumă, la dracu’. Pentru că v-am povestit deja despre Daniel Sutherland, v-am spus că ne-am certat, că ne-am îmbrâncit puţin şi asta a fost tot. Nu l-am înjunghiat. Am mai lămurit o dată lucrurile astea şi aveţi zero dovezi împotriva mea — aveţi un căcat, nu-i aşa? Doar că n-aţi găsit pe altcineva mai bun, şi m-aţi târât din nou aici ca să mă hărţuiţi.

Se întoarse spre Tremurici.

— Trebuie să dea cărţile pe faţă sau să-şi ţină fleanca, ia zi, nu-i aşa?

Avocatul lăsă privirea în jos, uitându-se în carnetul gol. Of, în mama mă-sii, chiar nu era bun de nimic.

— Trebuie să mă puneţi sub acuzare sau să-mi daţi drumul.

Cap-de-Ou se lăsă pe spate în scaun şi o privi în ochi, explicându-i calm că, pe lângă un martor care o văzuse murdară de sânge şi agitată în timp ce părăsea locul crimei în perioada în care fusese ucis Daniel Sutherland, mai găsiseră şi urmele ei ADN pe trupul lui şi invers. Apoi, mai aveau şi dovada faptului că îi furase ceasul. Dar mai presus de toate, spuse el, analiza efectuată pe tricoul ei arătase că, deşi majoritatea sângelui prezent în ţesătură îi aparţinea, fusese detectată totuşi o cantitate mică, dar semnificativă, de sânge care îi aparţinea lui Daniel Sutherland.

— Îmi poţi explica treaba asta, Laura? o întrebă el. Dacă Daniel era, aşa cum spui tu, bine, sănătos când ai plecat, atunci cum explici prezenţa sângelui lui pe hainele tale?

„Faza este că, de regulă, nu mă fut cu toate handicapatele“, îi spusese Daniel la un moment dat, după ce terminase a doua oară. Replica lui picase din senin. Şi cruzimea lui relaxată o luase prin surprindere. Ştia că Daniel nu era un tip tocmai de treabă, nici nu s-ar fi dus cu el dacă ar fi fost, nu-i plăceau băieţii de treabă, care, de regulă, se dovedeau a fi cei mai răi, dar nici la asta nu se aşteptase. Nu se aşteptase să o împingă de lângă el şi să râdă când

s-a împiedicat şi a căzut; şi nu fusese un râs forţat, ci unul autentic, ca şi cum ar fi crezut sincer că e amuzant. Când s-a ridicat de jos, aproape că nu mai vedea de furie. S-a aruncat asupra lui atât de brusc, încât l-a prins cu garda jos şi atunci i-a văzut expresia de pe faţă. Pentru o clipă, o fracţiune de secundă doar, îi fusese frică.

— Laura?

Era Sprânceană de data asta, care se aplecă peste masă.

— Poți, te rog, să explici prezența sângelui lui Sutherland pe tricoul tău?

— L-am mușcat, zise Laura.

— L-ai mușcat? repetă Sprânceană, cu o voce extrem de gravă și puternică, în timp ce Laura încercă să-i imite, fără succes, expresia de pe figură.

Izbucni din nou în râs, cum s-ar fi putut abține, oare? Era o treabă serioasă, a naibii de serioasă, dar uitându-se peste masă la detectivi, nu-și putea potoli râsul când îi vedea cât de nefericiți (Cap-de-Ou) și de mulțumiți de sine (Sprânceană) erau.

Lângă ea, Tremurici tresări. Ridică palmele cu degetele desfăcute, uitându-se la ea ca și cum ar fi vrut s-o întrebe: Ce mama dracului?

— L-am mușcat tare, aici.

Laura indică un loc de pe gât, deasupra claviculei.

— Până la sânge. M-am umplut de sânge în gură, pe buze. Și a trebuit să mă șterg. Probabil așa a ajuns pe tricou.

Sprânceană rânji, clătinând din cap.

— Asta-i tot? întrebă ea. Asta este explicația ta?

— Da, da. Întrebați-i și pe criminaliștii voștri, spuse Laura. Întrebați-i dacă n-au găsit o urmă de mușcătură pe gâtul lui.

— Având în vedere locul în care a fost înjunghiat, spuse încet Cap-de-Ou, s-ar putea să nu ne dăm seama.

— Ha! exclamă Laura, lăsându-se pe spătarul scaunului, victorioasă.

— Dar este destul de greu de crezut că o mușcătură poate justifica o cantitate atât de mare de sânge. Poate doar dacă a fost foarte adâncă. Așa a fost? întrebă Cap-de-Ou.

Laura înghiți în sec.

— Păi, nu. Doar nu-s vampir, la dracu'. Ne-am îmbrâncit puțin. S-a spart ceva — parcă o farfurie sau un pahar, nu mai știu. Un pahar. Ați găsit cioburi pe podea? Pun pariu că ați găsit. Avea sânge pe… pe mână, cred, și m-a împins — da, m-a împins cu palma în față, pentru că, acum îmi amintesc, aveam sânge pe față când am ajuns acasă. M-a împins cu palma în față și cred că și în piept, când a trecut pe lângă mine.

Lângă ea, Tremurici nota de zor în carnețel.

— Asta nu ne-ai spus înainte, Laura, spuse Cap-de-Ou.

— N-avea nicio importanță.

— Bineînțeles că avea. Contează foarte mult când minți poliția, spuse Cap-de-Ou cu glas încordat. De ce nu ne-ai spus? De ce ne-ai mințit?

— De ce să nu vă fi mințit? izbucni Laura. Eram oricum în căcat. Intru mereu în căcat, așa că n-am vrut să agravez situația. Am mințit, sunteți mulțumiți?

Începu să strige.

— V-am mințit atunci, dar acum spun adevărul.

De undeva, Laura nu reuși să-și dea seama de unde — poate avea o valiză de magician sub masă —, Sprânceană scoase o pungă de plastic transparentă și o puse pe masă între ele. Laura o privi fix.

— Ce ne poți spune despre asta, Laura? întrebă ea.

Laura deschise gura, apoi o închise la loc.

— Ce pot să…

Îi veni din nou să râdă, așa că își mușcă puternic buza de jos.

— Ce să-ți spun despre asta? E un cuțit, din câte se vede. E un cuțit mic… micuț. Cu mâner negru. Din lemn, probabil. Are ceva pe lamă. Habar n-am ce, dar presupun că…

— Nu-ți da cu presupusul, interveni brusc Tremurici.

— Da? OK. Bună idee. Ce pot să-ți mai spun despre el? Îți pot spune că arată ca un cuțit pe care nu l-am mai văzut niciodată.

Cap-de-Ou încuviință.

— În regulă. Ei bine, ai fi surprinsă dacă ai afla că am găsit acest cuțit în apartamentul tău?

Laura clătină din cap.

— Nu… Adică, da! Normal că m-aș căca pe mine de surprindere, doar tocmai v-am spus că nu l-am mai văzut în viața mea! Nu-i al meu. Nu e.

Se ridică de la masă.

— Nu e cuțitul meu!

— Te rog, stai jos, Laura, spuse Cap-de-Ou cu blândețe.

Îl ascultă.

— De ce l-aș fi…?

Începu din nou.

— Nu, OK, să zicem de dragul discuției…

— Domnișoară Kilbride, aș… se trezi în sfârșit și Tremurici.

— Lasă, nu te deranja, e în regulă. Să zicem de dragul discuției că era în apartamentul meu. De ce l-aș fi lăsat acolo? Mă credeți nebună? Sau proastă? De ce l-aș fi lăsat de izbelițe, să-l găsiți voi?

— Ceasul lui Daniel l-ai lăsat de izbelițe, observă Sprânceană.

— Of, în mama mă-sii, doar nu poți omorî pe nimeni cu un ceas!

— Dar poți să-i omori cu un cuțit?

Laura dădu ochii peste cap.

— Ai văzut? spuse ea, întorcându-se spre avocat. Ai văzut? Încearcă să-mi bage cuvinte în gură, să mă tragă în piept. Tipic pentru niște gabori împuțiți. Cuțitul ăsta nu-i al meu. Nu știu de unde a apărut, dar nu-i al meu.

— Și atunci… ce? întrebă Sprânceană. Ce încerci să spui? Dacă nu vrei să ți se bage cuvinte în gură, spune-mi tu ce crezi că s-a întâmplat.

Laura deschise gura și o închise din nou, ca un pește. Ridică brusc mâinile în aer.

— Să mă ia dracu’ dacă știu! L-a pus cineva acolo. Din gașca voastră, probabil. O înscenare. Sunteți disperați, nu-i așa, pentru că au trecut deja două săptămâni de când a murit și nu aveți niciun căcat pansat?

— L-a pus cineva acolo, repetă Sprânceană foarte rar. Crezi că ți-a pus cineva cuțitul în casă? Cine mai are cheia de la apartamentul tău, Laura? Altcineva în afara ta?

— Vrei să spui în afara majordomului? izbucni Laura. A femeii care face curat, a antrenorului personal de fitness și a… O, stai așa. Miriam!

Își dădu seama brusc.

— Cheia mea a fost la Miriam!

Detectivii se uitară repede unul la altul.

— Cred că ea… să-mi fut una. Ascultați-mă, am glumit cu majordomul, dar există o femeie, o cheamă Miriam și locuiește pe… Stai, o cunoașteți, ați vorbit cu ea, doar ea l-a găsit, nu-i așa? Ei bine, la ea a fost cheia mea.

Detectivii se priviră iarăși, înainte ca Sprânceană să se aplece și să spună:

— Vrei să spui că Miriam Lewis a avut cheia de la tine de-acasă?

— Nu-i știu numele de familie — e femeia aia de pe barcă, aia care spune că l-a găsit. Câte Miriam pot exista?

— Doar una și aceasta este, cu siguranță, Miriam Lewis, răspunse Cap-de-Ou.

Părea sincer nedumerit, dar și satisfăcut.

— De ce crezi că Miriam Lewis a pus cuțitul la tine în apartament?

Laura respira repede și superficial. Vedea acum lucruri pe care nu le văzuse înainte, un licăr de lumină, o rază de — ce era sentimentul ăsta straniu? — speranță.

— Cheia mea, spuse ea. Vă amintiți când v-am spus că am pierdut-o? Că m-am tăiat la mână?

Cap-de-Ou încuviință.

— Ei bine, se pare că era la ea. Mi-a spus că a găsit-o la el în barcă, dar nu mi-a zis de ce a luat-o… Ideea este că, de la moartea lui, putea să intre oricând în apartamentul meu! Și chestia este că, vedeți voi…

Totul îi era clar acum.

— Chestia este că are ciudă pe cei din familia Myerson. Pe asta o știați? Îi urăște, crede că sunt malefici. Nu sunt sigură de ce, dar mi-a spus cu gura ei că a fost mâna Carlei — asta e mătușa lui Daniel, știți? —, mi-a spus că, după părerea ei, Carla l-a ucis pe Daniel, ceea mi s-a părut foarte ciudat pe moment, dar acum cred că, de fapt, încerca să-mi abată atenția în altă direcție. Poate că l-a găsit fiindcă știa foarte bine unde se află. Nu se spune de obicei că persoana care găsește cadavrul este și criminalul? Îmi dau seama că pare exagerat, pentru că e bătrână și…

— Are cincizeci și trei de ani, spuse Cap-de-Ou.

— Da, exact, însă doar pentru că-i bătrână nu înseamnă că nu putea să-l ucidă. E dusă rău cu capul, știți? Bine — îmi dau seama la ce vă gândiți acum, după felul cum mă priviți, Uite cine vorbește, dar se spune că țăcăniții se recunosc între ei. Știați că, din câte zice ea, a fost răpită mai demult de un criminal în serie? Că a scris o carte despre asta? Este…

Laura desenă niște cerculețe în aer cu degetul arătător, arătând spre tâmplă.

— Este nebună de legat.

Detectivii se lăsară amândoi pe spate, cu brațele încrucișate. Pentru o clipă, Laura îi lăsase fără replică. Sprânceană își reveni prima.

— Cheia care spui că este la ea…

— A fost, nu este. Mi-am recuperat-o.

— Ai recuperat-o de la ea? Ieri s-a întâmplat, nu-i așa? Când te-ai dus la ea pe barcă și ai atacat-o?

— Când am făcut ce? Nu, n-am atacat-o, n-am…

— Domnișoara Lewis a depus plângere împotriva ta, Laura, spuse Sprânceană. A…

— Mamă, ce tromboane. Ce tromboane ordinare. Nu eu am atacat-o! Ea m-a împins! Uite!

Laura arătă spre vânătaia de pe față.

— M-a împins, am căzut, dar… dar de fapt nu asta-i ideea, nu-i așa?

Se întoarse spre Tremurici.

— Tu n-ar trebui să faci ceva? Să spui ceva?

Arătă cu degetul spre punga de plastic în care era pus cuțitul.

— Ați găsit amprentele mele pe el? Nu le-ați găsit, nu-i așa?

— Încă mai facem teste.

— Teste? Pentru amprente?

Izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Ați găsit un căcat, nu-i așa? Ascultă, aveți de gând să mă acuzați de ceva sau nu? Pentru că dacă nu…

— Te vom pune sub acuzare, Laura.

Speranţele i se năruiră.

— Dar… dar cheia, zise Laura. Asta nu vă spune nimic?

— Aveai motivul, mijloacele şi oportunitatea necesare, zise Sprânceană cu fermitate, numărând pe degete. Ne-ai minţit despre gravitatea altercaţiei tale cu Daniel. Am găsit pe hainele tale sângele lui. Arma crimei a fost descoperită în posesia ta.

— Nu era în posesia mea.

Laura începu să plângă.

— Cheia, trebuie să fie… vă rog.

Se uită la Cap-de-Ou, care părea la rândul lui pe punctul să izbucnească în lacrimi. Se feri de privirea ei, uitându-se în jos, la birou, apoi la Tremurici.

— O vom duce acum jos, să formulăm acuzaţia oficială, spuse el.

— Nu, vă rog, repetă Laura.

Întinse mâinile spre Cap-de-Ou. Ar fi vrut să-l implore, să se arunce la picioarele lui, să i se ofere, dar intraseră şi alţi oameni în încăpere, oameni în uniformă şi cineva o ajută să se ridice de pe scaun… Se purtară cu blândeţe, dar asta înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Începu să-i împingă, să se lupte cu ei.

— Laura, îl auzi pe Cap-de-Ou dojenind-o îngrijorat. Haide, Laura, nu face una ca asta…

Dar ea asta voia, să se lupte cu ei, să o înşface, să o trântească la pământ, să o lovească până îşi pierdea cunoştinţa. Voia să uite complet de ea.

30

Carla îşi schimbase ţinuta de două ori şi începuse şi abandonase de trei ori scrisoarea pentru Theo, când, în sfârşit, la cea de-a patra versiune, i se păru că găsise cuvintele potrivite. În loc s-o şteargă pe ascuns, hotărâse să meargă până la urmă la el la cină. Avea să rămână peste noapte, ca de obicei, şi dimineaţă să plece pe furiş, lăsându-i scrisoarea pe birou.

Comandase un taxi care s-o ducă la gara King's Cross a doua zi la 11 şi jumătate dimineaţa, ceea ce-i lăsa suficient timp să meargă să recupereze lucrurile pe care le lăsase în mod neinspirat în Hayward's Place — lesa câinelui, scrisorile şi caietul. Nu putea suporta ideea că le-ar fi găsit Theo. Nu voia să se confrunte şi el cu realitatea, aşa cum păţise ea. El nu era la fel de puternic ca ea. Şi uite ce păţise ea.

Ce păcat că Daniel nu profita mai mult de talentul lui! La asta se gândea Carla în ziua în care luase caietul de pe barcă, în timp ce îl răsfoia acasă, aşezată pe canapea. Desena atât de frumos, ştia să redea foarte bine expresiile, să ilustreze mişcarea, să surprindă nuanţele; în desenele lui, dovedea o empatie de care era incapabil în viaţa reală.

Se simţea vinovată pentru gândurile astea şi pentru că se uitase în caietele lui de schiţe — Daniel îi spusese clar că desenele nu erau pentru ochii altora, că desena doar pentru el. O problemă de lipsă de încredere, bănuise Carla, deşi acum nu mai era la fel de convinsă. O încerca un sentiment de jenă de fiecare dată când se recunoştea în desene, pentru că i se confirma un lucru pe care doar îl bănuise în trecut, şi anume că era ceva în neregulă cu felul în care o iubea Daniel. Mai mult decât atât, se temea că şi felul în care îl iubea ea era, într-un fel, greşit. O încercau toate aceste trăiri — vinovăţie, nelinişte, frică — şi totuşi nu se putea abţine să răsfoiască mai departe prin caiet, pentru că desenele erau foarte frumoase.

Totul era idealizat: locuinţa din Lonsdale Square — unde crescuseră ea şi Angela şi unde-şi petrecuse şi Daniel primii ani din viaţă — era acum mai mult castel decât vilă victoriană şi terenul din jur era mai mult un parc decât o grădină londoneză. Daniel era mai lat în umeri, mai musculos, iar când îl zărise şi pe Ben, i se tăiase răsuflarea. Un heruvim cu gropiţe şi ochi mari, o minunăţie de

copil: Daniel redase perfect generozitatea zâmbetului său şi buclele moi de la ceafă. Aproape că-i stătuse inima.

Lăsase jos caietul.

Când îl luase din nou din mână, răsfoindu-l pe sărite şi încercând să înţeleagă acţiunea, îşi dăduse seama că nu totul era idealizat. Angela, de exemplu, era descrisă cu cruzime: o beţivă decăzută, sfrijită şi neglijent îmbrăcată. Dar şi Daniel avea de suferit. „Ares“ era frumos la trup, dar ticălos la suflet: era maliţios, îi persecuta pe elevii mai mici şi pentru asta era pedepsit uneori cu bătaia; seducea şi abandona fetele, care păreau toate sau naive, sau idioate; îşi agresa şi umilea mama. Cât de bizar era acest portret deprimant şi totodată afectuos al lui Daniel, care se descrisese singur ca pe un monstru, se gândise Carla. Ce însemna oare faptul că, în loc să fie eroul poveştii sale, era personajul negativ? O durea acest lucru până în fundul sufletului. Însă pe măsură ce răsfoia mai departe, acea apăsare dureroasă, chiar sub stern, începuse să cedeze, să se împrăştie şi să fie înlocuită de un sentiment de groază, de certitudinea tulburătoare că ar trebui să închidă caietul şi să nu se mai uite în el niciodată. Dar apoi, pe la jumătate, se recunoscuse încă o dată în desene. Era o după-amiază însorită şi ea tocmai venea în Lonsdale Square cu Ben în braţe. Îşi dăduse seama imediat despre ce zi era vorba şi nu mai reuşise să întoarcă privirea.

În versiunea lui Daniel, Carla poartă o rochie, iar părul lung şi ondulat îi cade pe umerii goi, în timp ce Ben — superb, minunat — zâmbeşte şi râde, cuibărit în braţele ei. Din balcon, Daniel, cu faţa ciupită de vărsat, ascuns pe jumătate în întuneric, priveşte cum Carla i-l dă pe Ben Angelei. Aplecându-se peste balcon în lumina soarelui, Daniel strigă şi îi face cu mâna mătuşii lui, dar ea s-a întors deja cu spatele, fără să-l observe. Chipul lui mic se umple de deznădejde.

În desene, s-a lăsat noaptea. Daniel se uită singur la televizor în camera de joacă. Se ridică şi urcă în dormitorul mamei lui să-i spună noapte bună, dar nu o găseşte acolo. Aşa că se întoarce în camera lui, unde vede că verişorul lui s-a trezit, a coborât de pe salteaua pe care dormea şi stă acum pe jos, în mijlocul încăperii. Desenează, mâzgăleşte ceva într-o carte, înconjurat de alte cărţi asemănătoare, cu paginile pline de mâzgălelile lui urâte. Chinul de pe faţa lui Daniel este viu ilustrat: Ben i-a distrus cărţile, benzile lui desenate la care lucrase cu atâta grijă! Tulburat, îşi strigă mama, dar nu vine nimeni. O caută, trecând din cameră în cameră, până când ajunge în cele din urmă în dreptul biroului. Uşa

este închisă, dar aude pe cineva înăuntru, făcând gălăgie. Cu grijă, împinge uşa şi atunci îl vede — un bărbat încălecat peste ea, un străin, o persoană pe care n-a mai văzut-o niciodată. Ea are capul lăsat pe spate şi gura cu buzele roşii larg deschisă. Se întoarce, vede chipul îngrozit al copilului şi începe să râdă.

Daniel fuge din cameră.

În scena următoare, Daniel stă întins în pat şi deasupra lui, într-o bulă, îşi imaginează diverse scene: într-una, îl loveşte pe iubitul mamei lui cu o sticlă de şampanie în cap; în alta, îşi pălmuieşte mama beată. Apoi bula imaginaţiei lui se împrăştie. Daniel se ridică într-un cot şi se uită în celălalt colţ al încăperii la băieţelul care doarme pe o parte, cu genele lungi care îi mângâie pomeţii şi capul înconjurat de bucle.

Dimineaţă, Daniel urcă la etaj în camera mamei lui. Doarme, singură. O lasă în pace şi închide uşa în urma lui. Se întoarce la primul etaj, în dormitorul lui, unde îl trezeşte încet pe băieţel. Încântat la vederea verişorului mai mare, copilul zâmbeşte larg, prosteşte. Daniel îl ajută să coboare din pat, îl ia de mână, îl conduce în birou, deschide uşa. Cei doi traversează camera, ţinându-se de mână şi croindu-şi drum printre urmele desfrâului de aseară — haine împrăştiate, scrumiera plină, o sticlă de şampanie goală răsturnată. Daniel îl duce pe copil spre balcon, deschide uşile şi scoate de la spate o jucărie — un camion roşu-aprins. I-l întinde băieţelului, care râde încântat şi dă să-l apuce, dar în acelaşi timp, Daniel împinge cu grijă camionul în balcon, spre balustrada ruptă. Apoi priveşte cum copilul merge de-a buşilea după el.

În ultimul desen, Daniel este din nou singur, aşezat pe marginea balconului, cu picioarele atârnând în afară şi zâmbeşte.

31

Irene stătea cocoţată pe un scaun incomod, tare, în sufrageria lui Theo Myerson. Îşi dăduse seama dinainte să se aşeze că scaunul va fi incomod, dar nu se ridicase, pentru că era relativ înalt şi, după calculele ei, se putea coborî oricând fără ajutor, ceea ce era important. Nu-şi dorea câtuşi de puţin să ajungă la mila lui Myerson. Cu ceva dificultate, apucând cu o mână scaunul şi strângând cu cealaltă geanta în poală, reuşi să se apropie cu câţiva centimetri de şemineu. Era îngrozitor de frig; iarna revenise nemilos. La radio anunţaseră că urma să ningă.

Myerson era în bucătărie, ca să-i aducă un pahar de sherry. Nu-şi dorise aşa ceva — nu era cine ştie ce băutoare —, dar când o întrebase, invitând-o înăuntru fără prea multă tragere de inimă, se gândise că era mai bine să accepte. El bea vin. Singur, în toiul după-amiezii.

În absenţa lui, Irene îi admiră rafturile de cărţi. Theo Myerson avea o bibliotecă frumoasă. De stejar, presupuse Irene, şi făcută la comandă, din podea şi până în tavan şi de ambele părţi ale şemineului, cu o scară din acelea pe rotile, pentru acces la rafturile de sus. Din locul unde era, Irene nu putea citi titlurile de pe cotor, ceea ce era frustrant. Pe lume existau puţine lucruri care să-i placă mai mult decât să-şi bage nasul în bibliotecile altora, deşi, în mod clar, acum nu era momentul.

— Carla trebuie să sosească din clipă în clipă, spuse Theo când reveni în încăpere şi îi întinse un pahar de cristal. Am invitat-o la cină.

Irene acceptă băutura, înclinând uşor din cap.

— Nu ştiam unde locuieşte, spuse ea vag conştientă că îi explicase deja asta. Dar, după cum ţi-am spus, am găsit adresa într-un plic dintr-o carte…

Theo dădu din cap. Se cufundă în fotoliul aşezat destul de departe, în cealaltă parte a camerei. Luă o înghiţitură mare de vin şi îi aruncă o privire plină de ranchiună.

— Trebuie să vorbeşti urgent cu ea? Îmi poţi spune despre ce este vorba?

— Cred că e mai bine o aşteptăm pe Carla, spuse Irene şi sorbi din paharul de sherry.

Theo ridică scurt ochii spre cer, apoi o privi din nou cu ranchiună. Nu era un tip prea subtil. Au stat în tăcere câteva minute, apoi, cedând presiunii, Irene spuse:

— Trebuie pur şi simplu să vorbesc cu ea despre ceva ce am găsit în casa Angelei.

Mai luă o gură de sherry.

— Un caiet de-al lui Daniel.

Îl scoase din poşetă şi îl flutură scurt, după care se răzgândi şi îl băgă la loc.

— Şi e ceva urgent, zici? întrebă Myerson cu glas plat.

— Păi… Nu l-ai mai văzut până acum, nu-i aşa, domnule Myerson?

Theo clătină din cap, din fericire, neinteresat. Se fâţâi pe scaun, evident iritat; părea că îi va cere în curând să plece. Neliniştită, mai luă o înghiţitură.

— Este vorba de un roman grafic sau cum li se mai zice. Nu de mult, a existat unul nominalizat la premiul Booker, nu-i aşa? Foarte ciudat, după părerea mea. Cum Dumnezeu, să compari nişte benzi desenate cu o carte adevărată?

Theo ridică din sprâncene. Sorbi zgomotos din vin. Începuse să o facă să simtă din ce în ce mai prost.

— Mă rog, chestie de gusturi, probabil.

Tăcu pentru câteva clipe.

— Am găsit ăsta într-una dintre cărţile dumitale, spuse ea, ridicând plicul cu adresa lui. În romanul dumitale poliţist.

În liniştea lungă şi încordată care urmă, Irene se întrebă dacă n-ar fi înţelept din partea ei să aducă în discuţie manuscrisul pe care îl citise, primit de la Laura. Dar, pe de altă parte, probabil că nu era cel mai bun moment să-l acuze pe Myerson de plagiat. Nu voia să fie distrasă de la problema care o adusese aici.

Duse din nou paharul la buze şi constată cu surprindere că nu mai rămăsese decât o picătură.

— Caietul ăsta, spuse Theo în cele din urmă, privind-o încruntat, spuneai că l-ai găsit în casa Angelei. Dar ce căutai în casa Angelei?

— Păi, vezi dumneata, problema este că…

Vocea i se frânse. Nu avea niciun răspuns bun. Răspunsul scurt era că mişunase prin casa vecină. Versiunea mai lungă era că, după ce auzise la radio că Laura fusese acuzată de uciderea lui Daniel, realizase imediat că trebuia să discute cu Carla, pentru că era sigură că era vorba despre o greşeală. Nu avea datele ei de contact, dar era convinsă că avea să găsească prin casa Angelei ceva, un număr de telefon sau o adresă. Însă după ce intrase acolo, fusese dezamăgită, fiindcă locuinţa era complet golită. Mişunase prin încăperile murdare, observând pentru prima dată în ce stare jalnică se afla casa, tapetul umflat şi jupuit, igrasia din jurul ferestrei de la bucătărie, duşumelele din dormitoare măcinate de putregai. În partea de jos a şifonierului din dormitorul din spatele casei — de altfel, singura piesă de mobilier rămasă —descoperise un teanc de hârtii. Trei sau patru scrisori, toate adresate Angelei, şi un caiet. Irene le luase acasă. Nu găsise adresa Carlei, dar caietul îi oferise altceva. Nu înţelegere — nu era sigură că este posibil aşa ceva —, ci o privire fugară asupra locului unde ar fi putut începe toate astea, unde fusese sădită sămânţa distrugerii.

Theo se înclină.

— Ei, bine? Ce căutai în casa Angelei?

Îi tremura vocea şi o privea destul de ameninţător.

— Din câte ştiu, nu ai ce căuta acolo, e proprietatea Carlei.

— Chiar e? întrebă Irene. E casa Carlei?

Myerson se ridică brusc.

— Of, pentru Dumnezeu! Nu e treaba ta cine-i proprietarul. Carla trece printr-o perioadă foarte grea şi ultimul lucru de care are nevoie este să-şi bage una ca tine nasul în treburile ei, s-o tulbure.

Traversă încăperea și veni spre ea cu mâna întinsă.

— Dă-mi caietul, îi ceru el, i-l dau eu Carlei. Dacă vrea să discute cu tine despre asta, te caută ea. Dar n-aș băga mâna în foc.

Irene strânse poșeta la piept.

— Vreau să i-l dau personal Carlei, dacă nu te deranjează, spuse ea, abia reușind să-și ascundă teama din voce la vederea acestui bărbat impozant, înclinat deasupra ei, teama că ar putea vedea ce desenase Daniel.

— Ba chiar mă deranjează, se răsti Theo. Dă-mi cartea, spuse el, întinzând mâna sub nasul ei, și am să-ți chem apoi un taxi.

Irene strânse cu fermitate din buze, clătinând din cap.

— Te rog să n-o citești. Eu nu…

— Carla se poate uita în ea, dar eu nu? întrebă el. De ce?

— Sunt convinsă că ea a văzut-o deja, îi explică Irene. Pentru ea n-ar fi un șoc.

— Un șoc? întrebă Theo, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă corp. Dar pe mine de ce m-ar șoca?

Ridică din nou privirea în tavan.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. E vorba despre Carla, nu-i așa? Sunt niște desene cu ea? Era obsedat de ea, să știi, într-un mod nesănătos. Mă tem că era un tânăr cu probleme.

Irene rămase tăcută, coborându-și privirea către poșeta din poală.

— Nu despre asta e vorba? întrebă Myerson. Are legătură cu mine? Are ceva cu mine, nu-i așa?

— Problema este… dădu Irene să spună, dar fu întreruptă de izbucnirea violentă a lui Theo, care-i smulse poșeta din brațe. Nu! strigă ea. Așteaptă, te rog!

— M-am săturat, mârâi Theo, scoțând cartea și apoi aruncând geanta spre Irene.

Conţinutul se împrăştie pe mochetă — ochelarii de rezervă, cutia de pudră, portofelul micuţ de pânză cadrilată.

Irene îngenunche cu mare grijă şi începu să-şi adune lucrurile, în vreme ce Myerson stătea impozant în picioare. Ignorând-o pe Irene, deschise cartea şi citi.

— „Originile lui Ares“!

Rânji dispreţuitor.

— Dumnezeule, dar chiar că avea o părere bună despre el. Ares, zeul războiului! Rahatul ăla de puşti…

Răsfoi grăbit cartea, până când se opri brusc, scoţând un icnet zgomotos. Rânjetul îi dispăru şi Irene îl văzu cum păleşte la faţă; îşi strânse pumnii, mototolind paginile caietului.

— Domnule Myerson, spuse Irene, cu inima cât un purice, nu-ţi face bine să vezi aşa ceva…

Se ridică încet în picioare.

— Nu trebuie să vezi ce-a desenat, spuse ea, deşi îşi dădea seama după expresia îngrozită de pe chipul lui Theo că era deja prea târziu. Este cumplit de tulburător ştiu, şi eu…

Deodată, Irene simţi că pluteşte, că mocheta de sub tălpi se înclină şi începe să se legene ca o barcă, iar şemineul şi biblioteca frumoasă din stejar sunt învăluite de ceaţă.

— Vai… Nu mă simt prea bine, spuse ea şi întinse mâna spre locul în care se aşteptase să fie scaunul, dar constată că nu era acolo.

Se poticni, se îndreptă, apoi închise ochii strâns şi-i deschise la loc. Era de la paharul de sherry — de la sherry şi de la căldura şemineului. Se simţea straniu şi Myerson o privea fix, cu gura roşie deschisă, întunecat la faţă şi cu pumnii încleştaţi. O, Doamne. Făcu un pas înapoi, căutând ceva de care să se ţină, dar nu găsi nimic. Cât de proastă a fost că a adus caietul cu ea! S-a crezut mare şi tare când a venit, dar n-a fost decât o proastă, o babă proastă, exact cum credea lumea că e.

32

-

Theo omorâse de mai multe ori din condei. În câteva mii de pagini de ficțiune, înjunghiase, împușcase și eviscerase oameni, îi spânzurase de ștreanguri improvizate, îi ucisese cu o piatră ascuțită ținută de o mână micuță. Și se gândise la altele și mai și (ah, la câte nu se gândise!), fiindcă se întrebase de ce poate fi omul în stare (el sau oricine) în situații extreme.

Caietul pierise, pradă flăcărilor. Bătrâna se pusese pe picioare, puțin amețită și înspăimântată; nu se așteptase ca el să reacționeze așa de rapid și de ferm. Privind-o, îi trecu prin minte cât de puțin i-ar trebui: oamenii erau fragili la vârsta aceea, iar ea era deja nesigură pe picioare, după ce băuse foarte repede paharul de sherry. Acum se clătina ușor în fața lui, cu ochii în lacrimi. Stătea la marginea mochetei pe care o deranjase când începuse să-și piardă echilibrul, exact la jumătatea distanței dintre șemineul de piatră cu colțuri ascuțite și măsuța de cafea din sticlă și bronz, cu muchii drepte.

Dacă ar fi scris această scenă, ar fi avut de unde alege.

Cea care a scăpat cu viață

-

Nu vede decât roșu în fața ochilor.

Când se trezise în acea dimineață, nu se gândise că va fi eroul poveștii. Dacă s-ar fi gândit, și-ar fi spus vânătorul.

Când se trezise în acea dimineață, nu-și imaginase cum va fi povestea, cum va fi ea — altfel decât și-ar fi dorit, cu totul altfel. Nu-și imaginase cum îl va minți și-l va păcăli ea.

Când se trezise în acea dimineață, nu-și imaginase că el va fi prada.

Nedreptatea, gustul amar din gură îi coboară în gât când se prăbușește sub lovitura ei, a celei care a scăpat cu viață, a urâtei care ține răzbunătoare piatra în mâna înroșită. N-o poate vedea decât pe ea. Ea este ultimul lucru pe care îl vede.

Cea care a scăpat cu viață

-

Știe înainte să-l vadă că a găsit-o. Știe înainte să-l vadă că în spatele volanului va zări fața lui. Încremenește. Ezită o clipă, apoi iese din drum, o ia la fugă, se aruncă într-un șanț, sare peste un gard de lemn și cade împleticindu-se pe câmpul de lângă el. Aleargă orbește, cade, se ridică, nu scoate niciun sunet. La ce bun să țipe?

Când o prinde, îi bagă mâna în păr, o doboară la pământ. Îi simte mirosul respirației. Știe ce urmează să-i facă. Știe pentru că l-a văzut deja în acțiune, l-a văzut făcându-i asta prietenei ei, cu sălbăticie, cum a împins-o cu fața în țărână, cum a pipăit-o.

A văzut cât de tare s-a împotrivit prietena ei.

A văzut cum a învins-o.

Așa că ea nu se luptă, se lasă moale. Zace pur și simplu ca o bucată de carne. În timp ce el îi bâjbâie cu mâna pe sub haine, ea îi țintuiește cu privirea chipul.

Nu asta își dorește el.

Închide ochii, îi spune el. Închide ochii.

Nu vrea să închidă ochii.

O lovește peste față. Ea nu reacționează, nu scoate un sunet. Membrele ei palide sunt grele, așa de grele, încât se scufundă în țărână. Îl trage după ea.

Nu asta își dorește el.

Se dă jos de pe ea și lovește cu pumnul în pământ. Are sânge pe față și în gură. Este neputincios, înfrânt.

Nu asta își dorește el.

Începe să plângă.

În timp ce el plânge, ea se ridică în liniște.

Pleacă, îi spune el. Pleacă odată. Fugi.

Dar fata nu vrea să fugă, s-a săturat. Ridică o piatră cu muchii zimțate, ascuțită ca un vârf de săgeată. Nici prea mare, suficient cât să-i încapă în palmă.

Mâna ei cuprinde piatra caldă și el cască ochii surprins când îi vede brațul îndreptându-se spre el. În momentul în care fata aude osul tâmplei lui despicându-se, bucuria îi devine efervescentă și lovește a doua oară, a treia oară, a patra oară, până când se umple de sudoarea și sângele lui. I s-a părut la un moment dat că l-a auzit implorând-o să se oprească, dar nu este sigură. Poate doar și-a imaginat.

Când vor sosi polițiștii, fata le va spune cum s-a luptat pentru viața ei și ei o vor crede.

33

-

Miriam îşi examina suvenirurile, obiectele pe care le adunase pe parcursul interacţiunii cu alţii — cu vieţile altora, vieţi pe care le-ar fi putut trăi şi ea. Observă cu tristeţe că erau incomplete: cheia pe care o luase de pe barcă dispăruse, la fel şi unul dintre cerceii lui Lorraine, ceea ce o durea îngrozitor.

Lucrurile pe care se hotărâse să le păstreze marcau unele momente importante pentru ea şi, când se gândea la acele clipe — cele câteva momente când fusese singură cu Daniel pe barcă, când evadase de la fermă —, îi plăcea să ţină în mână obiecte care aveau legătură cu acele întâmplări ca să-şi amintească exact cum a fost, ce a simţit. Acum, ţinând în palmă cruciuliţa de argint primită de la tatăl ei la prima împărtăşanie, închise ochii strâns şi îşi imagină cum era la paisprezece ani, înainte să se petreacă acele orori de la fermă, pe vremea când încă nu-şi pierduse inocenţa.

Miriam era conştientă că acest obicei de a colecţiona tot felul de mărunţişuri ca s-o ajute să-şi amintească de momentele importante din viaţa ei era o trăsătură pe care o avea în comun cu psihopaţii şi ucigaşii în serie, ceea ce o tulbura, deşi adevărul era că, după părerea ei, toţi oamenii aveau momentele lor monstruoase, iar obiectele o ajutau să fie ea însăşi, să fie sinceră cu monstrul în care se transformase singură.

Câteodată, când era foarte deprimată, simţea că o copleşeşte nevoia de a se confesa cuiva. Dacă ar fi avut cui, cu ce ar fi început? Cu ultimul păcat sau cu cel dintâi? Nu putea fi decât primul, se gândi ea. Acesta era definitoriu, era cel care o pusese pe această cale.

Trebuia să înceapă cu noaptea în care scăpase de la fermă, când a rămas în faţa ferestrei sparte şi s-a rugat neîncetat. Când a evadat pe fereastră şi a luat-o la fugă pe drumul de pământ. Când a auzit tunetul care era, de fapt, motorul maşinii ce venea din urmă, de la fermă. Când şi-a dat seama că o caută şi a început să alerge din nou, când a sărit peste un gard, s-a aruncat într-un şanţ, s-a târât pe burtă, încercând să se ascundă, cel puţin parţial, după un copac umbros. Când a stat întinsă, ascultându-l cum schimbă vitezele, încetinind, luminând crengile de deasupra capului ei. Apoi, maşina a trecut mai departe.

A rămas o vreme în șanț. Cât de mult, nu-și dădea seama. Nu-și va da seama niciodată. Miriam își amintea foarte multe detalii din acea zi și din noaptea care a urmat — mirosul casei, albastrul palid al cerului de seară, cântecul din mașină și icnetul lui Lorraine, acel sunet îngrozitor, după ce o lovise cu pumnul. Dar nu-și mai amintea, nici în ruptul capului, cât timp zăcuse în șanț, tremurând de frig, incapabilă să se miște, răscolită de gândul: Nu e vina mea că te-a ales pe tine.

Nu-și mai amintea nici cât rămăsese în camera încuiată de la fermă, paralizată de groază în fața ferestrei sparte, nu-și mai amintea cât durase să se decidă că șansa ei era să fugă și să caute ajutor, nu să rămână și să lupte. Nu-și mai amintea cât a stat acolo rugându-se ca el să nu coboare scările, să nu vină după ea. Să-și facă mai departe poftele cu Lorraine.

A trecut mai departe și s-a gândit la momentul în care se așezase la măsuța de toaletă din dormitorul lui Lorraine, când îi șterpelise cerceii. Abia atunci îi trecuse prin minte cât de rea era și acum își amintea despre acele gânduri îngrozitoare și cât timp irosise cu ele.

Miriam fusese judecată și găsită vinovată; descoperise că îi lipsea chiar și cea mai mică urmă de bunătate, esența fibrei morale.

Nu fusese un om bun atunci și nu era nici acum.

Pe fundul cutiei de lemn, sub scrisoarea avocatului, era plăcuța de la zgarda câinelui.

Lui Miriam nu-i plăcea să se gândească la acele clipe, la întâmplarea cu câinele. Nu era ceva de care să fie mândră, ci doar o pierdere temporară a controlului într-un moment de durere. Păstrase plăcuța ca să-și aducă aminte că transferul urii către altcineva nu funcționa. Nu avea nicio logică. Se gândea la Jeremy, cât de mult își dorise să-i înfigă un cuțit în gât. Se gândea uneori și la Myerson, pe care ar fi vrut să-l lovească în ceafă cu un ciocan cu vârf despicat, să-l împingă în canal, să-l vadă cum se scufundă în apa murdară.

Se gândise la asta, dar îi lipsise curajul să treacă la fapte. Și apoi, într-o zi, după o dispută cu un client nepoliticos în librărie și o ciocnire evitată în ultimul moment cu un biciclist pe chei, care o făcuse javră grasă și proastă, a ajuns acasă cu o durere în piept și cu vederea încețoșată, în pragul unui atac de panică, și a dat în spatele punții peste câinele care tocmai îi sfâșia sacul de gunoi pe care îl scosese de dimineață, dar uitase să-l ducă la tomberon. A înhățat câinele aproape

fără să gândească. L-a dus în cabină, l-a pus în chiuvetă şi i-a tăiat gâtul rapid, cu un cuţit ascuţit.

Animalul nu a suferit, a fost o moarte curată. Nu în sens propriu, desigur. În sens propriu a făcut o grămadă de mizerie, s-a umplut de sânge pe mâini, pe haine şi a stropit podeaua, mai mult decât ar fi crezut — i-a luat o veşnicie să curețe totul. Câteodată avea senzaţia că încă mai simte mirosul.

Mai târziu în acea noapte, a băgat câinele într-o pungă, l-a dus pe chei şi l-a aruncat din pungă în apa din spatele casei lui Theo. Se gândise că îi vor găsi trupul, dar acesta fusese probabil dus de curent în tunel sau se înţepenise în elicea vreunei bărci, aşa că, în cele din urmă, Theo n-a mai ajuns să se întrebe cine făcuse ceva atât de îngrozitor, ci doar şi-a căutat câinele peste tot, ceea ce, în anumite privinţe, îi adusese mai multă satisfacţie lui Miriam, să-l vadă rătăcind în sus şi în jos pe chei şi pe străzile din apropiere, strigându-l pe nume şi lipind afişe jalnice.

Miriam băgă plăcuţa câinelui în buzunar şi coborî de pe barcă, îndreptându-se spre vest, către locuinţa lui Myerson. Dacă tot îşi dorea să se confeseze, atunci voia să mărturisească acel incident ruşinos cu câinele, iar dacă era să-şi aleagă un confesor, atunci acesta nu putea fi decât Myerson. Bineînţeles, ar fi putut să depună plângere la poliţie, dar ceva îi spunea că n-o va face. Myerson n-ar fi vrut să recunoască de unde începuse toată povestea, n-ar fi vrut să intre în detalii. Orgoliul lui ar fi avut de suferit.

Încercă să se convingă de toate astea, să se liniştească, sigură că, pentru ea mărturisirea despre câine era soluţia cea mai bună — îi oferea un avantaj dublu: l-ar fi pedepsit pe Myerson şi ar fi scăpat, totodată, de povara din suflet. Aşa că, hotărâtă, cu pumnii strânşi şi maxilarul încordat, urcă treptele de pe chei şi coti pe Noel Road, dar se opri brusc.

Iată-l, în faţa uşii, uitându-se pe furiş într-o parte şi-n alta a trotuarului, cercetând agitat strada. Îi întâlni privirea şi căscă ochii larg, uimit, apoi, flancat de doi poliţişti în uniformă, îşi continuă drumul şi urcă în maşina care îi aştepta.

Şi duşi au fost. Inima lui Miriam bătea puternic, gata să explodeze. I se părea incredibil. Ieşise câştigătoare până la urmă? Oare se făcuse, în sfârşit, dreptate?

Rămase acolo preţ de o clipă, atât de uimită de ce văzuse, încât aproape că uitase să se bucure. Dar momentul trecu şi starea de confuzie făcu loc fericirii. Pe faţă

îi apăru un zâmbet larg, duse ambele mâini la gură și începu să râdă. Și râse nepotolit, un sunet care răsuna ciudat chiar și pentru urechile ei.

După ce își reveni în fire, observă că o urmărea cineva, un bărbat de peste drum, aflat puțin în josul străzii. Era un bărbat mai în vârstă, în scaun cu rotile, cu o claie de păr alb. Îl văzu cum se puse în mișcare, privind în dreapta și-n stânga, ca și cum ar fi vrut să traverseze. Miriam se gândi o clipă că venea să stea de vorbă cu ea, dar apoi bărbatul opri o mașină, un taxi mare, al cărui șofer coborî și îl ajută să urce. Taximetristul schimbă direcția, întorcând cu o manevră largă pe mijlocul străzii.

Când trecu pe lângă ea, privirea ei o întâlni pe cea a bărbatului din mașină, iar ea simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

34

Totul este materie. Cu timpul, orice tragedie se transformă în comedie. Nu așa merg lucrurile? În timp ce stătea în încăperea înăbușitoare, față în față cu cei doi detectivi, Theo se întreba cât o să treacă până când o să devină amuzant ce i se întâmplase — moartea copilului, destrămarea ulterioară a căsniciei sale. La urma urmei, trecuseră cincisprezece ani de când îi murise băiatul. N-ar trebui să fie deja măcar un pic amuzant?

Tâmpenii.

Cât despre ideea că totul este materie, îi venea greu să rețină ce era în jur, toate observațiile dovedindu-se banale: camera era cenușie, pătrată și mirosea a birou — cafea proastă, mobilier nou. Singurul sunet pe care îl auzea era un zumzet de fundal, înșelător, care se suprapunea peste respirația nazală a detectivului Chalmers, aflată vizavi de el.

Pe masa dintre el și detectivii Chalmers și Barker se afla un cuțit într-o pungă de plastic transparentă. Un cuțit mic, cu mâner negru din lemn și o pată întunecată pe lamă. Un cuțitaș de bucătar. Cuțitașul lui de bucătar —

până la urmă, nu se rătăcise în haosul sertarului pentru tacâmuri.

Când puseseră cuțitul pe masă, în fața lui, lui Theo îi stătuse inima, pentru că-și dăduse seama că povestea asta nu avea să intre în categoria materiei. Nu avea să devină o anecdotă amuzantă pe care s-o spună mai târziu. Avea să treacă mult, foarte mult timp până să se transforme într-o comedie.

— Recunoașteți acest obiect, domnule Myerson? întrebă Chalmers.

Theo se uită la cuțit. Prin cap îi treceau multe gânduri, toate prostești. Se auzi scoțând un hmmm mic, ceea ce era tot o prostie. Nimeni nu se uita la un obiect și făcea Hmmm. Lumea spunea: Da, îl recunosc sau Nu, nu-l recunosc — dar în cazul de față, nu putea recurge la a doua variantă, pentru că era perfect conștient că, dacă polițiștii îi arătau acum acest cuțit, trebuie să fi știut că-l recunoștea.

Gândește repede, gândește repede, gândește repede, își spuse Theo, ceea ce era

iritant, pentru că în felul ăsta nu reușea să se concentreze decât asupra cuvântului repede. Gândește-te la altceva care să nu conțină cuvântul repede, pentru numele lui Dumnezeu.

Cuțitul era al lui și ei știau — nu făcuseră întâmplător legătura cu el. Deci așa stăteau lucrurile? Acesta era sfârșitul. Sfârșitul lumii, în ceea ce îl privea. Dar cu toate astea, se simțea bine. Ciudat era faptul că se simțea chiar bine. Mă rog, poate că bine era cam mult spus, dar nu se simțea atât de rău pe cât s-ar fi așteptat. Poate că era adevărat ceea ce se zicea despre speranța care te ucide. Acum, când nu mai avea nicio speranță, se simțea mai împăcat. Avea legătură cu suspansul, presupuse el. Suspansul era cel care te chinuia, nu-i așa? Hitchcock știa bine. Acum, că suspansul se terminase și știa ce urma să se întâmple, se simțea șocat și trist, dar și eliberat.

— Este al meu, spuse Theo încet, uitându-se în continuare la cuțit și nu la detectivi. Îmi aparține.

— Așa deci, spuse Barker. Și ne puteți spune când l-ați văzut ultima oară?

Theo inspiră adânc. Pentru o clipă, se revăzu în sufragerie, cu Irene Barnes. Revăzu desenele lui Daniel, imaginile vulgare ale frumoasei lui soții, reprezentarea grafică a morții băiețelului lui; revăzu momentul în care rupsese paginile din carte și le aruncase în foc. Expiră încet. Să-i dăm drumul.

— Păi, spuse el, cel mai probabil, în dimineața zilei de 10.

— Adică 10 martie?

Detectivul Barker îi aruncă o privire scurtă colegei lui și se aplecă înainte în scaun.

— Asta înseamnă în dimineața când a murit Daniel Sutherland?

Theo se scărpină în cap cu degetul arătător.

— Corect. L-am aruncat. Cuțitul. Hm… Voiam să-l arunc în canal, dar apoi am… am văzut pe cineva. Mi s-a părut că văd pe cineva venind pe chei și nu voiam să-i atrag atenția, așa că l-am aruncat într-un tufiș.

Detectivii se priviră din nou, mai lung de data aceasta. Detectivul Barker își

înclină capul într-o parte, cu buzele strânse.

— Aţi aruncat cuţitul într-un tufiş? În dimineaţa zilei de 10? Deci ceea ce spuneţi dumneavoastră, domnule Myerson…

— E că m-am dus la barca lui Daniel în dimineaţa aceea, devreme, cât soţia mea încă dormea. L-am… l-am înjunghiat. A curs sânge, desigur, mult sânge… M-am spălat pe barcă. Apoi am plecat şi, în drum spre casă, am aruncat cuţitul în tufiş. Imediat ce am ajuns acasă, am făcut un duş. Carla dormea. Am făcut cafea pentru amândoi şi i-am dus-o la pat.

Detectivul Barker rămase o clipă cu gura căscată. O închise la loc.

— OK.

Se uită din nou la colega lui şi lui Theo i se păru, deşi era foarte posibil ca într-un astfel de moment să i se fi năzărit, că a văzut-o pe Chalmers clătinând foarte uşor din cap.

— Domnule Myerson, aţi spus mai devreme că nu doriţi să fiţi asistat de un avocat pentru acest interogatoriu, dar trebuie să vă întreb nu v-aţi răzgândit între timp. Putem să sunăm pe cineva dacă vreţi sau, dacă preferaţi, îl putem chema pe avocatul din oficiu al secţiei.

Theo clătină din cap. Ultimul lucru pe care-l voia era un avocat care să încerce să ajungă la un rezultat mai blând, care să complice excesiv ceva ce era, în definitiv, simplu.

— Mă descurc şi singur, mulţumesc.

Barker îi citi drepturile, subliniind că Theo venise de bunăvoie, că refuzase asistenţa juridică, dar că, ţinând cont de ceea ce tocmai le spusese, era necesară o măsură de prevedere formală.

— Domnule Myerson.

Theo îşi dădea seama că detectivul Barker se străduia să-şi controleze glasul — în definitiv, probabil că şi pentru detectiv era un moment palpitant.

— Ca să clarificăm un lucru, dumneavoastră mărturisiţi că l-aţi omorât pe Daniel

Sutherland. Am înţeles bine?

— Corect, răspunse Theo. Aşa este.

Luă o gură de apă şi trase adânc aer în piept. Hai să-i mai dăm drumul o dată.

— Cumnata mea, începu Theo, dar apoi se opri.

Asta era partea cea mai dificilă, partea cu care avea să aibă de furcă, partea pe care nu voia s-o spună cu voce tare.

— Cumnata dumneavoastră? interveni Chalmers, căreia i se citeau toate trăirile pe faţă, uimită de cele auzite. Angela Sutherland? Ce-i cu Angela Sutherland?

— Angela mi-a spus înainte să moară că soţia mea… Carla… mea… şi Daniel aveau o relaţie.

— O relaţie? repetă Chalmers.

Theo încuviinţă, cu ochii strânşi.

— Ce fel de relaţie?

— Vă rog, nu faceţi asta, spuse Theo, surprins că începuse să plângă. Nu vreau să spun.

— Adică Daniel şi Carla aveau o relaţie sexuală, asta încercaţi să spuneţi? întrebă Barker.

Theo încuviinţă. Lacrimile i se scurgeau de pe vârful nasului pe blugi. Îi trecu pe neaşteptate prin cap că nu mai plânsese de ani întregi. Nu plânsese nici măcar la mormântul fiului lui, în ziua când acesta ar fi împlinit optsprezece ani, şi acum uite-l, într-o secţie de poliţie, plângând din cauza asta.

— Aţi aflat despre relaţie de la Angela Sutherland?

Theo încuviinţă din nou.

— Am fost la ea acasă cu vreo săptămână înainte să moară.

— Ce ne puteţi povesti despre asta, domnule Myerson? Ne puteţi spune ce s-a

întâmplat când aţi fost la ea?

*

— Cred că mai bine îţi arăt, îi spusese Angela. Vrei să… vrei să urci până la etaj?

Theo o urmase în hol. Privind-o în timp ce urca scările, îşi imaginase ce ar fi putut avea la etaj şi voia să-i arate. Lucrurile lui Daniel, probabil. Poate alte desene? Însemnări? Gândul ăsta îi întorsese stomacul pe dos. Theo începuse să urce scările în urma ei. Îşi închipuise expresia de pe chipul ei când avea să-i arate, compătimitoare, dar şi cu o notă de triumf, o insinuare de „ţi-am spus eu“. Uită-te la frumoasa ta soţie. Uite ce face cu fiul meu. La câţiva paşi de mezanin, se oprise. Angela îl aştepta, privind în jos spre el, speriată. Îşi amintea cum se făcuse mică în faţa lui în ziua în care murise Ben; îşi amintea cât de mult îşi dorise atunci s-o înhaţe, s-o strângă de gât, s-o dea cu capul de pereţi.

Acum nu mai simţea deloc aşa ceva. Îi întorsese spatele şi coborâse scările. O auzise cum plângea când deschisese şi apoi închisese uşa în urma lui şi ieşise în lumina soarelui puternic de după-amiază, oprindu-se să-şi aprindă o ţigară înainte să se îndrepte spre casă. Când trecuse pe lângă cimitirul din curtea bisericii St James, îl cuprinsese dorul după vremurile când nu o ura pe Angela, când, de fapt, ţinea la ea foarte mult, după vremurile când îi tresărea inima la vederea ei, pentru că era întotdeauna o companie foarte distractivă, foarte plăcută şi avea mereu foarte multe lucruri de spus. Doamne, cât trecuse de atunci!

— Ce ne puteţi povesti despre asta, domnule Myerson? Ne puteţi spune ce s-a întâmplat când eraţi la ea?

Theo îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. N-avea de gând să le povestească poliţiştilor despre asta, despre dorul lui. Nu l-ar fi ajutat cu nimic să le spună că o iubise cândva, ca pe o soră, ca pe o prietenă.

— Mi-a spus că era ceva între Daniel şi soţia mea. Ne-am certat. Nu… Nu am atins-o. Aş fi vrut. Îmi venea să-i sucesc gâtul ăla zbârcit, dar n-am făcut-o. Şi nici n-am împins-o pe scări. Din câte ştiu, moartea Angelei a fost un accident.

Din câte ştia. Şi nu avea de gând să le spună poliţiştilor că, pentru tot restul vieţii, de fiecare dată când se va gândi la Angela, şi-o va aduce aminte aşa cum era în acea zi, plângând în capătul scărilor, va rememora cuvintele pe care i le

spusese, faptul că o făcuse leneșă, neglijentă și o mamă rea și se va întreba mereu dacă acestea au fost ultimele cuvinte pe care le auzise ea. Se întreba dacă, atunci când își pierduse echilibrul pe scări sau când zăcuse la baza lor, își amintise de necrologul lui.

— Deci v-ați certat, după care dumneavoastră ați plecat… V-ați confruntat soția? Ați întrebat-o despre ce v-a spus Angela?

— Nu, spuse Theo și clătină din cap. Există întrebări la care nu vrei să afli răspunsul, adăugă el încet. Niciodată. În orice caz, destul de repede după discuția aceea, Angela a murit și nu era un moment potrivit să deschid subiectul cu soția mea, care era în doliu. Dar bănuiam… eram sigur că Daniel va profita de moartea mamei lui ca să se apropie de Carla. Nu puteam suporta așa ceva. Voiam pur și simplu să dispară.

Chalmers opri reportofonul, se ridică de la masă și anunță că vor face o scurtă pauză. Îi oferi o cafea, dar el o refuză. Ceru, în schimb, o sticlă de apă, carbogazoasă dacă aveau. Chalmers spuse că se va strădui să găsească.

*

Se terminase. Partea cea mai rea se terminase.

Apoi își dădu seama că nu era nicidecum așa. Ziarele! Dumnezeule, ziarele. Și ce va spune lumea pe internet, pe rețelele de socializare. Dumnezeule Atotputernic. Își lăsă capul în jos și începu să plângă în hohote. Cărțile lui! Nu le va mai cumpăra nimeni. Singurul lucru bun pe care îl făcuse vreodată — în afară de Ben, în afară de dragostea pentru Carla — era opera lui, care va fi pătată pentru totdeauna, odată cu numele lui. Cărțile lui vor fi scoase de pe rafturi și moștenirea lui, distrusă. Da, Norman Mailer își înjunghiase soția cu un briceag și William Burroughs își împușcase nevasta, dar erau alte timpuri, nu-i așa? Vremurile se schimbaseră, oamenii erau extrem de intoleranți și nu mai puteai scăpa de așa ceva. Era suficient să calci strâmb o singură dată și erai desființat.

Până la întoarcerea detectivilor, când Chalmers i-a adus o sticlă de Evian, evident, necarbogazoasă, Theo își revenise în fire. Își șterse lacrimile, își suflase nasul, se îmbărbătase. Își reamintise ceea ce conta cu adevărat.

Detectivii voiau să-i mai arate ceva — de data asta fotografia unei tinere.

— Aţi mai văzut-o vreodată, domnule Myerson? întrebă detectivul Barker.

Theo încuviinţă.

— Ea este cea pe care aţi acuzat-o de crimă. Kilbride, nu?

Ridică privirea spre ei.

— Este singura dată când aţi văzut-o?

Theo se gândi preţ de o clipă.

— Nu, nu. N-aş jura în faţa judecătorului, dar cred că ea este femeia pe care am pretins că am văzut-o pe chei în dimineaţa morţii lui Daniel. V-am spus atunci că am zărit-o de la fereastra dormitorului meu. Nu e adevărat. De fapt, cred… cred că s-ar putea să fi trecut pe lângă ea. În drum spre barcă, mi se pare. Mergea… târşâit sau poate şchiopăta. Am crezut că era beată. Era murdară sau pătată de sânge pe haine. Am presupus că se împiedicase şi căzuse. Am adus-o în discuţie când m-aţi interogat prima dată pentru că am vrut să vă abat atenţia.

— Să ne abateţi atenţia de la dumneavoastră? întrebă Barker.

— Da, de la mine! Evident că de la mine.

Detectivii schimbară iar priviri enigmatice.

— Aţi fi surprins, întrebă Barker, dacă v-aş spune că acest cuţit — pe care l-aţi identificat ca fiind al dumneavoastră şi cu care susţineţi că l-aţi ucis pe Daniel Sutherland, a fost găsit în apartamentul tinerei din fotografie?

— Ăăă…

Surprins era puţin spus. În apartamentul ei? Lui Theo îi trecu prin cap un gând îngrozitor. Se complicase inutil.

— Aţi găsit cuţitul în apartamentul ei? repetă stupefiat. Probabil… în fine. Probabil l-a găsit şi l-a luat. S-ar putea să mă fi văzut când l-am aruncat… Poate că pe ea mi s-a părut că am văzut-o mai târziu, poate că atunci am văzut-o…

— Tocmai ne-aţi spus că aţi văzut-o în drum spre barcă, observă Chalmers.

— Dar s-ar putea să fi fost mai târziu. S-ar putea să fi fost mai târziu. Amintirile mele din acea dimineață nu sunt chiar limpezi. A fost un moment stresant. Cu trăiri intense. Eram… Eram, evident, foarte supărat.

— Recunoașteți acest obiect, domnule Myerson?

Mai aveau ceva să-i arate — un fular. Theo încuviință.

— A, da, e al meu. E un fular Burberry. De calitate.

Ridică privirea spre ei.

— Îl purtam în dimineața aceea. Cred că l-am pierdut.

— Și unde credeți că l-ați pierdut? sondă terenul Chalmers.

— Habar n-am. Cum vă spuneam, amintirile mele sunt departe de a fi perfecte. Era cumva pe barcă? Sau undeva pe traseu? Chiar nu știu.

— Presupun că ați fi surprins să aflați că și acest obiect a fost găsit în apartamentul Laurei Kilbride.

— Zău? Păi, dacă l-am pierdut când am aruncat cuțitul, atunci…

Theo oftă, epuizat.

— Ce mai contează? Doar v-am spus că eu am făcut-o, nu? Nu știu cum a ajuns fularul meu la ea, eu…

— Domnișoara Kilbride crede că fularul și cuțitul au fost puse de cineva în apartamentul ei, ca s-o incrimineze, spuse Barker.

— Păi…

Theo era bulversat.

— Tot ce-i posibil, dar nu eu i le-am pus acolo! În primul rând, habar n-am unde locuiește și, în al doilea rând, tocmai v-am spus că obiectele îmi aparțin. De ce i le-aș planta în apartament, ca să susțin după aia că sunt ale mele? Nu are nicio logică, nu?

Barker clătină din cap. Părea foarte nefericit, se gândi Theo, nu părea deloc un om care tocmai rezolvase un caz.

— Nu are nicio logică, dle Myerson, chiar nu are. Și chestia este, spuse el, stând acum drept, cu coatele pe masă și degetele împreunate, că am găsit o singură amprentă pe cuțit și aceasta vă aparține. O amprentă de la degetul mare, ca să fiu mai exact. Numai că, fiind cuțitul dumneavoastră, prezența amprentei nu este prea surprinzătoare. Mai ales că amprenta am găsit-o aici.

Barker arătă un punct de pe partea laterală, unde mânerul se îmbina cu lama.

— Este o poziție nefirească pentru o amprentă de pe un cuțit folosit la înjunghierea cuiva, ceea ce nu se poate spune despre un cuțit utilizat pentru tocat ceapa, de exemplu.

Theo ridică din umeri, clătinând din cap.

— Nu știu ce vreți să vă spun. Eu sunt vinovatul. Eu l-am ucis pe Daniel Sutherland din cauza relației lui cu fosta mea soție, Carla. Dacă îmi dați o foaie de hârtie, vă scriu totul. Semnez mărturisirea chiar acum. În plus, cred că nu vreau să mai spun nimic, dacă nu vă deranjează. E în regulă?

Chalmers își împinse brusc scaunul de lângă masă. Părea supărată. Barker clătină nefericit din cap. Niciunul nu-l credea, își zise Theo, și acest gând îl înfioră. De ce nu-l credeau? Nu-l credeau capabil de așa ceva? Nu arăta el a om care ar ucide din dragoste, pentru a-și proteja familia? Dar cui îi păsa dacă îl credeau sau nu, se gândi Theo, strălucind de virtute. Făcuse ceea ce trebuia. O salvase.

35

-

Carla nu voia decât să-l audă negând.

În acea vineri seara, acasă la Theo, la câteva zile după ce văzuse caietul lui Daniel, Carla adormise devreme, moartă de beată, dar se trezise după câteva ore, cu durere de cap și gura uscată. Scenele desenate de Daniel se derulau pe ecranul minții ei epuizate ca un jurnal de știri. Lângă ea, Theo sforăia încetișor. Se ridicase din pat. Nu avea rost să rămână acolo, oricum nu mai putea dormi — se îmbrăcase fără să facă zgomot, își luase geanta cu schimburi pe care și le pregătise pentru acea noapte și coborâse încet scările. Băuse un pahar de apă stând în picioare, lângă chiuvetă, apoi încă unul. Băuse mai mult de o sticlă de vin în seara dinainte, pentru prima dată după ani de zile, iar durerea din spatele ochilor o orbea. Găsise o cutie de paracetamol în baia de la parter și înghițise trei pastile.

Se întorsese în bucătărie și căutase un pix și o foaie de hârtie ca să-i lase un bilet. N-am mai putut dormi, am plecat acasă, ceva de genul acesta. Avea să se simtă jignit, să o judece greșit, dar nu avea chef de sentimentele lui în acel moment, nu avea chef de nimic. În afară de Daniel.

Nu reușise să găsească nimic de scris. Nu conta, oricum avea să-l sune mai târziu. Trebuia să-l sune. Să discute cândva despre asta, să inventeze un motiv pentru ce simțise, de ce se purtase în felul ăsta.

— Arăți distrusă, Cee, îi spusese el când ea își făcuse apariția, ca de obicei, la cina de vineri seara. Ai probleme cu somnul?

Ea îi spusese că da, dar el insistase: când începuse problema, de unde i se trăgea? Dar ea nu voia să vorbească despre asta.

— Să bem mai întâi ceva, îi spusese ea.

Băuse două pahare de gin tonic înainte să treacă la vin. Nu mâncase nimic. Nu era de mirare că se simțea în halul ăla.

Nu era de mirare.

Privind prin ușile bucătăriei, văzuse că peluza era înghețată. Era frig afară. Își pusese mănușile și luase din hol unul dintre fularele vechi ale lui Theo, pe care și-l înfășurase în jurul umerilor. Când traversase bucătăria, observase cuțitul folosit de Theo ca să taie lămâia pentru ginul tonic. Lăsat pur și simplu pe tocător.

Nu voia decât să-l audă negând.

A ieșit pe ușa bucătăriei, înfășurându-și din mers fularul în jurul gâtului. A deschis poarta din spate și a ajuns pe cheiul pustiu, apoi a luat-o în stânga, către casă.

Deasupra apei plutea o pâclă ușoară, argintie sub razele lunii. Toate bărcile aveau luminile stinse: câte să fi fost — trei, patru, cinci, poate? În continuare, întuneric. Carla mergea încet, cu mâinile adânc băgate în buzunare și nasul ascuns în fular. A parcurs o sută, două sute de metri; a trecut pe lângă treptele pe care urca de obicei ca să ajungă acasă. A mers mai departe.

Mintea parcă i se limpezise datorită frigului. Ar fi putut să se ducă la el acum. Să-l audă cum neagă, să-l audă spunând: Nu-i adevărat, nu-i nimic real, este doar… Doar ce? Ce Dumnezeu putea fi? O fantezie? Un coșmar? Ce însemna faptul că la un moment dat, în ultimii ani, se așezase și făcuse desenele alea — cu el, cu ea. Cu băiatul ei. Ce semnificație avea modul în care îi desenase?

Nu voia decât o explicație.

Când s-a apropiat de barcă, a constatat cu surprindere că din cabină se aud voci, ridicate și furioase. În loc să se oprească și să bată la fereastră, așa cum plănuise, a grăbit pasul și a urcat treptele până pe pod. A rămas acolo, privind în jos spre barcă, în timp ce respirația ei rapidă și fierbinte încețoșa aerul din fața ei.

După câteva clipe, l-a văzut pe Daniel urcând pe puntea din spate a bărcii. Îmbrăcat în blugi, și-a tras pe el un hanorac direct peste bustul gol și a coborât pe chei. Părea să spună ceva, dar cuvintele lui erau smulse de vânt și împrăștiate pe deasupra apei. Carla l-a văzut cum își întoarce capul într-o parte și-n alta și își pipăie gâtul. Daniel a făcut câțiva pași spre pod, apoi s-a oprit să-și aprindă o țigară. Carla și-a ținut respirația, dorindu-și să se uite la ea. El a tras câteva fumuri și a aruncat țigara, după care și-a tras gluga hanoracului pe cap și a trecut pe sub arcada pe care stătea ea.

Câteva clipe mai târziu, din barcă a apărut o fată. Tânără — cu siguranță, prea tânără pentru Daniel — și răvășită. A rămas un moment cu spatele la Carla, uitându-se în stânga și-n dreapta, ca și cum nu ar fi știut sigur încotro să se îndrepte. S-a uitat în treacăt la pod, apoi a scuipat pe jos și a luat-o râzând în direcția opusă celei în care plecase Daniel.

Începea să se lumineze. Primii sportivi ai zilei, cei mai hotărâți, se legaseră deja la șireturi și se îndreptau spre apă: câțiva trecuseră pe sub podul pe care stătea Carla și, în curând, aveau să apară și alții. Era frig și nu avea niciun chef să aștepte, ar fi vrut să se întoarcă, dar nu acasă, ci în patul cald al lui Theo, la cafea și confort. Va mai avea ocazii pentru această confruntare.

Dar tocmai când se gândea la asta, l-a văzut pe Daniel ieșind de sub arcada podului, cu capul chiar sub locul unde se afla ea. L-a urmărit cum se întoarce către barcă, ținând delicat o țigară între degetul mijlociu și inelar — în mers, semăna foarte mult cu mama lui — și urcă pe puntea din spate. Era convinsă că va ridica privirea și o va vedea. Însă Daniel a coborât în cabină și a dispărut.

Carla nu zărea pe nimeni pe chei, nici în stânga, nici în dreapta. A pornit grăbită către trepte, le-a coborât două câte două, a alergat spre barcă, a urcat pe punte și a intrat în cabină — îi luase mai puțin de o jumătate de minut și acum era singură cu el. Daniel stătea cu spatele și tocmai își scotea hanoracul. S-a întors, alarmat de zgomot sau de mișcarea bărcii și a aruncat hanoracul la picioare. Pentru o clipă, a privit-o cu un chip inexpresiv, apoi a zâmbit.

— Bună, i-a zis el. Ce surpriză!

A desfăcut larg brațele și a pornit spre ea, să o îmbrățișeze.

Mâna Carlei, care era în acel moment adânc băgată în geantă, s-a încleștat pe mânerul cuțitului. Cu o singură mișcare, l-a scos și l-a înfipt în el, folosindu-și toată puterea, toată greutatea corpului. Apoi a privit cum îi piere zâmbetul de pe figură. La radio se auzea muzică, nu foarte tare, dar suficient cât să acopere sunetul pe care îl scosese, nu un țipăt sau un strigăt, ci un urlet mut. A scos cuțitul și l-a înjunghiat din nou și din nou, de data aceasta în gât. I-a tăiat beregata ca să-l reducă la tăcere.

L-a întrebat, iar și iar, dacă știa de ce îi făcea asta, dar el nu putea să-i răspundă. N-a mai avut ocazia să-l audă negând.

După aceea, a încuiat uşile cabinei, s-a dezbrăcat, a făcut duş, s-a spălat pe cap şi s-a îmbrăcat cu hainele din geanta cu schimburi. Îmbrăcămintea plină de sânge a băgat-o într-o pungă de plastic pe care a găsit-o pe chiuvetă. Apoi a pus punga şi cuţitul, pe care îl înfăşurase în fularul lui Theo, în geanta cu schimburi, a descuiat şi a plecat, lăsând uşa cabinei deschisă. A străbătut în ritm alert cheiul spre casa lui Theo: o femeie albă, de vârstă mijlocie, ieşită la plimbare dimineaţa devreme, nimic neobişnuit în asta. A intrat din nou în grădină pe poarta din spate şi s-a dus în bucătărie, unde şi-a lăsat geanta cu schimburi. A urcat în linişte scările, s-a strecurat în dormitor, unde Theo încă dormea, şi s-a dus la baie. Şi-a scos hainele curate şi a mai făcut un duş, stând mult timp sub jetul fierbinte de apă, epuizată, cu dureri de mâini, cu maxilarul strâns şi muşchii picioarelor amorţiţi, ca şi cum ar fi alergat la maraton.

Dacă nu-şi dorise decât să-l audă negând, de ce nu-i dăduse ocazia s-o facă? De ce luase cuţitul? De ce nu plecase acasă şi se întorsese la Theo, dacă nu pentru a-şi construi un alibi? Putea să se mintă singură la nesfârşit, dar când stătea trează, noapte de noapte, aşa cum se întâmpla şi acum, gândindu-se la ceea ce făcuse, întrezărea adevărul. Ştiuse precis ce urmează să-i facă, din prima clipă când văzuse desenul în care Daniel stătea pe balcon şi zâmbea spre copilul ei căzut la pământ. Toate celelalte, restul, erau o minciună.

36

Când gardiana i-a spus că avea veşti bune, primul lucru la care s-a gândit Laura a fost că a venit mama ei în vizită şi al doilea că şi-ar fi dorit să nu fi fost ăsta primul gând. Bineînţeles că nu venise. N-o făcuse şi nici nu avea s-o facă. Tatăl ei, da — urma să vină a doua zi, drăguţ din partea lui, dar, oricât ar fi încercat să se stăpânească, Laura tânjea după mama ei. Cumva, orice s-ar fi întâmplat, Laura tot avea nevoie de maică-sa în cele mai negre momente.

Gardiana, care era probabil de vârsta mamei ei şi, dacă se gândea bine, mai mămoasă decât ea, îi zâmbi binevoitor şi îi spuse:

— Nu e un vizitator, draga mea. E ceva şi mai şi.

— Ce? întrebă Laura. Ce?

Gardiana nu avea voie să-i spună, dar o scoase din celulă pe coridor şi o conduse prin mai multe uşi, timp în care Laura nu încetă să o întrebe:

— Ce-i? Despre ce e vorba? Haide, spune-mi.

Se dovedi că era Tremurici.

— El?

Laura nu-şi putea ascunde dezamăgirea. El?

Gardiana izbucni în râs. O rugă să ia loc şi îi făcu cu ochiul când închise uşa.

— Băga-mi-aş, mormăi Laura, aşezându-se la masă.

Tremurici îi dădu vioi bună dimineaţa.

— Veşti bune, Laura, o anunţă el, aşezându-se pe scaunul din faţa ei.

— Mda, aşa ziceţi toţi.

Şi apoi, ce să vezi, chiar primi veşti bune.

Renunțau la acuzații! Laurei îi venea să danseze. Îi venea să-l îmbrățișeze pe Tremurici, să-l sărute pe gură, să rupă hainele de pe ea și să alerge urlând prin arestul central. Renunțau la acuzații! Renunțau la acuzații, la naiba!

Reuși să se stăpânească și se ridică în picioare. Scânci ca un cățeluș:

— Pot să plec? Pot să plec, pur și simplu?

— Da!

Tremurici părea aproape la fel de ușurat ca și ea.

— Mă rog, nu chiar acum. Trebuie să semnezi niște formulare și… Vrei să sun pe cineva? Să chem pe cineva să vină să te ia?

Pe mama ei. Nu, nu pe ea. Pe tatăl ei. Dar asta ar fi presupus o confruntare cu Deidre, care îi va răpi toată bucuria. Era penibil, dacă te gândeai bine. Nu avea pe cine să sune, absolut pe nimeni.

— Ai putea s-o suni pe prietena mea Irene? se trezi întrebând.

— Irene? își pregăti el pixul. E rudă cu tine, nu-i așa? Sau o prietenă?

— E cea mai bună prietenă a mea, spuse Laura.

*

Parcă zbura.

De fapt, nu, nu semăna deloc cu zborul. Se simțea mai degrabă ca și cum ar fi avut măruntaiele înnodate o veșnicie, săptămâni, și luni, și ani la rând, apoi brusc, a venit cineva și i-a dezlegat nodurile și totul s-a putut descurca, iar greutatea din burtă a dispărut, focul s-a domolit, au dispărut crampele și durerea, și senzația chinuită de contorsionare și în sfârșit — în sfârșit! — s-a putut îndrepta! Putea sta dreaptă, cu umerii trași în spate, cu sânii împinși în față și putea respira. Își putea umple plămânii. Putea cânta, dacă voia, un cântec pe care-l cânta pe vremuri mama ei.

Și Laura cânta: Ți-am spus că te iubesc, ce vrei mai mult?

Gardiana simpatică îi spuse să meargă în celulă, să-și ia lucrurile și apoi să se ducă la cantină și să mănânce ceva, pentru că o să mai dureze până se rezolvau toate hârtiile și doar nu voia să moară de foame. Nodurile începură din nou să se lege la loc, dar Laura reuși să se țină și mai dreaptă ca până acum, întinse brațele deasupra capului și grăbi pasul.

Ți-am spus că te iubesc și inima mi-o frângi.

Laura zâmbea în sinea ei, cu mintea zbârnâind și cu furnicături pe piele. Sărea de colo colo, în drum spre celula ei, când, din direcția opusă, apăru o fată uriașă cu un cercel rotund în nas, care în urmă cu trei zile, în cantină, o făcuse din senin pizdă proastă, urâtă și handicapată și îi spusese că are s-o taie pe față data viitoare.

Ți-am spus că te iubesc, ce vrei mai mult?

Uriașa n-o zărise încă pe Laura, vorbea cu prietena ei, mai mică, dar îndesată și puternică, genul de persoană cu care nu era bine să ai de-a face.

Vrei să cad lat și să mor pentru tine?

Laura continuă să cânte, dar lăsă capul în pământ și bărbia în piept: Nu ridica privirea, nu te uita în ochii ei, orice-ar fi, nu te uita în ochii ei. Uriașa se apropie, amuzându-se de ceva ce-i spusese prietena ei mai scundă, și scoase un sunet ca o conductă de canalizare, dar fix ca o conductă de canalizare, și Laura izbucni și ea în râs, cu capul în jos, dar râzând, incapabilă să se oprească pentru că sunetul scos de urâțenia aia de fată era caraghios, era pur și simplu caraghios, incontestabil caraghios.

Laura nu mai ținea capul în pământ, ci ridicat semeț. Zări cum zâmbetul uriașei se transformă într-un mârâit și o auzi pe prietena ei cum spune: „Ce mama dracului?“ Iar Laura râdea ca duda, ca nebuna, ca broasca la inundație.

Și iat-o pe Laura cum lovește linoleumul cu capul. Iat-o pe Laura, urlând de durere când o cizmă o calcă pe mână. Iat-o pe Laura chinuindu-se să respire când uriașa se lasă cu genunchiul pe pieptul ei.

Iată-mă iată-mă iată-mă.

Iat-o.

37

Trecuseră trei zile de când Irene ieșise ultima oară din casă. Trei sau patru? Nu era sigură, știa doar că se simțea îngrozitor de obosită. Frigiderul era gol, dar nu era în stare să iasă în oraș, să îndure zgomotul și oamenii din supermarket. Nu-și dorea decât să doarmă, dar nu avea nici măcar energia să se ridice de la locul ei și să urce în dormitor. Așa că se așeză în fotoliul de lângă fereastră, pipăind întruna marginile păturii de pe genunchi.

Se gândea la William. Îi auzise vocea nu cu mult timp în urmă. Își căuta jacheta, pentru că vremea era în continuare groaznică, foarte rece, și intrase din sufragerie în bucătărie ca să vadă dacă n-o uitase acolo, așa cum o lăsa uneori, atârnată pe spătarul scaunului. Și l-a auzit, clar ca bună ziua. Bei și tu o ceașcă, Reenie?

Irene plecase de la Theo Myerson teribil de zguduită. Asta se întâmplase în urmă cu câteva zile, dar încă nu-și revenise din șoc. Pentru o clipă — scurtă, dar înspăimântătoare —, când venise spre ea cu mâinile întinse, Irene crezuse sincer că urma să-i facă rău. Aproape că simțise cum o strânge de gât. Se făcuse mică, îngrozită, și el îi văzuse teroarea de pe chip, era convinsă de asta. O cuprinsese cu brațele, blând ca o mamă, o ridicase și o ajutase să ajungă până la canapea. Dar tremurase tot timpul. Nu vorbise și nu se uitase la ea, doar se întorsese cu spatele, iar ea îl privise cum îngenunchea în fața șemineului, rupând cu furie pagini din carnetul lui Daniel și aruncându-le una câte una în flăcări.

Puțin mai târziu, plecase de-acolo cu taxiul pe care i-l chemase el, aproape copleșită de rușine la gândul dezastrului pe care îl provocase. Își zicea că dacă i-ar fi făcut ceva rău, ar fi meritat-o.

Dar oricât de groaznică ar fi fost acea după-amiază, nu era cel mai grav lucru. Ce era cel mai grav venise după aceea. La câteva zile după incidentul cu Myerson, Irene a primit un telefon de la un avocat care a anunțat-o că Laura Kilbride urma să fie eliberată din arestul preventiv și a întrebat-o dacă nu putea veni în acea după-amiază până în estul Londrei, să o ia de-acolo. Pe Irene a cuprins-o exaltarea — era extrem de emoționată, de ușurată —, însă, la doar câteva momente după ce chemase un taxi să o ducă acolo, Irene a primit un telefon de la același avocat care i-a spus că, până la urmă, Laura nu va fi eliberată, pentru

că fusese atacată şi grav rănită şi o transferau chiar atunci la spital. Irene a fost atât de tulburată, că a uitat să ceară numele avocatului sau al spitalului, iar când a sunat la centrul de arest preventiv pentru mai multe informaţii, cei de acolo nu i-au fost de niciun ajutor. Nu i-au spus cât de grave erau rănile, de unde le căpătase Laura sau unde se afla acum, pentru că Irene nu era rudă apropiată.

De atunci, Irene nu mai reuşise să mănânce nimic, nu mai închisese un ochi, nu mai fusese deloc în apele ei. Ciudată expresie şi totuşi potrivită, i se părea ei, pentru că simţea că pluteşte în afara corpului, trăieşte evenimente care abia dacă păreau reale, de parcă ar fi citit despre ele sau le-ar fi văzut desfăşurându-se pe ecranul unui televizor, îndepărtate, dar totodată nefiresc de intense. Irene simţea că se află la graniţa unei senzaţii pe care o recunoştea şi care marca trecerea într-o altă stare a conştiinţei, în care lumea reală se estompa şi ea rămânea într-un loc înspăimântător, confuz şi periculos, dar unde exista posibilitatea să-l revadă pe William.

Irene îşi simţea pleoapele din ce în ce mai grele, bărbia era pe punctul să-i cadă în piept, când i se păru că prin dreptul ferestrei trece o umbră şi se trezi. Afară, pe alee, era Carla, care scotocea prin geantă, căutând ceva. Irene se aplecă şi bătu în geam. Carla tresări, ridică privirea, o văzu pe Irene şi dădu din cap, fără să se obosească să zâmbească. Irene îi făcu semn să aştepte o clipă, dar Carla se întorsese deja, găsise ce căuta în geantă — probabil cheia de la uşă — şi dispăruse.

Irene se cufundă din nou în fotoliu. O parte din ea îşi dorea cu disperare să lase, să uite totul — la urma urmei, Laura nu mai era acuzată de uciderea lui Daniel. În cazul bietei fete, răul fusese deja făcut. Poliţia avea acum un nou suspect pentru crimă, pe Theo Myerson. Ştirea apăruse în toate ziarele: nu fusese pus sub acuzare, prin urmare, poliţia nu-i făcuse numele public, dar secretul ieşise oricum la iveală: un fotograf vigilent îl surprinsese pe Myerson când coborâse din maşina poliţiei la secţie, iar imaginile, coroborate cu informaţia potrivit căreia „un bărbat din Islington, în vârstă de 52 de ani, ajuta poliţia în anchetă“ şi renunţarea la acuzaţiile împotriva Laurei Kilbride lăsaseră puţin loc de îndoială.

Sărmanul Theo. Irene închise ochii. Îşi reaminti pentru o clipă expresia lui de suferinţă când văzuse desenele din caiet şi simţi un junghi de vinovăţie. Cu ochii închişi, Irene se văzu pe sine. Îşi imagină că se uită la ea de undeva, din afara camerei, din stradă, aşa cum o privise Carla Myerson cu câteva clipe înainte. Ce văzuse Carla? Văzuse o bătrână nedumerită, înspăimântată şi singură, care

privea în gol, gândindu-se la trecut, asta dacă mai era capabilă să gândească ceva.

Acolo, în imaginație, se ascundeau toate spaimele ei — frica de a fi percepută ca o babă tipică, lipsită de influență, de speranță, de viitor, fără niciun căpătâi, care zăcea într-un fotoliu confortabil, cu o pătură peste genunchi, în anticamera morții.

La dracu' cu tâmpeniile astea, ar fi spus Laura.

Irene se ridică și intră clătinându-se în bucătărie, unde se sili să bea un pahar cu apă și mâncă două bucăți și jumătate de biscuiți digestivi cu ciocolată, cam vechi. Apoi, își pregăti o ceașcă de ceai, în care adăugă două linguriță de zahăr și o bău. Aștept câteva minute ca zahărul și carbohidrații să-și facă efectul, apoi, recăpătându-și puterile, își luă poșeta și cheile de la numărul 3, deschise ușa de la intrare, porni în partea stângă, făcu câțiva pași și ciocăni în ușa Angelei, atât cât îi permiteau mâinile ei mici și artritice.

După cum se așteptase, nu primi niciun răspuns, așa că băgă cheia în ușă și o descuie.

— Carla? strigă ea, intrând în hol. Carla, sunt eu, Irene. Vreau să vorbesc cu tine…

— Sunt aici.

Vocea Carlei răsună tare și alarmant de aproape, apărută parcă din senin. Irene se trase înapoi, speriată, cât pe ce să se împiedice de prag.

— Aici, sus, spuse Carla și Irene făcu un pas înainte, ridicând ochii în direcția din care se auzea vocea.

Carla stătea în capul scărilor ca un copil căzut din pat, smulgând fire din covor.

— După ce termini ce ai de spus, lasă cheia în bucătărie, spuse ea, fără să ridice ochii spre Irene. N-ai niciun drept să intri aici când te taie pe tine capul.

Irene își drese vocea.

— Așa este, aprobă ea. N-am niciun drept, presupun.

Se apropie de scară și, ținându-se cu o mână de balustradă, se aplecă și puse cheile pe cea de-a treia treaptă.

— Poftim, spuse ea.

— Mulțumesc.

Carla încetă pentru o clipă să mai smulgă fibre din covor, ridică privirea și se uită în ochii lui Irene. Arăta îngrozitor, părea distrusă, cu pielea palidă și ochii injectați.

— E plin de ziariști în fața casei mele, spuse ea încet, pe un ton arțăgos, iar locuința lui Theo e răvășită de poliție. De asta am venit aici. Nu am altundeva unde să mă duc.

Irene își deschise poșeta, se uită înăuntru și începu să cotrobăie prin ea.

— Vrei să-mi mai dai ceva, Irene? întrebă Carla, cu glas spart și răgușit. Dacă nu, aș prefera sincer să…

Irene scoase din poșetă cele două cutii de bijuterii, cea cu medalionul cu Sf. Cristofor și cea cu inelul.

— Mă gândeam că le vrei înapoi, spuse ea încet, așezându-le pe a treia treaptă, lângă cheie.

— Vai!

Carla rămase cu gura căscată. Medalionul lui Ben cu Sf. Cristofor! Se ridică împleticindu-se, coborî în fugă scările, cât pe ce se împiedice și să cadă lângă cutiuța de bijuterii, pe care o ridică și o strânse la piept.

— Ai găsit-o, spuse ea, zâmbindu-i lui Irene cu lacrimi în ochi. Nu-mi vine să cred că ai găsit-o.

Întinse mâna spre Irene, dar aceasta se trase iute într-o parte.

— N-am găsit-o, spuse Irene pe un ton măsurat. Mi-a dat-o cineva. Laura. Laura Kilbride. Îți spune ceva numele ăsta?

Dar Carla aproape că n-o mai asculta. Stătea pe cea de a treia treaptă, cu cutia de bijuterii deschisă în poală. Luă micuțul medalion de aur, îl întoarse între degete și și-l lipi de buze. Irene o privi, sumbru fascinată de bizarele gesturi de devotament. Se întrebă dacă nu cumva Carla își pierduse mințile.

— Laura, repetă Irene. Fata pe care au arestat-o? Medalionul și inelul erau în geanta pe care ți-a furat-o Laura. Carla? Înțelegi ceva din ce-ți spun acum?

În continuare, nicio reacție din partea ei.

— Ai lăsat sacoșa aici, chiar aici, în hol. Ușa era deschisă. Laura a văzut-o și ți-a furat-o. A regretat după asta, așa că mi-a dat mie lucrurile, numai că… Of, pentru numele lui Dumnezeu. Carla! izbucni ea și Carla ridică privirea spre ea, surprinsă.

— Ce s-a întâmplat?

— Chiar ai de gând să faci așa? Chiar vrei să stai aici și să te faci că nu știi pe ce lume ești? Chiar ai să-l lași să-și asume el vina?

Carla clătină din cap, coborând din nou privirea spre medalionul de aur.

— Nu știu la ce te referi, spuse ea.

— Nu Theo l-a ucis pe băiatul ăla, spuse Irene. Tu ai făcut-o. Tu l-ai omorât pe Daniel.

Carla clipi rar. Când ridică din nou privirea spre ea, ochii îi erau calmi și sticloși, iar fața impasibilă.

— Tu l-ai omorât pe Daniel și aveai de gând s-o lași pe Laura să intre la apă, nu-i așa? Voiai să lași o fată nevinovată să plătească pentru ceea ce ai făcut tu. Știai că a avut de suferit în arestul preventiv? întrebă Irene cu glas ridicat și tremurat. Știai că a fost rănită atât de grav încât a trebuit să fie internată în spital?

Carla își lăsă bărbia în piept.

— N-are nicio legătură cu mine, spuse ea.

— Ba are foarte mare legătură cu tine, strigă Irene și vocea îi răsună în casa

goală. Ai văzut desenele din caietul lui. N-ai decât să negi, n-are nicio importanță. Le-am văzut și eu. Am văzut ce a desenat… ce și-a imaginat.

— Imaginat? șuieră Carla, îngustându-și ochii cu o expresie brusc fioroasă.

Irene făcu un pas în spate, îndepărtându-se de scări și apropiindu-se de ușa de la intrare. Acolo, în mijlocul holului gol, se simțea în derivă; își dorea cu disperare să se așeze, să se odihnească, să aibă ceva de care să se sprijine. Încercă să se îmbărbăteze, își mușcă buza și, ținându-și geanta în față ca pe un scut, se apropie încă o dată de Carla.

— I-am văzut desenele, spuse ea. Și tu le-ai văzut. La fel și soțul tău, înainte să arunce caietul în foc.

Carla tresări și o privi încruntată.

— Le-a văzut și Theo? întrebă, unindu-și sprâncenele. Dar caietul este aici, este… Of.

Suspină, scoase un hohot trist de râs și își lăsă capul în piept.

— Nu e aici, nu-i așa? I l-ai dat lui. I l-ai arătat. De ce? întrebă ea. De ce Dumnezeu ai făcut așa ceva? Ce ciudată, ce băgăcioasă, ce pacoste de femeie poți fi! Îți dai seama ce-ai făcut?

— Ce-am făcut? întrebă imperios Irene. Hai, Carla, spune-mi!

Carla închise ochii și clătină din cap ca un copil obraznic.

— Nu vrei? Păi, în cazul ăsta, hai să-ți spun eu ce-ai făcut. Ai văzut desenele lui Daniel și ai hotărât că se face vinovat de uciderea copilului tău, așa că l-ai omorât. Cuțitul pe care l-ai folosit era în sacoșa furată de Laura, așa a ajuns în apartamentul ei. După care soțul tău — soțul tău, care te iubește mai mult decât pe sine, din motive pe care nu am reușit să le înțeleg — a intervenit și a luat toată vina asupra lui. Și tu? Tu stai acolo și spui că povestea asta nu are nicio legătură cu tine. Chiar nu simți nimic? Chiar nu-ți este rușine?

Carla, care stătea aplecată deasupra medalionului, cu umerii căzuți, murmură:

— Să simt ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, Irene. Nu crezi c-am suferit

destul?

Pusese punctul pe i, se gândi Irene. După tot ce îndurase, pentru Carla nu mai conta nimic.

— Știu că ai suferit îngrozitor, spuse Irene, dar Carla n-o ascultă.

— Habar n-ai, șuieră ea. Nici nu poți să-ți închipui…

— Durerea ta? Poate că nu, Carla, dar chiar crezi că modul tragic, îngrozitor, în care ți-ai pierdut fiul îți dă dreptul să faci orice?

În fața ei, Carla se ghemui ca și cum ar fi fost gata să o atace, tremurând de durere sau furie. Dar Irene nu se lăsă intimidată și continuă:

— Pentru că ai suferit această pierdere cumplită, crezi că ai dreptul să distrugi totul, să faci ce-ți place?

— Ce-mi place?

Carla se ridică ținându-se cu o mână de balustradă; de la înălțimea celei de a treia trepte, o domina pe Irene.

— Copilul meu e mort, se răsti ea. Sora mea, la fel, și a murit fără să fie iertată. Bărbatul pe care îl iubesc va intra la închisoare. Crezi că-mi face plăcere ceva din toate astea?

Irene făcu un pas mic înapoi.

— Theo nu trebuie să meargă la închisoare, spuse ea. Poți schimba situația.

— La ce bun? întrebă Carla. La ce… Of.

Își întoarse fața, dezgustată.

— N-are niciun rost să-ți explic. De unde naiba să înțelegi tu ce înseamnă dragostea de mamă?

Iarăși asta. Totul se rezumă la asta. Tu n-ai cum să înțelegi, n-ai copii. De fapt, nici nu știi ce înseamnă adevărata dragoste. Capacitatea de a iubi nelimitat, necondiționat îți lipsește cu desăvârșire. La fel și capacitatea de a urî nestăvilit.

Irene își încleștă și își descleștă pumnii.

— Poate că nu știu ce înseamnă dragostea adevărată, spuse ea. Poate ai dreptate. Dar să-l bagi pe Theo la închisoare? Unde e iubire în asta?

Carla își strânse buzele.

— El înțelege, spuse ea spășită. Dacă Theo a văzut caietul lui Daniel, așa cum susții tu, atunci a înțeles de ce a trebuit să fac ce-am făcut. Și tu, care stai acolo, revoltată, mândră de tine, neprihănirea întruchipată, și tu ar trebui să înțelegi, pentru că nu am făcut asta doar pentru Ben, ci am făcut-o și pentru Angela.

Irene clătină din cap, neîncrezătoare.

— Pentru Angela? Chiar ai de gând să-mi spui că l-ai ucis pe Daniel pentru Angela?

Carla întinse mâna și, surprinzător de blând, și-o coborî pe încheietura lui Irene. O strânse și o trase mai aproape de ea.

— Când crezi, îi șopti ea, cu o expresie brusc serioasă, aproape plină de speranță, că a înțeles Angela?

— Ce să înțeleagă?

— Cine era el. Ce făcuse. Ce fel de om era.

Irene își retrase mâna, scuturând din cap. Nu, Angela nu avea de unde să fi știut. O îngrozea ideea că Angela ar fi trăit cu așa ceva pe conștiință. Nu. Și, până la urmă, doar nu era nimic de știut, nu?

— Daniel a scris o poveste, probabil ca să asimileze o întâmplare trăită în copilărie și, cine știe din ce motiv, s-a întruchipat în rolul negativ. Poate că se simțea vinovat că nu l-a păzit pe Ben sau poate a fost doar un accident… o greșeală.

Era conștientă că încerca să se convingă singură de asta.

— Poate a fost o greșeală de copil. Era atât de mic, încât nu avea de unde să înțeleagă urmările.

Carla dădu din cap, ascultând-o.

— M-am gândit și eu la asta. M-am gândit la toate, Irene. Serios. Dar hai să cumpănim puțin lucrurile: da, pe atunci, era doar un copil. Dar mai târziu? Să zicem că ai dreptate, să zicem că a fost o greșeală infantilă sau un accident, dar asta nu explică felul cum s-a comportat mai târziu. Știa că o acuzam pe Angela pentru cele întâmplate și m-a lăsat să o învinovățesc în continuare. M-a lăsat să o pedepsesc, l-a lăsat Theo să o respingă, a urmărit cum este zdrobită încet de povara vinovăției și nu a făcut nimic. De fapt, adăuga ea scuturând scurt din cap, nu-i adevărat. A făcut ceva — a agravat lucrurile. I-a spus psihologului lui că moartea lui Ben s-a petrecut din vina Angelei, m-a făcut să cred că Angela se purta urât cu el. Totul, totul a fost… Doamne, nici nu știu ce-a fost. Un joc, poate? S-a jucat cu noi, cu noi toți, ne-a manipulat pentru plăcerea lui, presupun. Ca să se simtă puternic…

Era monstruos, de neconceput. Ce minte imposibil de bolnavă putea să-și imagineze așa ceva? Irene se surprinse bănuind că nu era imposibil ca mintea Carlei să fie monstruos de bolnavă; modul ei de a interpreta lucrurile era, până la urmă, la fel de tulburător ca desenele din caietul lui Daniel, nu? Și totuși, când își amintea cât de dur își criticase Angela fiul, cum își dorise să nu se fi născut, versiunea Carlei părea îngrozitor de plauzibilă. Irene își aminti de cina de Crăciun ratată, când Angela îi spusese că o invidia pentru că nu avea copii, se gândi la scuzele ei de a doua zi. Poate să ia foc universul, numai să fie copilul tău fericit, îi spusese ea atunci.

Carla se îndepărtă de Irene și urcă încet treptele. Când ajunse în capul scărilor, se întoarse cu fața spre ea.

— Așa că, vezi tu, parțial, am făcut-o și pentru ea. Sună cumplit când o spui cu voce tare, nu-i așa? I-am omorât fiul pentru binele ei. Dar, într-un fel, e adevărat. Am făcut-o pentru mine, pentru băiatul meu, pentru Theo, dar și pentru ea. Pentru că i-a distrus viața.

Când se întoarse acasă, Irene medită un pic la norocul că, uneori, oamenii precum Carla desconsiderau o bătrână ca ea, crezând-o înceată la minte, zăbăucă, uitucă și neghioabă. Astăzi, cel puțin, avusese norocul să fie privită de Carla ca o babă pe care o căuta moartea pe acasă, în lumea ei, nicidecum la curent cu ritmul rapid și complicat al lumii contemporane, cu progresele sale tehnologice, cu gadgeturile și telefoanele inteligente și aplicațiile lor de

înregistrare vocală.

38

Vremea se îndreptase, aerul îngheţat al săptămânii trecute fiind alungat brusc de o briză caldă binecuvântată venită dinspre Mediterana. În urmă cu două zile, Miriam stătea cuibărită lângă soba cu lemne, înfofolită şi cu fular la gât; acum, era suficient de cald încât să stea pe puntea din spate, să-şi bea cafeaua de dimineaţă şi să citească ziarul.

Ştirile rivalizau cu ficţiunea: Theo Myerson fusese eliberat din arestul poliţiei, deşi risca în continuare să fie acuzat de obstrucţionarea justiţiei, iar acum soţia lui era acuzată de crimă, după ce poliţia primise (dintr-o sursă anonimă) înregistrarea unei mărturii dramatice.

Până la urmă, s-a dovedit că persoana pe care încercase Miriam s-o scoată vinovată pentru moartea lui Daniel Sutherland era chiar persoana care-l ucisese pe Daniel Sutherland. Ca să vezi! Halal înscenare.

Ştirile rivalizau cu ficţiunea! Miriam nu reuşi să-şi înăbuşe un hohot de râs. Va încerca oare Myerson să încropească un roman din toată harababura asta? Poate că ar trebui s-o facă ea, mai degrabă. Ce răsturnare de situaţie ar fi ca Miriam să folosească povestea vieţii lui ca sursă de inspiraţie, să o schimbe după bunul plac, să-i răpească autoritatea, cuvintele, puterea.

Pe de altă parte, exista o soluţie mai simplă — şi, cu siguranţă, mai profitabilă: cum ar fi să dea un telefon scurt la Daily Mail? Cât ar fi dispuşi să plătească pentru nişte detalii în exclusivitate din viaţa lui Theo Myerson? Destul de mult, se gândi ea, Myerson fiind exact genul de persoană — bogată, inteligentă, sofisticată, de stânga, „orăşean de elită căzut în dizgraţie“ — pe care o detesta Daily Mail.

Îşi termină cafeaua şi coborî în bucătărie, unde deschise laptopul şi începu să tasteze pe Google „cum să vinzi o poveste ziarelor“, când se auzi o bătaie în fereastră. Ridică privirea şi fu cât pe ce să cadă de pe scaun. Myerson! Stătea pe chei, aplecat, şi o privea prin hubloul cabinei.

Bănuitoare, ieşi pe puntea din spate. Theo stătea la câţiva metri distanţă, cu mâinile în buzunare şi cu o expresie întunecată pe chip. Îmbătrânise de când îl

văzuse ultima oară, sub escorta poliției. Era în continuare impozant și roșu în obraji; dar părea mai slab, mai epuizat, abătut. Nefericit. Miriam simți cum îi tresare inima. Ar fi trebuit să țopăie de bucurie — nu asta își dorise? Să-l vadă în genunchi, suferind? De ce naiba îl compătimea?

— Ascultă, îi spuse el. Ajunge. Bine? Eu doar… Sunt convins că știi că trec prin ceva…

Ridică din umeri.

— Nici măcar nu am cuvinte să spun prin ce trec. Da, înțeleg, ironia sorții. În fine, ideea este că nu vreau să apelez la poliție. M-am săturat de ea în ultima lună. Mi-a ajuns pentru toată viața. Totuși, dacă mă hărțuiești în continuare, nu-mi dai de ales.

— Poftim? Eu te hărțuiesc? Nici măcar nu m-am apropiat de tine.

Theo suspină epuizat. Scoase din buzunarul de la piept o foaie de hârtie, pe care o despături încet, cu gesturi atente. Începu să citească pe un ton monoton, lipsit de intonație. „Problema ăstora ca tine este că vă credeți mai buni decât ceilalți. Povestea aia trebuia s-o spun eu, nu tu. N-ai avut niciun drept să o folosești așa cum ai făcut-o. Ar trebui să-i plătești pe oamenii de la care îți iei poveștile. Ar trebui să le ceri permisiunea. Cine te crezi să te folosești de povestea mea…“ Et cetera, et cetera. Mai am vreo cinci-șase ca asta. Mă rog, nu identice. La început, cine le-a scris și-a manifestat interesul pentru opera mea, ca să mă momească, evident, să dezvălui sursa de inspirație a poveștii, dar apoi au degenerat repede. Ai prins ideea. De altfel, știi foarte bine ideea. Doar ai scris-o cu mâna ta. Au fost expediate din Islington, Miriam, ce Dumnezeu? Înțeleg că ai vrut să-ți ascunzi identitatea, dar…

Miriam se holbă la el, stupefiată.

— Nu sunt scrisorile mele. Poate ai mai furat povestea cuiva. Poate faci asta mereu.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu eu le-am scris!

Theo făcu un pas în spate și oftă lung, cutremurător.

— Vrei bani? o întrebă. De fapt, ai scris negru pe alb, Ar trebui să-i plăteşti pe oameni, deci asta-i problema? Ce sumă vrei? De ce sumă ai nevoie ca să mă laşi… — vocea lui Theo se frânse şi Miriam constată îngrozită că începuse să plângă — ca să mă laşi în pace?

Miriam îşi şterse repede lacrimile cu mâneca şi coborî din barcă. Întinse mâna.

— Pot să arunc o privire, te rog? întrebă.

Theo îi întinse scrisoarea fără niciun cuvânt.

Hârtia era subţire, de proastă calitate, iar scrisul îngrijit, dar pueril.

Myerson,

De ce nu-mi răspunzi la scrisori? Problema ăstora ca tine este că vă credeţi mai buni decât ceilalţi. Povestea aia trebuia s-o spun eu, nu tu. N-ai avut niciun drept să o foloseşti aşa cum ai făcut-o!!! Ar trebui să-i plăteşti pe oamenii de la care îţi iei poveştile. Ar trebui să le ceri voie. Cine te crezi să te foloseşti de povestea mea fără să mă întrebi? Nici măcar n-ai făcut treabă bună. Criminalul din povestea ta este slab. Cum ar fi putut un neputincios să facă ce-a făcut? Dar de unde să ştii tu? N-ai dat dovadă de respect.

Miriam clătină din cap.

— Nu-mi aparţine, spuse ea, întorcând pagina în mână. Doar nu crezi că e a mea — omul ăsta abia ştie să scrie.

Trecu la următoarea.

Te-au săltat poliţiştii, aşa că, l-a urma urmei, se pare că nu eşti mai bun decât ceilalţi, este? Poate ar trebui să le spun că mi-ai furat povestea. S-ar cuveni să primesc un comision, dar chestia care mă freacă cel mai tare este de unde ai ştiut de Râul Negru.

Lui Miriam i se tăie respiraţia.

Am să te las în pace, n-o să-ţi m-ai scriu, numai spune-mi de unde ai ştiut de Râul Negru.

Miriam simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

Citi fraza cu voce tare.

— Spune-mi de unde ai ştiut de Râul Negru.

— E un cântec, spuse Theo. Nu este o referinţă la un loc, este…

— Știu ce este, spuse Miriam.

Lumea începea să i se întunece şi bezna se lăsă atât de repede încât nu reuşi s-o alunge. Deschise gura, dar nu reuşi să tragă aer în piept; muşchii nu-i mai funcţionau, nici diafragma, nici picioarele sau braţele. Tremura violent, aproape oarbă. Ultimul lucru pe care a apucat să-l vadă înainte să se prăbuşească a fost chipul uimit al lui Theo Myerson.

— Era în maşină, la radio. Cântecul. Îmi amintesc că se juca la aparat, încercând să schimbe postul, dar Lorraine l-a rugat să-l lase. Cânta şi ea. Cânta şi l-a întrebat: „Ţie nu-ţi place melodia asta? Râul Negru“.

Myerson îi puse un pahar de apă pe noptieră, apoi se ridică, stingherit, uitându-se la ea. Trebuie să fi fost jenant: Theo Myerson ajutând-o să se ridice de unde căzuse — leşinată, ca o demoazelă victoriană într-o zi călduroasă — pe chei, împleticindu-se amândoi bătrâneşte până pe barcă, unde a băgat-o în pat, ca pe un copil. Ca pe o invalidă. Miriam s-ar fi oripilat dacă ar fi fost în stare să simtă şi altceva decât o groază sălbatică. Stătea întinsă pe spate, privind plafonul, încercând să se concentreze pe respiraţie, inspirând şi expirând, străduindu-se să se concentreze pe locul şi momentul prezent. Dar nu reuşea, cel puţin în prezenţa lui.

— Cui i l-ai mai arătat? întrebă el. Manu… hmm, manuscrisul tău. Cine l-a mai citit?

— Nu l-am mai arătat nimănui, spuse Miriam. Doar Laurei Kilbride, dar asta a fost de curând şi, potrivit ziarelor, nu e în stare să trimită scrisori nimănui. În rest, nu l-a mai văzut nimeni.

— Nu se poate. I l-ai arătat unui avocat, nu-i aşa? spuse Theo, înclinându-se asupra ei şi scărpinându-şi capul mare şi chel. Sigur l-ai arătat! I l-ai arătat avocatului meu, fără îndoială, când ai redactat, hmm, plângerea aia.

Se fâțâi de pe un picior pe altul.

— Mă rog, solicitarea aia.

Miriam închise ochii.

— Nu am trimis nimănui tot manuscrisul. Am selectat doar paragrafele care prezentau asemănări. Nu am amintit niciodată despre cântec, deşi era… era, probabil, cea mai clară dovadă a furtului tău.

Theo se schimonosi la față. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi.

— N-am vrut să amintesc despre cum cânta, nici măcar n-am vrut să mă gândesc la asta. A fost ultima oară când i-am auzit vocea așa, ultima oară când am auzit-o fericită, nepăsătoare. Ultima dată când am auzit-o neînfricată.

— Isuse, oftă Theo ușor. Te deranjează?

Arată cu degetul spre pat și, pentru o clipă, Miriam nu pricepu, uimită, ce-i cere. Theo se așeză, cocoțându-se cu fundul lui impozant pe colțul priciului, la doi sau trei centimetri de tălpile lui Miriam.

— Nu se poate, Miriam. E mort. Jeremy a murit. Ai spus-o tu, a spus-o și poliția…

— Eu asta mi-am dorit, iar poliţia a făcut o deducţie. Oamenii au declarat că l-au văzut în diverse locuri — în Essex, în Scoția, în Maroc. Polițiștii au urmărit pistele sau cel puțin așa au spus, nu știu cât de serios au tratat problema… Dar știi deja toate astea, nu-i așa? Din carte.

Theo se înfioră.

— Parcă era ceva cu un picior? îndrăzni el, înroșindu-se la față.

Miriam încuviință.

— Niște copii care se jucau pe o plajă pe lângă Hastings, au găsit un picior de om la câteva săptămâni după dispariția lui Jeremy. Dimensiunea, culoarea și grupa sanguină corespundeau descrierii poliției. Pe atunci nu se făceau teste ADN, așa că nu au putut stabili cu certitudine dacă era el, dar așa au presupus.

Au crezut că se strivise de stânci sau că fusese prins în elicea unei ambarcaţiuni. În orice caz, aşa s-a sfârşit. Nu l-au mai căutat după asta.

— Dar… zise Theo clătinând din cap. Gândeşte-te puţin. Dacă ar fi scăpat cumva, înscenându-şi moartea, schimbându-şi identitatea, atunci ar fi existat şi altele, nu? Alte fete, alte femei, vreau să spun. Un om ca el, care este în stare să facă ce v-a făcut ţie şi prietenei tale, nu face aşa ceva o singură dată şi apoi să se oprească, nu-i aşa?

— Sau poate că da, spuse Miriam. Unde scrie că trebuie să devină toţi dependenţi? Poate că a încercat şi nu i-a plăcut. Poate l-a speriat experienţa. Poate că nu i-a oferit satisfacţia după care tânjea. Sau poate că… — barca se legănă în siajul altei ambarcaţiuni şi Miriam deschise ochii ca să se concentreze din nou asupra plafonului — …poate că a făcut-o de mai multe ori. Poate că a făcut-o din nou şi din nou, iar oamenii pur şi simplu nu au făcut legătura. Era mai uşor pe atunci, nu-i aşa, pentru cei ca el, să se deplaseze, să se mute de colo colo, să trăiască la periferia societăţii, să rătăcească, s-o ţină aşa ani întregi. Ar fi putut foarte bine să plece în străinătate, să-şi schimbe numele, s-ar fi putut ascunde… — vocea îi pieri — …oriunde.

Myerson se trăsese de-a lungul patului şi nu mai era acum la picioarele ei, ci lângă ea. Se întinse şi — lui Miriam aproape că nu-i venea să creadă — o luă de mână.

— Am adresa lui de e-mail, spuse el. Poliţia îl poate găsi plecând de la ea. Le pot da şi scrisorile, le pot explica… le putem explica — le putem explica totul.

Se priviră în ochi.

— Totul.

Miriam îşi retrase mâna. Totul? Myerson încerca, din câte înţelegea ea, să-i ceară iertare. Să-şi recunoască vina. Dacă mergeau la poliţie cu scrisorile, trebuiau să explice cum ajunsese Theo să fie destinatarul lor, cum de trăseseră amândoi concluzia că un singur om de pe Pământ cunoştea acea melodie şi semnificaţia ei. Şi, dacă făceau aşa, Theo trebuia să se demaşte, să recunoască faptul că Miriam fusese sursa de inspiraţie pentru povestea lui. Iar Miriam putea să obţină astfel tot ce îşi dorea.

Clipi domol, clătinând din cap.

— Nu, spuse ea. Nu mă mulțumește soluția asta.

Își șterse lacrimile cu dosul palmei și se ridică în coate.

— N-ai să iei legătura cu poliția, ai să iei legătura cu el. Ai să-i răspunzi la întrebări. La o parte din întrebări, în orice caz.

Se opri o clipă, pentru a cântări lucrurile.

— Da, vei lua legătura cu el și te scuzi că i-ai neglijat scrisorile. Stabilești o întâlnire.

Theo încuviință, strângând din buze și scărpinându-se în cap.

— Aș putea face asta. L-aș putea ruga să ne întâlnim ca să vorbim despre întrebările lui. Și când își face apariția, poliția îl va aștepta, gata pregătită.

— Nu, spuse Miriam cu fermitate. Nu vreau să-l aștepte poliția.

Theo o privi îndelung în ochi. Apoi, întoarse capul.

— Bine, spuse el.

39

-

Iat-o, în dormitorul din fundul casei lui Irene, privind patul de o persoană grijuliu aranjat, cu un prosop galben atent împăturit la margine. Avea un şifonier, o bibliotecă şi o noptieră, pe care Laura aşezase fotografia mâzgălită în care apărea alături de părinţii ei. O privi pentru o clipă, apoi o întoarse cu faţa la perete.

De la parter, răzbi râsul surprinzător de tineresc al lui Irene. Asculta ceva la radio, un program în care oamenii trebuiau să vorbească neîncetat, fără să se repete sau să ezite. Emisiunea i se păruse Laurei bizară, dar Irene se tăvălea de râs ascultând-o.

După ce termină în sfârşit să-şi despacheteze lucrurile — nu avea mare lucru, dar făcea totul cu o singură mână — se aşeză pe pat, sprijinindu-se de perete. Trăgând nepăsătoare de ghipsul din jurul încheieturii, care începuse să se destrame pe la margini, ascultă mişcările celor de dincolo, murmurul uşor al vocilor lor. Casa — casa Angelei — era scoasă la vânzare şi exista un flux constant de clienţi, dintre care niciunul nu făcuse deocamdată nicio ofertă. Cel puţin aşa îi spusese agentul. „Gură-cască“, i se plânsese el când se întâlniseră afară, pe alee, fumând nervos, „adună informaţii pentru podcasturile lor de căcat pe subiecte poliţiste“.

Câţiva dintre ei bătuseră şi la uşa lui Irene, dar Laura îi alungase. Au venit şi reporteri adevăraţi, dar Irene nu a vrut să stea de vorbă cu nimeni. Vorbise deja cu poliţiştii. Dar îi şi ascultase. Ascultase şi înregistrarea — Laura era teribil de mândră de ea, mai mândră decât fusese vreodată de un membru al familiei ei. Laura începuse să-i spună Miss Marple, dar Irene i-a tăiat repede elanul, arătându-se surprinzător de iritată.

Acum, pe lângă emisiunile radio, cărţile ei şi ajutorul oferit Laurei să-şi rezolve problemele juridice, cererea de despăgubire pentru rănile suferite şi iminenta înfăţişare în faţa instanţei, Irene vorbea despre călătoria pe care hotărâse să o facă împreună. Îşi dorise dintotdeauna să viziteze un loc numit Positano, unde se desfăşurase acţiunea în filmul acela despre Hannibal Lecter. Sau ceva de genul ăsta.

Laura i-a spus că nu-şi permitea să meargă în vacanţă, cel puţin până nu primea despăgubirea, dar Irene i-a zis că banii nu erau o problemă.

— William şi cu mine am făcut economii, i-a spus ea, iar când Laura i-a zis că nu era corect să cheltuie banii cu ea, Irene i-a închis repede gura.

— De ce nu? Doar nu-i pot lua cu mine în mormânt.

Laura simţise că o ia ameţeala. Îi scăzuse glicemia, probabil, sau poate era efectul aiuritor al contemplării unor orizonturi noi, care, după atâta timp, păreau să se lărgească.

Nu aveau să plece nicăieri deocamdată. Laura trebuia să se vindece în urma comoţiei, a coastei rupte şi a fracturii grave a braţului stâng. Fata aia, uriaşa cu cercel în nas, o călcase serios pe mână cu gheata ei mărimea 42.

— Mâna are douăzeci şi şapte de oase, îi spusese medicul, arătându-i pe radiografie proporţiile dezastrului, şi tu ţi-ai rupt cincisprezece. Eşti foarte norocoasă…

— Chiar că mă simt norocoasă, îi spusese Laura.

Doctorul îi zâmbise cu indulgenţă.

— Eşti norocoasă că au fost nişte fracturi curate. Cu ajutorul unui program corect de recuperare fizică, vei putea să-ţi recapeţi întreaga mobilitate.

Din nou, într-un program de recuperare fizică. Ca în vremurile bune.

— Se pare că ne învârtim în cerc, spusese mama Laurei.

Plânsese ipocrit lângă patul Laurei timp de câteva minute, lungi cât o zi de post.

— Nu-mi vine să cred că suntem iarăşi aici — tu, grav rănită, internată în spital…

— Măcar de data asta nu-i din cauza gagiului tău care a dat cu maşina peste mine şi a dispărut ca măgarul în ceaţă, nu?

Mama ei n-a stat mult. Nici tatăl ei, pentru că Deidre îl aştepta afară în

automobilul parcat pe linie roşie dublă.

— Cu puţin noroc, poate o ridică şi pe ea, cu tot cu maşină! a spus el râzând nervos şi aruncând o privire peste umăr ca şi cum s-ar fi temut să nu-l audă.

A strâns-o zdravăn pe Laura de mână şi a sărutat-o pe frunte, promiţându-i că o va vizita din nou în curând.

— După ce te faci bine, spuse el, oprindu-se în prag, poate petrecem şi noi puţin timp împreună. Cum ar fi să locuim împreună, ce zici, puiule?

Laura a clătinat din cap.

— Tată, nu pot, am încercat deja. Deidre şi cu mine n-o să ne înţelegem niciodată…

— A, înţeleg, a spus el, încuviinţând energic. Înţeleg foarte bine. Ştiu că nu ai mai rezista să locuieşti cu ea. Dar mă gândeam pe termen lung. După ce mă despart de ea.

Laura zâmbi încurajator. N-ar fi băgat mâna în foc că avea să se întâmple aşa ceva.

A venit şi Cap-de-Ou s-o viziteze. Adică detectivul Barker, fiindcă reuşise, în sfârşit, să-i reţină numele, deşi, în sinea ei, avea să folosească totdeauna porecla. Venise să-şi exprime regretele pentru incidentul în care fusese rănită şi să-i spună că Miriam îşi retrăsese plângerea împotriva ei.

— A recunoscut că, la un moment dat, cheia ta a fost la ea, i-a zis el. A trebuit să stăm de vorbă cu ea în privinţa unor declaraţii din anchetă care nu erau tocmai exacte.

— Sunt şocată, a spus Laura, zâmbindu-i. De-a dreptul şocată.

El a ridicat o sprânceană.

— A venit cu o poveste pe cinste. A susţinut că voia să te ajute, fiindcă te bănuia de crimă, şi a încercat, totodată, să arunce vina pe Carla Myerson, pe care o credea nevinovată, dar care era, de fapt, criminala.

— Asemenea rahaturi nu se pot inventa, i-a răspuns Laura.

Detectivul i-a zâmbit.

— Ne mai auzim, Laura, i-a spus la plecare. Trebuie să lămurim povestea cu sacoșa furată, cuțitul și bijuteriile.

— Și nu uita de chestia cu furculița, i-a reamintit Laura.

— Da, bineînțeles. Și furculița.

Noaptea, stând întinsă în patul ei de o persoană, strâns înfășurată în cearșafuri, Laura își lipi palma mâinii sănătoase de peretele care corespundea cu fosta cameră a lui Daniel. Exista ceva nefiresc de ciclic în toată povestea, care începuse cu ea în patul lui Daniel și se terminase cu ea despărțită de dormitorul lui de doar câțiva centimetri de cărămidă din epoca victoriană.

Rememora des noaptea de pe barcă, zorii acelei zile — și lucrul straniu care o bântuia cel mai tare nu era schimbarea lui subită de comportament, trecerea bruscă de la galanterie la cruzime, și nici expresia feței lui când îl atacase cu dinții dezgoliți.

Nu, lucrul pe care nu-l putea uita era momentul în care plecase de pe barcă și coborâse pe puntea din spate, aruncând o privire în dreapta ei. Clipa în care zărise, în lumina slabă a zorilor cenușii, o femeie pe pod care privea în jos. Lucrul care o tulbura acum cel mai mult era că nu-și mai putea aminti nici de frica morții expresia acelei femei. Nu reușea să-și dea seama dacă era tristă sau furioasă, înfrântă sau hotărâtă.

Epilog

Un bărbat a fost găsit mort pe o barcă de pe canal. Oprește-mă dacă ți se pare că ai mai auzit asta.

Carla auzise la prânz zvonurile, glumele tâmpite ale celorlalte femei. Încă o victimă de-a ta, Cazza? Ești o tipă ocupată, mânca-ți-aș! S-a dus la bibliotecă în acea după-amiază; nu avea acces la internet, ca să poată citi știrile despre crime, dar o convinsese pe una dintre gardiene („o super-fană Myerson!“) să imprime acasă articolul și să i-l aducă.

SUSPECT DE CRIMĂ GĂSIT MORT

Cadavrul în stare avansată de descompunere al lui Jeremy O’Brien, în vârstă de 58 de ani, cunoscut și sub numele de Henry Carter sau James Henry Bryant, a fost găsit pe canalul Regent, într-o ambarcațiune parțial scufundată. Anterior, s-a crezut că O’Brien — suspect în cazul din 1983 al asasinării adolescentei Lorraine Reid — s-a sinucis, după ce fusese dat dispărut la câteva zile după crimă.

Poliția spune că O’Brien locuia, din câte se pare, cu fratele lui vitreg în Spania încă din anii 1980, unde se prezenta sub numele de James Henry Bryant. El a fost grav rănit într-un accident de mașină în 1988, în urma căruia a rămas cu leziuni ale coloanei vertebrale, fiind nevoit să se deplaseze într-un scaun cu rotile. Polițiștii susțin că s-a întors în Anglia anul trecut, după moartea fratelui său vitreg, și că locuia într-un adăpost pentru persoanele cu dizabilități din nordul Londrei, sub numele de Henry Carter.

În ciuda similitudinilor dintre cazul lui O’Brien și cel al lui Daniel Sutherland, în vârstă de 23 de ani, petrecut în urmă cu șase luni — ambele cadavre au fost descoperite într-o barcă de pe canal și ambele victime au murit ca urmare loviturilor de cuțit în piept și la nivelul gâtului —, polițiștii susțin că nu există legătură între cele două crime și subliniază faptul că persoana condamnată pentru asasinarea lui Daniel Sutherland — Carla Myerson, aflată în închisoarea HMP Bronzefield încă din luna iulie — a pledat vinovată pentru crimă și a făcut o mărturisire completă.

Carla nu citi mai departe. Împături foaia de hârtie şi i-o înmână gardienei.

— Mulţumesc, spuse ea. Theo mi-a spus că-mi va trimite pentru tine ultimul lui roman cu autograf.

Peste câteva zile, Carla primi o scrisoare de la o specialistă în criminologie, care o întreba dacă putea s-o viziteze, ca să discute despre cazul ei. Carla nu prea voia să discute cu nimeni despre asta, dar acceptă pentru că tânjea după o conversaţie cu o persoană educată.

Specialista, incredibil de tânără, cu ochi strălucitori, arăta ca scoasă din cutie şi era, de fapt, o studentă care spera să o transforme pe Carla în subiectul tezei ei de licenţă (şi poate chiar al unei cărţi!). Se înregistrase deja o mărturie falsă în acest caz, era oare posibil ca şi a doua să fie la fel? Era oare Carla o victimă (masochistă) a unei erori judiciare? Exista oare un criminal în serie care ataca bărbaţi în apropierea canalului Regent? Exista oare un criminal în serie care ataca alţi criminali?

Biata fată era dureros de sinceră şi Carla chiar se simţi prost când îi risipi toate speculaţiile. Nu era nicio eroare judiciară, i-a spus cu calm tinerei, nu era niciun criminal în serie care acţiona în zona canalului. Cele două cazuri nu aveau legătură între ele.

— Dar soţul dumneavoastră crede că…

— Ah, spuse Carla zâmbindu-i şi cerându-şi parcă scuze. Ai vorbit cu Theo. Mă tem că trebuie să ai mari rezerve faţă de spusele lui. Este un visător, trăieşte în lumea lui.

— Deci ziceţi că sută la sută… sută la sută, dumneavoastră sunteţi vinovata? întrebă tânăra, cu o expresie de dezamăgire pe chipul frumos.

Carla încuviinţă.

— Eu sunt vinovata, da.

— Dar… de ce? Îmi puteţi spune?

Carla clătină din cap.

— Am spus în e-mail că nu sunt pregătită să dau detalii despre context. Îmi pare rău.

— Ah, serios? Dar sunteți atât de atipică — sunteți din clasa de mijloc, educată, necăsătorită.

— Și ce are a face asta? întrebă Carla. Starea mea civilă, mă refer.

— Păi, femeile care ucid se conformează, de regulă, rolurilor tradiționale de gen — sunt căsătorite, au copii și așa mai departe. Dumneavoastră nu vă încadrați în tipar.

— Am fost și eu căsătorită cândva și am avut un copil, spuse Carla cu tristețe.

— Da, dar… Bine.

Era înfrântă. Privi nemulțumită, dar plină de speranță, prin încăpere, ca o persoană care se plictisește la petrecere și caută un partener de conversație mai interesant.

— Ei bine, zise ea în cele din urmă, îmi puteți spune măcar un lucru: regretați ce ați făcut?

În destăinuirea pe care i-o făcuse lui Irene — nu în mărturia dată polițiștilor, care era, cel mult, o semiconfesiune; le aruncase doar niște oscioare, fără pic de carne pe ele —, Carla respinsese ideea conform căreia Daniel făcuse o greșeală copilărească. Vorbise despre tortură și manipulare și credea cu tărie în această variantă.

Acum, însă, când mintea îi putea rătăci în voie — și în lipsă de altceva mai bun —, ajunsese la concluzii la care ar fi preferat să nu fi ajuns niciodată.

Se întrebă dacă ceea ce ea interpretase prima dată, la mânie, ca o dovadă de manipulare, nu fusese, de fapt, altceva. Dacă flirturile lui Daniel nu erau nicidecum un gest calculat, ci un mod de a-și exprima dragostea? Dacă nu știa mai mult de atât? Poate că povestea pe care și-o spusese ea nu era mai adevărată decât mitul pe care îl construise Daniel despre el însuși.

Păși pe un drum întunecat, care deveni și mai sumbru în clipa în care conștientiză că era un drum cu sens unic: fără ieșire, fără întoarce.

În perioada asta, când se gândea la ce făcuse, își vedea acțiunile într-o altă lumină. Nemaifiind anesteziată de frică, de exaltare (și da, febra momentului fusese exaltantă), își dădu seama ce făcuse. Sânge, enorm de mult sânge! Sunetul pe care îl scosese Daniel, gâlgâitul bolnăvicios, albul sălbatic al ochilor, mirosul de fier, mirosul de urină, mireasma agoniei lui, groaza lui.

Fusese, probabil, nebună. Putea crede oare în varianta asta? Se putea convinge singură că durerea o făcuse să delireze, să acționeze fără să gândească?

În timp ce stătea în sala de vizite a celei mai mari închisori pentru femei din Europa, împărțind același spațiu cu cele mai sălbatice, mai triste, mai defavorizate și, bineînțeles, cele mai îngrozitoare femei britanice, se întrebă: oare locul ei era acolo?

La urma urmei, ce-ar fi făcut diferit dacă nu ar fi fost nebună? Dacă ar fi fost în toate mințile, ar fi lăsat lucrurile să decurgă de la sine? Ar fi ales să-și vadă în continuare de viață, ar fi luat la cunoștință de ceea ce făcuse Daniel și ar fi ferecat acest lucru undeva în memorie? Dar cum ar fi putut face una ca asta dacă ar fi fost în toate mințile? Cum ar fi putut să trăiască într-o lume în care Daniel era încă viu și respira același aer ca și ea? Într-o lume în care exista posibilitatea să simtă ceva pentru el — puțină duioșie, un soi de dragoste?

Ei bine, această posibilitate trebuia nimicită.

— Doamnă Myerson? Regretați?

Nota autoarei

Reperele geografice din această carte sunt inspirate de străzile și casele din apropierea canalului Regent, care traversează cartierele Islington și Clerkenwell din Londra. Nici casele, nici străzile nu sunt descrise cu fidelitate; acolo unde am considerat de cuviință, mi-am permis unele libertăți artistice.

Mulțumiri

Le mulțumesc lui Sarah Adams și Sarah McGrath pentru editările lor incisive și răbdarea aparent nelimitată.

Le mulțumesc lui Lizzy Kremer și Simon Lipskar, cei mai buni agenți literari de pe ambele maluri ale Atlanticului, pentru sfaturile lor strălucite și sprijinul lor de nădejde.

Mulțumesc Carolinei MacFarlane, câștigătoarea licitației caritabile organizate de CLIC Sargent, pentru că m-a lăsat să-i folosesc numele.

Le mulțumesc primilor cititori ai cărții: Petina Gappah, Frankie Gray și Alison Fairbrother.

Și îi mulțumesc lui Simon Davis, pentru că, Dumnezeu mi-e martor, ultimii trei ani nu au fost ușori.

Permisiuni

Harta de la începutul cărţii — copyright © Liane Payne